

U SLUŽBI MALOGA ISUSA

Vjesnik Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

Broj 2/370. Zagreb, lipanj 2013. Godina – LVIII.

VJESNIK

Za internu uporabu

Nakladnik

**VRHOVNA UPRAVA DRUŽBE SESTARA
SLUŽAVKI MALOGA ISUSA
Zagreb, Naumovac 12**

Odgovara

s. M. Radoslava Radek
vrhovna glavarica

Glavna urednica

s. M. Ana Marija Kesten

Uredničko vijeće

s. M. Petra Marjanović
s. M. Ljilja Marinčić
s. M. Jelena Marević

Lektura – djelomično

Omotnica O. Berberović, akademski slikar

Tisak

„Naša djeca“, tiskara d.d., Zagreb

Naklada

200 primjeraka

RIJEČ UREDNIŠTVA

Drage sestre i dragi prijatelji!

Gledajući u povijest zadnjih pedeset godina, možemo ustvrditi kako se na kulturnim, društvenim i socijalnim razinama dogodila velika promjena. Očit je napredak ulaganja ljudskog uma, srca i snage u društveni i materijalni napredak čovječanstva.

Drugi vatikanski sabor otvorio je papa Ivan XXIII. djelom Duha Svetoga prije pedeset godina, i podario Crkvi nove putokaze duhovnoga napretka. Crkveni sabor *izrekao je najsajnije riječi o općem pozivu na svetost. Može se reći da je u prvom redu upravo to stavio na dušu svim sinovima i kćerima Crkve. Taj poziv nije samo neki poticaj, nego neuništiv zahtjev otajstva Crkve. Rijetko da je ikad bilo prijeko potrebno kao danas da svi kršćani krenu stazama evanđeoske obnove prihvativši velikodušno apostolski poziv da postanu i sami sveti. Sveci i svetice uvijek su bili vratak i ishodište obnove u najtežim okolnostima kroz cijelu povijest Crkve. Danas su nam sveci strahovito potrebni i od Boga ih moramo ustrajno izmoliti.*

Osluškujući nezamjenjivi poziv Crkve na put svetosti, upućen vjernicima unazad pedeset godina, možemo se pitati: Koliko smo kao članovi Crkve osjetili zahtjevnost tog poziva? Kojim putovima smo se uputili i kojim sredstvima se služimo da bi Crkva rasla na putu obnove svetosti? Koliko smo na tom putu svetosti osobno napredovali?

Godina vjere je idealna prilika da se uputimo sa svom ozbiljnošću na taj put, put svetosti. Radi se o zahtjevnom putu, *ali po sakramentalnoj milosti kojom se na poseban način hranimo u Euharistiji bivamo zaodjeveni Kristom i napojeni njegovim Duhom, bivamo osposobljeni i pozvani očitovati svetost svoga bića u svetosti svoga djelovanja.*

Drag čitatelji našeg novog Vjesnika, pred nama su topli ljetni dani. Odmorimo se od svakodnevnih briga i osvježimo svoje duhovne snage proučavajući dokumente II. Vatikanskog koncila. Neka nam oni budu putokaz da ponovno krenemo stazama evanđeoske obnove kako bi rasli na putu svetosti u Crkvi. Svima želimo blagoslovljen hod na putu duhovnog napretka u Crkvi bez granica ...

Uredništvo

IZ ŽIVOTA CRKVE

Vatikan, 9. svibanj 2013.

Služba autoriteta sukladna s Evanđeljem

Iz poruke pape Franje sudionicama opće skupštine međunarodne udruge viših poglavarica održane u Rimu od 3. do 7. svibnja 2013.

Prije opće audijencije u srijedu, 8. svibnja u dvorani Pavla VI. u Vatikanu papa je Franjo primio redovnice. Riječ je o sudionicama opće skupštine međunarodne udruge viših poglavarica koja se prošlih dana održavala u Rimu o temi: Služba autoriteta sukladna s Evanđeljem.

To je kao vrlo važno istaknuo papa odmah na početku svojega govora te onda ponudio redovnicama nekoliko misli na promišljanje.

Najprije je Papa naveo Isusove riječi: Niste vi izabrali mene nego sam ja izabrao vas. Vrijedi to za svako duhovno zvanje i razvidno je da je Isus središte svakoga pozvanoga i pozvane te su kao takvi ponajprije pozvani na klanjanje i služenje. Za to je potrebno potpuno svući staroga čovjeka da bismo mogli istinski živjeti novinu Kristova dara.

Zatim je Sveti Otac protumačio značenje zavjeta u redovničkom životu pa je glede poslušnosti istaknuo da je ona zapravo slušanje Božje volje nutarnjim poticajima Duha Svetoga ovjerovljena od Crkve što znači da poslušnost prolazi i preko ljudskoga posredništva uvijek unutar Crkve.

Poslušnost je pak, nastavio je Papa, nadvladavanje svakog egoizma logikom Evanđelja a to znači potpunim pouzdanjem u Božju Providnost. Valja pritom voditi računa o tome da nikakva sredstva ne izgrađuju Božje

kraljevstvo nego samo milost Gospodnja koja djeluje i preko naše slabosti. Siromaštvom se uči solidarnosti, dijeljenju i ljubavi koja se izražava i ozbiljnošću ali i radošću ne imajući nikakva idola. Osim toga nije dovoljno teoretsko nego praktično siromaštvo sa siromašnima, poniznima, bolesnima, djecom, konkretan je Papa te nastavlja tumačiti redovnički zavjet čistoće.

S tim je u vezi istaknuo da svaka redovnica ima biti poput Marije i poput Crkve, a to znači plodna duhovnom plodnošću navješćujući budući svijet zreloom afektivnošću. I kao što se ni Marija ne može zamisliti kao ni Crkva bez majčinstva, tako se ni redovnica ne može zamisliti bez te duhovne plodnosti za rast kraljevstva Božjega.

Potom je papa Franjo istaknuo da je svaka vlast u Crkvi služenje upravo prema Isusovu primjeru. Oni koji nose vlast upravljaju narodima, ali ne će biti tako među vama, nego onaj tko želi biti velik, neka bude svima sluga. Koliko nevolja unutar Crkve prouzrokuju karijeristi, koji se služe drugima kao odskočnom daskom za svoje interese umjesto da oni služe. Stoga valja autoritet združiti s ljubavlju, pratnjom razumijevanjem, pomoću, grleći sve, posebno one koji se osjećaju sami, isključeni, mrzovoljni. Uprimo pogled u Križ jer tamo je svaki crkveni autoritet gdje je Krist, sluga svih, potaknuo je Sveti Otac.

Na kraju se Papa osvrnuo na crkvenost isključujući da bi redovnica ili redovnik mogli ne osjećati s Crkvom, s Petrovim nasljednikom i biskupima. Ne može se ljubiti Isusa a da se ne ljubi Crkva, ne može se nasljedovati Isusa izvan Crkve, istaknuo je Papa te zaključio: U središtu valja imati Krista i Evanđelje a autoritet smatrati službom ljubavi te osjećati s majkom Crkvom i u njoj. Svima zahvaljujem za vaše djelo koje nije lako, jer što bi bila Crkva bez vas? Nedostajalo bi majčinstva, osjećajnosti, nježnosti, majčinske intuicije. Molite se za mene i pozdravite, drage sestre, sve svoje sestre posebice starije i mlade u nasljedovanju Krista, jer lijepo je biti živa slika Gospe i svete majke Crkve, hijerarhijske. (IKA)

ČESTITKA PAPI FRANJI

19. ožujka 2013.

Vaša Svetosti
Papa Franjo
Državno Tajništvo
00120 VATIKAN

Sveti Oče!

Družba *sestara Služavki Maloga Isusa*, koju je utemeljio prvi Vrhbosanski nadbiskup, sluga Božji dr. Josip Stadler, u Sarajevu, u Bosni i Hercegovini 1890. godine, radovala se zajedno sa cijelom Crkvom, jer je u Vašoj Svetosti Crkva dobila svoga novog Pastira.

Dok Vam izražavam u ime Družbe, našu radost i iskrene čestitke za apostolsko poslanje u općoj Crkvi i cijelom svijetu, želim Vam Sveti Oče, u isto vrijeme obećati našu blizinu u svakodnevnoj molitvi.

Vaša Svetosti! Ponizno molim Vaš apostolski blagoslov za sve članice Družbe i za sve osobe u potrebi širom svijeta. Na poseban način moli Vaš apostolski blagoslov za sve koje susrećemo na putovima našeg poslanja u svetoj Crkvi, kao i na sve članove *Društva Prijatelja Maloga Isusa*.

s. M. Radoslava Radek,
vrhovna glavarica

SEGRETERIA DI STATO

PRIMA SEZIONE - AFFARI GENERALI

Vatikan, 24. travnja 2013.

Br. 10

Časna Majko,

Sveti Otac papa Franjo veoma cijeni najljepše želje koje ste Mu uputili u ime Družbe sestara Služavki Malog Isusa o prigodi Njegova izbora na Petrovu Stolicu.

Dok izražava svoju duboku zahvalnost za taj ljubazni čin prepun odanosti i poštovanja, a osobito za molitve kojima ćete se obraćati Dobrom Pastiru za Njegovu Svetost i za uspjeh u vršenju povjerene Mu službe, Vrhovni Svećenik rado udjeljuje ovoj dragoj Družbi sestara apostolski blagoslov kao zalog nebeske nagrade.

Prionicujući ovo najsrdanije Vas pozdravljam u Kristu Isusu.

Mons. Peter B. Wells

Prisjednik Državnoga tajništva

Mnogopoštovana Časna Majka
S. M. RADOSLAVA RADEK, SMI
Naumovac 12
10000 ZAGREB
HRVATSKA

UTEMELJITELJEVE STRANICE

„Decoro della Chiesa Cattolica“

Nadbiskupski pastoralni institut i Društvo prijatelja glagoljice u sklopu projekta *Hrvatska glagoljaška baština*, organizirali su u Zagrebu od 12. do 21. Lipnja 2013., izložbu glagoljičnih knjiga. Naime ove se godine navršila 530. obljetnica prve glagoljične tiskane knjige *Misala po zakonu Rimskoga dvora*. Tom je najljepšom tiskanom glagoljičnom knjigom započeo petstogodišnji put hrvatskih glagoljičnih tiskanih knjiga.

Budući da je naš utemeljitelj sluga Božji Josip Stadler imao udjela po pitanju prihvaćanja staroslavenskog jezika u liturgiji od strane Sv. Stolice, osvrnut ćemo se kratko na neke crtice iz sjećanja njegova suradnika i prijatelja.

U Spomenici Vrhbosanskoj od 1932. godine o Stadlerovu odnosu prema glagoljici u članku pod naslovom Sarajevski nadbiskup Stadler - iz mojih zapamćenja (str. 99.-105.) piše poznati hrvatski arheolog don Frane Bulić.

Don Frane piše kako je u kolovozu 1890. za svoga posjeta Sarajevu odsjeo u hotelu Europa. Odmah po dolasku posjetio je nadbiskupa Stadlera, koji je stanovao tada do Katedrale u maloj kući nekog Jevrejina. I dok se ja s njim razgovarao, moja je prtljaga već bila, po njegovom nalogu, prenesena u njegov stan. Bio sam njegov gost puna četiri dana. A svake večeri, piše Bulić, kadkad i do kasna – bilo ugodna razgovora o našim kulturnim pa i crkvenim prilikama i pitanjima, najviše o staroslavenskom i o hrvatskom jeziku u službi Božjoj.

Ispočetka Stadler nije bio oduševljen narodnim jezikom u liturgiji, no, kako pripovijeda Bulić, donoseći mu primjere kako narod lijepo sudjeluje u liturgiji čiji jezik razumije, za razliku od latinskoga, Stadler je sve više shvaćao vrijednost jezika koji je razumljiv u svetim tajnama. Tome su pridonijeli i sarajevski kanonici rodnom iz Dalmacije, kao što je bio Šoltanin don Josip Bezić, koji je prije bio direktor škole na Priku kod Omiša.

Godine 1896. nadbiskup Stadler je obavijestio don F. Bulića kako ga je (Stadlera) Sv. Stolica imenovala povjerenikom u pitanju glagoljice za Dalmaciju, Istru, Bosnu i Hercegovinu. I evo Stadler javlja Buliću da on njega imenuje povjerenikom za Dalmaciju, a kanonika Volarića u Krku za Istru. Stadler moli Bulića da zajedno s Volarićem poradi na tome kako bi Sv. Stolica bila obaviještena o pravom stanju ove povlastice u našim krajevima.

Bulić i Volarić se dali na sakupljanje podataka o stanju i porabi staroslavenštine i hrvatskog jezika po Dalmaciji i Istri u službi Božjoj od najstarijih vremena. Dugo je trajalo sakupljanje materijala, skoro četiri godine. Nisu se materijali slali poštom, kako kaže don Frane, da ne padne u ruke političkim vlastima. Nego se prenosilo potajno od župnika do župnika. Bilo je lakše za don Franu jer kad bi se on negdje pojavio, svi su mislili da se radi o nekom starom rimskom ili grčkom arheološkom nalazu, no kanoniku Volareviću bilo je teže kod obilaska župa i skoro je u dva puta sav prikupljeni materijal pao u ruke žandara.

Don Frane je postao ne samo bliski suradnik Stadlerov po pitanju glagoljice nego i pravi prijatelj. On opisuje kako je *po njegovoj želji*, Stadlera 1897. kad je nakon teže bolesti došao na Lokrum, da se oporavi, pratio po dalmatinskim otocima. Tom prigodom posjetili su biskupe u Senju i na Krku te u Splitu. Sigurno je don Frane tada još više Stadlera oduševio za glagoljicu, a i sam se mogao uvjeriti koliko je taj liturgijski jezik blizak hrvatskoj duši.

Godine 1900. njih trojica: Stadler, Bulić i Volarić se zaputiše u Rim. Morali su biti na putovanju jako oprezni jer su mogli zbog toga posla imati neprilika s vlastima. *Česti su bili večernji posjeti kod kardinala Rampolle, Vanutelli-a i Ferrate, da ih izvestimo o glagoljici* piše Bulić. Bulić zanimljivo pripovijeda kako je kardinalu Ferrata objašnjavao riječ *ščavet* i da je to *Slavetto* (naš *Epistolar i Evandelistar*), t.j. knjiga za Slavi (u venecijanskom dijalektu Slavi=ščavi) podigao on ruke k nebu sa radosnom izjavom, da zahvaljuje Bogu, da je napokon doznao za porijeklo ove zagonetne riječi.

Don Frane opisuje kako su njih trojica bili primljeni kod pape Leona XIII. *Dug je bio razgovor o toj našoj povlastici, na temelju bogatog materijala od nas done-sena. Među ostalim rekao nam je Leon XIII. da su liturgični razni jezici „Decoro della Chiesa Cattolica“ ... Naš ovaj boravak u Rimu tako je započeo uređenje pitanja glagoljice i štampanja glagoljskog Misala.*

Svoja sjećanja na ovaj uspješni pohod Sv. Stolici Bulić završava: *Nas trojica ostali smo u Rimu punih osamnaest dana, da uredimo pitanje glagoljice ... kada opremismo poslove, vratismo se kući, skupa do austrijske granice. Odavle, zbog policije, svak svojim putem. Kao ono mudraci od Istoka.*

s. Vesna Mateljan

NA IZVORU DUHOVNOSTI

Vlastitosti sestre Služavke Maloga Isusa

Pošto smo prošli put pročitali što o redovničkim haljinama piše naš dugogodišnji duhovnik – mons. Igrc, sad ćemo pogledati što piše o zavjetima. Prisjetimo se kako čl. 72. naših Konstitucija govori da zavjetom siromaštva sestra *priznaje da je Bog njezino najveće dobro*. Da bi osoba mogla priznati kako je Bog njezino najveće dobro, potrebno je da najprije bude uvjerena u to; da osjeti da je bogata jer ima Boga za Oca, prijatelja, brata i zaručnika. Kad to osjeti, više ne će hlepiti za zemaljskim stvarima, bit će joj dovoljno to da je Božja. Za to je potrebno iskustvo osobnoga susreta s Bogom u kontemplaciji. Ništa čovjeka ne može ispuniti kao to iskustvo, kada u nutrini doživi da je Božji. Tada mu je ovo izvanjsko potrebno, ali nije navezan na to. Nije nam želja obrađivati redovničke zavjete, već se pobliže upoznati sa **krjepošću zavjeta siromaštva**.¹ Igrc kaže da nije krjeposno kada redovnica žali za onim što je u svijetu ostavila, ili što je mogla imati da je u njemu ostala. Nadalje piše, da nije lijepo ako se osoba ističe iznad drugih i priča što je sve u svijetu ostavila, jer to pokazuje da previše vrjednuje zemaljska dobra. Nije krjeposno ni vezivati se uz ono čime se možemo služiti. Redovničko srce treba ostati slobodno! Mons. Igrc preporuča sestrama da na njima i oko njih ne bude ničeg suvišnoga! Sve na sestri i oko nje treba bili uredno i solidno. On uz to naglašava da sve treba odgovarati duhu siromaštva. Kad govori o redovničkim haljinama, mons. Igrc navodi mnoge praktične stvari, primjerice da redovničke haljine trebaju biti jednostavne „bez suvišnih nabora“. Pišući o odjeći i obući, mons. Igrc često naglašava kako je važno da na sestri bude sve jednostavno. Očito je jednostavnost bitna značajka Služavke Maloga Isusa.

Mons. Igrc opisuje i stupnjeve redovničkoga siromaštva: Prvi od njih je da se vjerno vrši zavjet siromaštva i da se srcem odričemo vanjskih dobara. Drugi je *da se redovnica zadovolji onim što je nužno*, tj. da ne želi i ne traži iznad onoga što joj je nužno. Pritom savjetuje sestrama da iz srca iščupaju i samu sklonost za posjedovanje stvari. Treći stupanj je u tome da sestra voli i najmanju stvar koju ima u Družbi, te da je zadovoljna i s najmanjim. U svezi s tim kaže: *Ako koja redovnica u zajednici sebi uvijek najbolje u materijalnim stvarima odabere, pokazuje time ne samo društvenu neuljudnost, već i neku pohlepu za materijalnim stvarima...* Redovnica ne mora oskudijevati, može imati ono što joj je pot-

¹ Msgr. Tomo Igrc, *Tumač Ustanova i običaji*, str. 34.-40.

rebno, ali joj srce treba ostati slobodno i nenavezano ni na što. Četvrti stupanj jeste radovati se i ako oskudijevamo, jer se time postajemo slične Isusu.

Kreposti čistoće mons. Igrc je posvetio šest stranica². On razlažući tu temu, zapravo progovara o mislima i osjetilima. Bogu posvećene osobe svime pripadaju Njemu! U svezi s tim Igrc piše: *Treba dakle: Da vladanje služavke Maloga Isusa bude vazda i svagdje, u javnosti i skrovitosti, izvana i u duši, uredno, čedno i stidno.*³ Igrc osjetila naziva „prozorima duše“. Stoga preporuča sestrama da paze na svoja osjetila, da te „prozore duše“ drže zatvorenima da u taj prostor ne bi ulazio tko hoće.

Igrc preporuča sestrama da posvete veliku pozornost svome jeziku, veleći: *Neka se sestre u svom razgovoru, ma s kim bilo, nikada ne služe riječima dvoličnim, sumnjivim, prenježnim, ..., neuredno šaljivim, kojima se u onoga, s kim se govori, može uzbuditi neuredna simpatija.*⁴ Nadalje savjetuje da se čuvaju grješnih prigoda, te da paze kakvu poruku šalju onima s kojima se susreću. Znamo, naime, da je svaki naš pogled, osmijeh ili riječ poruka koju šaljemo dotičnoj osobi.

U *Tumaču ustanova* mons. Igrc obrazlaže sva tri zavjeta, no naša je želja usmjeriti se na krjepost redovničkih zavjeta. Stoga ćemo se prisjetiti nekih pojedinosti koje se odnose na **krjepost poslušnosti**. Mons. Igrc kaže da je dobro čuvati se predrasuda, jer one mogu dovesti do kršenja zavjeta poslušnosti. Zatim upozorava na opasnost mrmljanja, prigovaranja, izgovaranja, pretvaranja i oklijevanja. Potom upozorava na opasnost površnoga slušanja – tj. kada osoba poslušna da bi izbjegla ukor. Nadalje govori o opasnosti slušanja iz interesa, ili straha. U svezi s tim Igrc savjetuje: *neka se služavka Maloga Isusa čuva najvećom brižljivošću ovakve neiskrene poslušnosti.*⁵ Oslonjen na duhovne učitelje, Igrc poučava sestre o **tri stupnja poslušnosti**: Prvi stupanj poslušnosti jeste *učiniti ono što nam je povjereno* bez oklijevanja i kako najbolje znamo. Drugi je *nutarnja poslušnost*, podvrći svoju volju volji poglavara. To je poslušnost iz vrhunaravnih motiva – radi Boga. Treći je *poslušnost razuma*, tj. podvrgnuti svoje mišljenje i sud mišljenju poglavara, tj. nastojati uskladiti svoje mišljenje s mišljenjem poglavarice.

s. M. Ljilja Marinčić

(Nastavlja se)

² Isto, str. 43.-49.

³ Isto, str. 44.

⁴ Isto

⁵ Isto, str. 53.

IZ DUHOVNE RIZNICE SESTARA SLUŽAVKI MALOGA ISUSA

U slavlju *Godini vjere* otvorene prigodom obilježavanja 50. obljetnice II. Vatikanskog koncila, ovu rubriku u broju 2. DV, želimo posvetiti dobrom Papi blaženom Ivanu XXIII., uz obilježavanje 50. godišnjice njegove smrti i izlaska socijalne enciklike *Pacem in terris (Mir na zemlji)*. U prvom dijelu ove rubrike donosimo kratki prikaz života blaženoga Pape Ivana XXIII., a u drugom djelu donosimo ono što su naše sestre zapisale u *Družbinom vjesniku* tijekom održavanja II. Vatikanskog Koncila i povodom smrti Dobroga Pape, 1963. Godine, te jedno sjećanje sestre na II. Vatikanski koncil.

Moj je glas samo jedan, ali u njemu su glasovi cijeloga svijeta

Papa Ivan XXIII. izabran je za nasljednika sv. Petra **28. listopada 1958.** godine. Njegov izbor dočekan je s velikim iznenađenjem. Novi Papa imao je sedamdeset sedam godina i bio je relativno nepoznat široj javnosti. Na pitanje: Koje će ime uzeti kao papa? Odgovorio je: *Zvat ću se Ivan - Ioannes Vocabor*, po uzoru na svoga oca, na Ivana Krstitelja i Ivana Apostola.

Od samoga početka svoga pontifikata papa Ivan XXIII. unosi velike promjene u Vatikanu. Spušta se među ljude i svima želi biti blizu. Svima je želio biti dobar pastir. Samo tri mjeseca nakon svoga izbora, **25. siječnja 1959.** godine, Papa okupljenim kardinalima u bazilici sv. Pavla izvan Zidina, objavljuje svoju odluku o sazivanju Drugog Vatikanskog koncila.

Sazivanje Koncila iznenadilo je sve u svijetu. Svi su nešto očekivali od Pape, ali ne to. Papa je želio provesti obnovu Crkve u odnosu na svijet i dati joj načina da vodi dijalog sa svim ljudima, nevjernicima ili vjernicima drugih vjera ili drugih vjeroispovijesti, te tražiti jedinstvo Rimske crkve s Istočnim crkvama. Papa uvodi krlaticu *aggiornamento*, tj. posadašnjenje Crkve. Svojim biskupima je rekao: *Crkva nije muzej koji treba čuvati, nego vrt koji treba obrađivati.* Svim kršćanima je poručio: *Tražimo ono što nas povezuje, a ne ono što nas dijeli.*

Početak Drugog vatikanskog koncila, **11. listopada 1962.**, putem Eurovizije pratio je cijeli Svijet. U procesiji ispred Pape, u svečanoj povorci u baziliku sv. Petra, išlo je 2540 crkvenih otaca (kardinala, biskupa, teologa) koji su imali pravo glasa. Među pozvanim gostima bili su prisutni i izaslanici osamnaest nekatoličkih Crkava.

Taj dan završio je Papinim znamenitim govorom. Na Trgu sv. Petra okupilo se više stotina tisuća ljudi sa svijećama. Papa im je poručio: *Draga moja djeco, čujem vaše glasove. Moj je glas samo jedan, ali u njemu su glasovi cijeloga svijeta. Cijeli je svijet došao ovamo. Možemo reći da je i Mjesec večeras želio biti svjedok toga događaja. U cijeloj svojoj povijesti Bazilika sv. Petra nikad nije vidjela ništa slično. Ja nisam važan. Govorim vam kao brat koji je po volji našega Gospodina, postao otac. Ali sve to zajedno, očinstvo i bratstvo i milost Božja neka odaju počast ovoj večeri. I svoje osjećaje uvijek izražavajmo kao sada, pred nebom i zemljom. Vjerom, nadom i milosrđem, ljubavlju prema Bogu i svojoj braći. I da svi, u svetome miru Gospodinovu, činimo dobra djela. Kada dođete svojim domovima, naći ćete svoju djecu. Zagrlite ih i recite im da je to od Pape. Možda ćete morati otrti poneku suzu. Recite lijepu riječ. Papa je s nama. Osobito u doba tuge i gorčine.*

Šest mjeseci kasnije **11. travnja 1963.** godine Papa objavljuje socijalnu encikliku **Pacem in terris** (Mir na Zemlji), u kojoj se obraća cijelom ljudskom rodu žarko apelirajući za svjetskim mirom, nasuprot prijetećoj nuklearnoj katastrofi govori kako temelj svjetskog mira mora proisteći iz prepoznavanja prava i dužnosti. Distancira se od marksističke ideologije i aspiracija komunističkog režima, ali se zalaže za otvorenije odnose između Svete Stolice i Istoka. Bila je to prva enciklika u kojoj poglavar Katoličke crkve govori o općem ljudskom pitanju – miru, a ne o vjerskoj temi. Bila je to svojevrsna njegova oporuka.

Nepuna dva mjeseca od objavljivanja spomenute enciklike preminuo je Papa Ivan XXIII. navečer **3. lipnja 1963** godine. Blaženim ga je proglasio 3. rujna 2000. sada blaženi papa Ivan Pavao II.

Svibanj 1963.

Poslušajmo Svetog Oca papu Ivana XXIII.

Ovaj veliki apostol i zamjenik Isusov na zemlji, ujedno je veliki apostol i širitelj ljubavi i mira Kristova u dušama i srcima svih ljudi. Njegova srdačna, iskrena, ponizna i djelotvoran ljubav osvaja pojedince i mase. Sam iskreno ljubi svakog brata čovjeka i žarko preporuča svim svojim vjernicima i svakom čovjeku takvu djelotvornu i širokogrudnu ljubav. On kaže: *Više vrijedi jedan, mio, srdačan bratski pogled ljubavi, mali iskreni smiješak, srdačna vesela usluga bratu čovjeku, bio on tko mu drago - najbliži, prijatelj ili neprijatelj, da, više vrijedi nego ne*

znam kakvi poslovi i pokore bez ljubavi. I sv. Apostol Pavao isto veli: Bez ljubavi su najveća djela kao praporac koji zveči.“ Recimo svaka sebi: Hoću li ja, Služavka M. Isusa biti zadnja u pozivu namjesnika Kristova?

Umro je Sveti Otac ...

3.VI. o. g. u 19. Sati i 49. min. zaklopile su se zauvijek jedne blage oči, koje su tako ljubazno gledale svakoga čovjeka; prestalo je kucati jedno veliko i plemenito srce, koje je toliko ljubilo sve ljude; umro je naš Sveti Otac Ivan XXIII.

Umro je nakon dugog i plodnog života radeći neumorno u vinogradu Gospodnjem gotovo do smrti. Upravljaajući Crkvom Božjom kao njezin vrhovni pastir niti punih 5 godina, zadivio je svijet svojim velikim djelima i osvojio ga svojom očinskom dobrotom tako, da su ga iskreno poštovali i voljeli ne samo katolici, nego svi poštteni inovjericci, koji su imali sreću da ga upoznaju. Zato je njegova smrt duboko potresla sve ljude dobre volje. Ali dakako, najviše za njim plaću i tuguju njegova vjerna djeca širom svijeta. Da, plaću i tuguju ali ne zdvajaju, jer znaju, da je smrt pravednika samo prijelaz u bolji život, odlazak iz suzne doline u lijepu nebesku domovinu.

I mi smo uvjereni, da je veliki duh našega Svetoga Oca pozvan od nebeskoga Kralja u njegovu neposrednu blizinu, da odanle, oslobođen od umornog i iscrpljenog tijela, mogne lakše raditi za veliko djelo Vatikanskog sabora što ga je s toliko svetog žara započeo, ali ga na zemlji nije mogao dovršiti. Umro je upravo svetački na blagdan sv. Duha, kojeg je toliko štovao i u čiju se je pomoć uvijek uzdao, pa će zacijelo od Njega isprositi i sebi dostojna nasljednika, koji će dalje spretno i vjerno upravljati sv. Crkvom. Zato smo i mi u svojoj tuzi za sv. Ocem, ipak utješeni, jer znamo, da je naš vrhovni vođa svemogućci Bog, koji ne umire nikada, i ako njegovi zamjenici na zemlji umiru kao i svi drugi ljudi.

Uzdajmo se stoga uvijek u Providnost Božju, koja će i u ovim teškim danima i nakon smrti velikoga Pape znati upraviti sa sv. Crkvom i sa svim njezinim poslovima onako, kako će biti njemu na slavu, a dušama na korist. Sačuvajmo našem blagopokojnom sv. Ocu Ivanu XXIII. harnu uspomenu, a njegovom nasljedniku molimo što obilniji Božji blagoslov.

NB. Preuzeto iz Družbinog vjesnika *U službi Maloga Isusa*; God. 1963., Br.6,7-8; str. 78; 108-109. (VII)

Sjećanje na II. Vatikanski Koncil

U mnogim našim vjerskim časopisima čitamo razna prisjećanja o počecima i radu II Vatikanskog Sabora i obilježavanju važnijih događaja te 50 godišnjice.

Čitajući neke od njih, dođe mi misao, da bi bilo dobro, a smatram i korisno, u našem Vjesniku ostaviti napisana i naša prisjećanja na te dane i godinu, kao i na one koji su bili inicijatori obilježavanja tih dana, a odnosi se na župu Sv. Mihaela u zagrebačkoj Dubravi; u kojoj sam prije ulaska u Družbu živjela i provela radosne dane susreta sa svojim Gospodinom zahvaljujući sada, većini pokojnih kapucina i mojih sestara.

Ponukana Sirahovim riječima - *Pohvala predaka 44 "Opjevajmo slavne muževe, pretke naše po njihovim pokoljenjima. Mnogo je slave podijelio Višnji, i pokazao svoje veličanstvo iskonskih dana. ... Ali ovi bijahu ljudi pobožni, kojih se dobra djela ne zaboravljaju; u potomcima njihovim ostade bogata baština što je oni namriješ."*

Vrijedno je spomena da su naše sestre, koje su živjele i radile kod Kapucina u zagrebačkoj Dubravi u župi Sv. Mihaela 1962. godine; koliko se prisjećam to su bile: s. M. Bartolomea Zemunik, s. M. Arkandela Čoklo, s. M. Pavlimira Čerlek i s. M. Eligija Rosandić, (a bile su i kandidatice, neka mi oprostite, ne sjećam se imena jer su se često mijenjale), **svoje molitve i žrtve utkale u DUHOVNE DAROVE ZA SRETAN USPJEH OPĆEG II. VATIKANSKOG CRKVENOG SABORA.** Kako su započele pripreme u Dubravi?

U predvorju crkve postavljeni su razni panoi grada Rima, Sv. Oca, Njegove izgovorene poruke, uz obavijesti o početku Crkvenog Sabor II Vatikanskog, a to se često i po potrebi izmjenjivalo, a župljani su to rado pratili.

Vjerujući u moć i potrebu molitve za najavljeni Sabor tadašnji mladi teolog dr. Tomislav Janko Šagi Bunić, kojega nadbiskup Franjo Šeper uzima za svog osobnog tajnika na Koncilu, i župnik – glazbenik o. Zvonko M. Pšag, uz ostalu svoju subraću i bogoslove u samostanu zdušno su se primili tumačenja potrebe sazivanja Sabora i potrebe molitve. Odlučili su da se molitva kroz mjesec rujan i listopad 1962. posebno namjenjuje i sabire u Duhovni dar za sretan uspjeh II Vatikanskog Sabora i uputi Papi Ivanu XXIII proslavljajući 20 godišnjicu župe Sv. Mihaela.

Duhovni dar sakupljen je od djece, mladića, djevojaka te ostalih vjernika, a učinjen je od prikazanih sv. Misa, sv. Pričesti, duhovnih pričesti, Križnih putova, Krunica, Molitva Pape Ivana XXIII za Opći Crkveni Sabor Vatikanski II, ostalih pobožnih djela (žrtvica, odricanja...) te na kraju, sakupljanja Duhovnih darova, posjet grobu kardinala Alojzija Stepinca koji je ustanovio župu.

Da se to ostvarilo dokaz je fotografirani Album od 20 stranica, kojeg je s Duhovnim darovima primio Papa Ivan XXIII. i zahvalio se u Kristu sinovima (vjernicima) i ocima Kapucinima župe sv. Mihaela u Zagrebu, kako je napisano u prijevodu vlastoručnog pisma Pape Ivana XXIII. od 13. XI 1962. Prije 50 godina moja malenkost, zamoljena od župnika o. Zvonka, imala je čast da izradi taj album. Uz nalijepljenu fotografiju trebalo je nešto nacrtati i napisati što je on dostavio.

Vjerujem da je fotografije tog albuma župnik o. Zvonko M. Pšag poklonio, ne samo meni već i č. Majci Maristeli Goić koja je dala dozvolu da ga izradim.

I danas gledajući te već 50 godina stare fotografije u meni probude onu prvotnu radost, zahvalnost i sreću što sam u ime svoje Družbe bila dio pisanog i crtanog dara Sv. Ocu, tada ni ne sluteći budućem svecu, koji je molio našeg Malog Isusa, kako je zapisano u knjizi Vodić od Basilius Senger za dan 24. prosinca, ..."Isuse, uljepšaj moju dušu svojom prisutnošću, ukrasi je svojim milostima, sažezni tu slamu i pretvori je u mekani ležaj za tvoje presveto Tijelo." Maleni moj Isuse neka ta molitva bude i naša molitva do susreta s Tobom!

Za izrađeni album zahvala ide prvo Gospodinu, koji me imao u svome planu, pozvao me, te mi poklonio preko roditelja dar, kako neki kažu, lijepog pisanja i crtanja, kao i župniku o. Zvonku M. Pšagu koji je odredio mene, koja sam već bila u samostanu, da u ime župe uredim taj album.

Neka ovo prisjećanje na dane naših molitava i rada sada pokojnih i živih sestara prigodom početka II. Vatikanskog Sabora, u ovoj *Godini vjere*, pridonese našem i daljnjem življenju u zahvaljivanju Gospodinu za dobrotu koju nam je poklonio preko, kako Sirah kaže, "slavnih, pobožnih ljudi", kojih ima mnogo, a među njima je i naš Utemeljitelj, i ne zaboravljajmo dobra djela koja nam ostaviše u baštinu i vjerujmo u vrijednost te baštine i da nas tvorci te baštine sa željom da ju živimo i koristimo, umnažamo i proširujemo, prate s neba. Trsimo se da tako bude!

s. M. Leopolda Božičević

Rubriku priredila: s. Ana Marija Kesten

Blaženi papa Ivan XXIII. nakon izbora za Poglavara Crkve

u svoj dnevnik je zapisao:

To je poput sna, a opet će sve dok ne umrem biti dostojanstvena stvarnost moga života. Klicalo mi je tristo tisuća ljudi. U svjetlosti reflektora bio sam samo bezlična masa.

DUHOVNA OBNOVA U DRUŽBI

Srpanj, 2013.

Rastimo u vjeri poniznim i siromašnim srcem, uzdajući se u Gospodina

Proglasivši **Godinu vjere** papa Benedikt XVI. nam je svojim apostolskim pismom „Vrata vjere“ želio ukazati da je „našem dobu nužan ponovni odgoj i rast u vjeri, koji će zacijelo obuhvaćati poznavanje njezinih istina i spasenjskih događaja, ali koji će prije svega proizlaziti iz pravog susreta s Bogom u Isusu Kristu, iz ljubavi prema njemu, iz stavljanja pouzdanja u njega, tako da cio život bude njime obuhvaćen.“⁶ Rasti u vjeri... odgajati srce da bude ponizno i siromašno – moguće je samo u „susretu s Bogom u Isusu Kristu“ koji je Učitelj krotka i ponizna srca (Mt 11, 29).

Ponizno srce. Vjera je prije svega dar. Taj dar se prima u Susretu. Ipak, i za Susret i za dar potreban je dug put svakodnevnoga traženja: silaska do vlastite nutrine i otvaranja uma i srca. Na tom putu doživljavamo raznovrsne prepreke „uznemirujuća pitanja, obeshrabrujemo se i često postajemo nesigurne glede svega što se odnosi na otajstvo ljudskog bića, života i smrti, kao i zla u svijetu.“⁷ Za bolje razumijevanje i razvoj ovoga puta potrebno nam je **ponizno srce** u kojemu će biti isključena „pretjerana samouvjerenost, sigurnost u vlastite snage, oholost samostalnosti i samodostatnosti, umišljenost da se sve već zna.“⁸, jer se Bog objavljuje malenima (usp. Mk 10,15). Taj put nije lagan, ali je moguć samo ako dopustimo da nas njegova Riječ oblikuje i da u odnosu prema bližnjima usvojimo Isusove vrline strpljivosti i blagosti.

Siromašno srce. „Biti malen“ može s jedne strane značiti i „biti siromašan“. Zašto Gospodin blagoslivlje siromašne (usp. Mt 5,3 i Lk 6,20)? *Blago* njima jer su slobodni – slobodni od zemaljskoga da prime nebesko. Neizbježno se i u nama bûdi pitanje: kako se opredijeliti za život siromašan? Kako ga živjeti? Čega se potrebno osloboditi da bismo imale siromašno srce? Da bismo postigle stupanj čiste i postojeane vjere, trebamo biti slobodne od *idola* koje smo si nametnule našom svakodnevnom životnom praksom. Potrebno je uočiti suvišnu prtlljagu

⁶Usp. *Papina kateheza* na općoj audijenciji u srijedu, 24. listopada 2012. (kta/ika)

⁷Usp. BENEDIKT XVI., *Naučiti vjerovati*, Verbum, Split, 2013., str. 8.

⁸Isto

koja opterećuje srce i iznaći načina kako je se osloboditi. Samo tako možemo Gospodinu dopustiti da nas očisti iznutra i ukloni sve što mu se protivi. On želi boraviti u našem srcu. Želi ga ispuniti ljubavlju i pouzdanom nadom. Želi da budemo siromašne kako bi nas on obogatio sobom. Ako je naša čaša puna, u nju više ne može ništa stati. Potrebno je osloboditi se „idola“ – vanjskih i nutarnjih – jer nas Isus želi siromašne – „stvarno i u duhu“ (PC 13) – kako bi nas sobom obogatio.

Rasti u vjeri uzdajući se u Gospodina. *Put* poniznoga i siromašnoga srca *popločan* je odricanjem – onoga u sebi i oko sebe. Krenuti njime, potrebno je imati hrabrosti, ali ponajprije hrabrosti uzdati se u Boga. Prepreke su neizbježne. One nisu tu da nas obore, nego da nas ojačaju i pročiste. Živjeti u vjeri, ufanju i ljubavi (usp. 1Kor 13,13) nije lako i ne možemo bez Božje milosti, ali naša suradnja ne smije izostati. Svaki dan u svakom trenutku imam slobodu reći Bogu DA, ili NE, a to nas uči i *Katekizam Katoličke Crkve*: "Nemoguće je vjerovati bez milosti i unutarnje pomoći Duha Svetoga. A ipak nije ništa manje istinito, da je vjera izvorno ljudski čin. Ne protivi se slobodi niti čovjekovu razumu, da čovjek povjeruje Bogu i prione uz istine koje je on objavio."⁹

Prionuti uz Gospodina! - na tu nas važnu zadaću potiče i Utemeljitelj. Nekoć je poučavao vjernike Vrhbosanske nadb., a danas i nas da „središte svega svijeta, svega roda ljudskoga, svakoga pojedinog čovjeka jest Gospodin Isus Krist, Sin Boga živoga i Marijin. Iz toga središta sve potječe, k tomu se središtu vraća sve, što se tiče Boga i vječnosti. Što je sunce za ovaj vidljivi svijet, to je Gospodin Isus Krist u duhovnom smislu za svakoga čovjeka: pravo svjetlo i pravi život.“¹⁰ Stadler nam je najbliži primjer kako rasti u vjeri ponizna i siromašna srca, uzdajući se u Gospodina. Hodeći tim putem, istinski je to drugima svjedočio radom, ali i svojim životnim geslom: *Imaj prema Bogu srce djetinje, prema bližnjemu srce materinje, a prema sebi srce sudačko.*

Na taj poziv potrebno je i danas odgovoriti, te uvjerljivo svjedočiti da je Bog živ, da žeda za čovjekom i njegovim srcem. Zamolimo ga da nam daruje skromnost, malenost, poniznost, siromaštvo, te pouzdano i vjerno srce da mu možemo uzvratiti na Njegovu ljubav. Ustrajno ga tražimo i molimo da nam pokaže put prolaza kroz *vrata vjere* koja „uvode na pašnjake gdje se istinski nude samo božanska dobra“ (usp. Iv 10,9).

s. M. Marina Piljić

⁹ KKC (154)

¹⁰ J. STADLER, *Pod zastavom Srca Isusova*, Sarajevo, 2001., str. 367

Rastimo u vjeri postojanošću u kušnjama

Danas imamo mogućnost susresti se s kušnjom, ali na jedan drugačiji način. Možemo gledati na kušnju onako kako je na nju gledao otac Utemeljitelj. Nakon što je promotrimo Utemeljiteljevim očima, krenut ćemo korak dalje i vidjeti kako se nosimo s tom životnim stvarnošću.

Poznato je da nema osobe koja nešto ne trpi. Iskusio je to i naš otac Utemeljitelj koji napisao: „Nema čovjeka, na koga ne dolaze razne nevolje i progonstva od strane tajnih i javnih protivnika; nema ga, koji ne bi šta trpio bud na tijelu i vremenitim dobrima, bud na duši; nema ga, na koga ne bi navaljivali i nevidljivi neprijatelji, zli anđeli, koji oko toga rade, da nam dušu dovedu u pogibelj.“ Svjesne smo da je kušnja tu, opirali se mi njoj ili ne. Međutim, vjernik ima sasvim drugačiji pogled na kušnju od nevjernika. Vjerniku je kušnja blagoslov. Sv. Jakov napisao: „Pravom radošću smatrajte, braćo moja, kad upadnete u razne kušnje znajući da prokušnost vaše vjere rađa postojanošću.“ (Jak 1,2-3) Malo zatim sv. Jakov ponavlja: „Blago čovjeku koji trpi kušnju: prokušan, primit će vijenac života koji je Gospodin obećao onima što ga ljube.“ (Jak 1,12) Sva sreća što ovaj „blago“ stoji u Svetome Pismu, jer kad bi nam u trenutcima patnje netko rekao „Blago tebi“, ne znam kako bismo mu odgovorili. Utemeljitelj podsjeća da nam patnja nekada može izgledati blagoslov, a nekada kazna. Međutim, to ne ovisi o patnji, već o našem pogledu na nju. U vezi s tim, on piše: „Patnje i tegobe ovoga svijeta, u koliko se smatraju kao odredbe Božije, nijesu nikakvo zlo. One bo dolaze od Boga, vode nas k Bogu i čine nas dijelnicima nesveskih dobara.“ Utemeljitelj nadalje tumači da problem nije u patnji koju podnosimo, već u našoj volji koja se ne želi podvrgnuti volji Božjoj. Zato naglašava: „Sve naše muke i naše nezadovoljstvo potječu od naše želje, da budemo takvi, kakovi mi sami hoćemo. [...] I zato, ako nam je srce puno gorčine i tuge i žalosti, nije to učinak protivštine, koju Bog šalje, nego te opake naše volje.“ Za patnju bismo mogli reći da je jedan od načina Božjega govora. Stoga bismo u trenutcima patnje trebale pitati: Gospodine, što mi ovim želiš reći?, Čemu me želiš poučiti? U poslanici upućenoj svećenicima 2. veljače 1915., na kojoj se temelji naše današnje razmišljanje o kušnji, Utemeljitelj tvrdi: „Pravednika dakle ne može ništa smesti, ništa ražalostiti; a zašto? Zato, jer mu se ništa drugo ne može dogoditi, nego što Bog hoće; a ako Bog hoće, onda i on to hoće.“

Utemeljitelj nam danas nudi da na kušnju pogledamo iz njegove perspektive. Znao je on da svaka osoba trpi od nečega. No, to ne znači da će samim tim svaka osoba biti ogorčena, tužna ili žalosna. Čini se kao da kod nekih osoba patnja urodi tugom, žalošću i gorčinom, a kod nekih ne. Očito da problem nije u patnji, već u našem pristupu njoj. Gorčina se pojavi onda kada osoba ne uspije uskladiti svoju volju s voljom Božjom. Patnja nas ne može učiniti nesretnima,

ako je prihvatimo radi Boga. Problem nastaje onda kada u nama prevlada naša volja i želja za nas, te se svim silama počnemo odupirati onomu što se protivi našem planu s nama. Utemeljitelj zato poručuje: „Trebada dakle osobito u vrijeme protivšina svoju volju podvrgnuti volji Božijoj i u sv. molitvi pridodati uvjet: neka bi nas riješio tih nevolja, ako je to njemu na veću slavu i na veće spasenje naše duše, a ne drukčije.“ Zanimljivo je zapaziti da kod molitve za oslobođenje od kušnje Utemeljitelj postavlja uvjet. On poručuje: Možeš moliti za oslobođenje od kušnje, ali pod uvjetom ako će se time još više proslaviti Ime Božje i ako će ti to biti na spas duše. Eto, tako je Stadler molio, tako je pristupao kušnjama! On je sebi i sestrama radije molio krjepost trpljivosti. U imendanskoj čestitci majci Krescenciji od 4. 4. 1917. Utemeljitelj preporuča da nastoji „u svojem životu jedino njemu ugoditi, jedino njegovu sv. volju činiti, jedino njemu biti slična osobito u tihom trpljenju.“ Pokušajmo uočiti da Utemeljitelj preporuča tiho trpljenje. Ne želi on da njegova duhovna kći digne cijeli svijet na noge zato što mora nešto pretrpjeti. U pismu majci Krescenciji radije preporuča da nasljeduje Isusa koji je tih u trpljenju. Na mnogim mjestima Utemeljitelj piše o trpljenju. Tako u pismu od 6. siječnja 1910. piše sestrama: „On hoće, da mi mnoge stvari trpimo njemu za ljubav, a da i ne znamo, za što trpimo, jer hoće, da se njemu kano svojem zaručniku posve povjerimo.“

Danas imamo mogućnost osvrnuti se na svoj život i životne kušnje. Pustinjski oci su govorili da „Kušnje pomažu duši da napreduje.“ Bilo bi dobro upitati se: Mogu li doista reći da su me kušnje privinule k Bogu? Kakav učinak imaju na mene životne teškoće i zašto? Kakva sam u životnim teškoćama i zašto sam takva? Utemeljitelj piše o „tihom trpljenju“. Kakva su moja trpljenja? Moraju li svi znati da ja nešto trpim ili mi je dovoljno da to zna samo moj Zaručnik?

Pri kraju ovog razmišljanja prisjetimo se riječi pape Benedikta XVI., koji u nagovoru uz molitvu Anđeo Gospodnji, u nedjelja 12. prosinca 2010. reče: „Čini mi se veoma važnim, u ovim našim danima, istaknuti vrijednost postojanosti i strpljivosti, tih kreposti koje su njegovali naši preci, ali koje su danas manje popularne u svijetu koji radije ističe promjenu i sposobnost prilagodbe uvijek novim i različitim situacijama.“ Papa Benedikt XVI. opaža da danas, na žalost, nije popularno biti postojan i strpljiv. Čini se kao da to nije moderno, nije to na cijeni. Međutim, Crkva nas uvijek iznova usmjerava da se ugledamo u naše pretke. Pokušajmo, stoga, i mi u međusobnom razgovoru vidjeti: što je to što mi njegujemo?; u što ulažemo najviše vremena, snage i živaca?; što podržavamo u sebi i u drugima; što hvalimo; čemu se divimo; što je kod nas na cijeni? Pokušajmo otkriti koliko smo u tome na Stadlerovoj, odnosno Isusovoj strani?

s. M. Ljilja Marinčić

Rujan, 2013.

Rastimo u vjeri praštanjem i prihvaćanjem svakodnevnog križa

Papa Benedikt XVI. u apostolskom pismu „Vrata Vjere“ („Porta Fidei“) navodi razloge zbog kojih je proglasio Godini vjere. Za uzor nam stavlja svetoga Pavla. *Pred kraj svoga života sveti Pavao traži od svoga učenika Timoteja da „teži vjeri“, usp.2.Tim,2,22.*

U ovoj Godini vjere doživimo i mi sestre taj poziv kao da je nama osobno upućen, kako se ne bismo uljuljale u vjeri, nego da rastimo iz dana u dan sve više i više produbljujući svoju vjeru. U Papinu Apostolskom pismu osjeća se duboka želja da se ponovno otkrije put vjere. Papa Benedikt XVI. ističe kako se događa da vjernici više brinu za društvene, kulturne i političke situacije dok na vjeru gledaju kao na nešto što se samo po sebi podrazumijeva u našem životu. Da bismo rasli u vjeri, od nas se traži novo oduševljenje. Svaki dan nam je darovan na povjerenje. Pozvani smo na otkrivanje dara naše vjere. Na žalost, u ovom vremenu srljajućega napretka, brzog tempa života, i mi ponekad (a da toga nismo ni svjesne) postajemo programirani robovi vremena? Ljudi današnjega vremena brzo zaboravljaju na Boga. Svjedoci smo iz dana u dan kako se sve više ljudi oslanja na svoje snage. Molitva koju izgovaramo na početku svete krunice i zadnja molitva dana iza Povečerja „*Gospodine, umnoži nam vjeru...*“, istinski je snažna i duboka. Onaj koji ne raste u svojoj vjeri, gubi svoje istinsko ljudsko dostojanstvo. Sveti Otac nas upozorava: „*Ono što svijet danas osobito treba jest uvjerljivo svjedočenje onih koji su prosvijetljeni u umu i srcu Gospodinovom Riječju*“.

Svaka od nas već je često razmišljala o svojoj vjeri, preispitala svoj dragocjeni dar i koliko se naš dosadašnji život temeljio na vjeri. Na srce nam se ove godine stavlja da više produbimo i upoznamo dar vjere. Postavljam sebi i svakoj od nas pitanje; Što činim da vjera bude vodilja moga života?

Vjera raste kada se živi iz ljubavi. Tako vjera rađa plodovima, otvara naše srce na djelovanje. Sveti Pavao nas uvijek dok čitamo podsjeti na temelj uzvišenog djelovanja; „*A sada ostaju vjera, ufanje i ljubav – to troje, ali najveća je među njima ljubav*“, 1Kor 13, 13. Sveti Jakov pak piše; „*Što koristi braćo moja ako tko rekne da ima vjeru, a djela nema? Može li ga vjera spasiti? Ako se koji brat ili sestra goli ili bez hrane svagdanje pa im tko od vas rekne Hajde u miru i grijte se i sitite a ne dadnete im što je potrebno za tijelo koja korist. Tako i vjera ako nema djela, mrtva je u sebi. Pokaži mi vjeru bez djela, a ja ću tebi djelima pokazati svoju vjeru*“. Jak. 2,14-18.

Vjera bez ljubavi ne donosi ploda, a ljubav bez vjere stvara osjećaj prepušten očaju, neizvjesnosti i sumnji. Vjera i ljubav se međusobno nadopunjuju. Tko ljubi, taj je spreman i opraštati. Osoba koja nije spremna opraštati – po uzoru

na svog učitelja – nije otkrila ljepotu vjere i oprosta. „*Oče oprosti im jer ne zna-ju što čine*“. Zapitajmo se: Je li vjera u istinu snaga koja preobražava naš život? Ili je to jedna od sastavnih dijelova našega života. Papa Benedikt XVI. piše „*Vjera u Boga koji je ljubav i koji je postao blizak čovjeku utjelovivši se i predavši samoga sebe na križu. Zato da nas spasi i ponovno nam otvori vrata*“.

Naš izričaj vjere nalazimo u Apostolskom vjerovanju što ga molimo svaki dan. Rekla bih da je to ispovijest naše vjere. Ova se molitva treba prepoznati u našem životu i djelovanju. U molitvi dobivamo snagu u vjeri, iz vjere djelujemo. Da bismo rasli u vjeri praštanjem i prihvaćanjem križa, treba osjetiti ljubav i rast po Riječi Božjoj. Ta Riječ Božja poziva nas na čvrstu vjeru. Ova Godina vjere upravo je privilegirano vrijeme za to da na ispravan način živimo i svjedočimo svoju vjeru. O tom svjedočenju piše nam i naš sluga Božji Josip Stadler; „*Zadaća svakog vjernika, misli trebaju ići za tim da poznaju ljubav Isusovu, sve želje, sva čuvstva treba da čeznu jedino za tim da ljube svoga Gospodina Isusa.*“

Onaj koji vjeruje, i raste u toj vjeri, spreman je na praštanje. Sve svoje temelji na osobi Isusa Krista. Svoju vjeru gradimo s Bogom. Sve što nije utemeljeno na vjeri, nema svoju budućnost. Vjera nas uči da sve što nam Bog daje služi našem osobnom dobru i dobru drugih. To čitamo i u Pastoralnoj poslanici sluga Božjega Stadlera upućenoj vjernicima u korizmi 1890. „*Vjera nosi naprijed zastavu križa, da po njemu pobijedimo svijet i grijeh, te mir zadobijemo, mir s Bogom, mir sa svijetom i mir sa samim sobom.*“

Onaj koji nastoji da raste u svojoj vjeri, širi istinu oko sebe, prepoznaje volju Božju i po njoj živi. Tko tako shvaća svoju vjeru, za njega je ona glavna zadaća u životu i ona se nikada ne može zaboraviti. Ona je put koji nas vodi kroz život, daje nam snagu da budemo hrabri i dobri kršćani. Vjera u Isusa Krista Boga i čovjeka velika je istina. U ovu duboku istinu vjerovao je i naš Utemeljitelj, te na jednom mjestu ističe: *Isus je uvijek isti, svijetlo puno istine i ljubavi. Njegovo je pravo svijetlo koje obasjava sve narode.*“

Vjera nas neprestano nutka da činimo dobro. U svim našim nevoljama vjera je ona koja nam pokazuje put. Papa Benedikt XVI. u dokumentu Godina vjere izražava želju da se sveopća crkva i sve njezine institucije i pokreti temeljito zauzmu da se kršćanska vjera prikaže svim ljudima, te da vjernici koji su krštenjem ovjerali svoju vjeru, temeljito ispituju, te je molitvom i sakramentalnim životom učvrste. Isus je svojim učenicima prije nego je užišao na nebo dao zadaću; „*Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta*“. Mt.28,19-20.

Ovaj se zadatak i na nas odnosi. Dakle, ova zadaća ostaje ista – naviještati i slaviti Isusov život, smrt i uskrsnuće. Ne smijemo nikad zaboraviti da Krist od svakoga od nas traži da budemo „*Sol zemlje i svijetlo svijeta*“. Svatko od nas može zadiviti druge onim što nam dobro ide, ali pazeći da se u nas ne uvuče oholost. Dobro koje jesmo i koje imamo, živimo i činimo da Isus bude zadovo-

ljan s nama. Sluga Božji Stadler ističe; „*Pa zaista ako je On svomu Ocu nebeskomu za grijehе svakoga nas prikazao i odabrao od ljudi u svakom od nas trpjeti i ako je Otac nebeski primio tu prikazu. onda samo po sebi slijedi, da je trebalo na njega staviti sve naše grijehе, i da je trebalo za te grijehе upravo tako ponoviti kazne, kao da su njegovi grijesi.*“

Iz ovoga spoznajemo da Isusova ljubav nema granica. To nam potvrđuje i Ivan Evanđelist; „*Znajući Isus da je došao njegov čas da prijeđe iz ovoga svijeta k Ocu kako je ljubio svoje koji bijahu na svijetu do kraja ih je ljubio.*“

Ta ljubav se pokazala i u riječima s križa; „*Ivane! Evo ti Majke! Majko! Evo ti Sina!*. Ovom nas gestom Isus želi poučiti da ga ljubimo u bližnjima, u svima koje nam stavlja na put našega služenja. Naš Utemeljitelj ističe; „*Glavu je naklonio da te poljubi, ruke ja raširio da te zagrlji, prsa je otvorio da te ljubi.*“

Isus s križa upućuje molitvu za svoje progonitelje. Evo nam divne zadaće: što ne možemo riješiti našom ljudskom komunikacijom, možemo Božjom komunikacijom – molitvom. Papa Benedikt XVI. nas poziva da težimo vjeri, da se ne ulijenimo u njoj. Vjera nam je vjerna suputnica na životnome putu, koja iznova omogućuje zamjećivati čudesa, što ih Bog čini za nas. Sluga Božji Stadler u pastirskoj Poslanici iz 1890., upućenoj puku, piše; „*Isus je najveću ljubav pokazao svojom žrtvom na križu. Odiše sav ljubavlju, i poziva da ga ljubi.* U istoj poslanici piše: „*Malo je onih koji Isusa ljube, osobito je malo onih koji razmišljaju o mucima Isusovoj. Tko često promatra Kristovu muku ne može živjeti a da na ljubi Isusa. Ljubav Kristova nas goni.*“

Suočeni smo s dubokom krizom vjere i gubitkom vjerskog osjećaja koji predstavlja jedan od najvećih izazova Crkve danas. Papa Benedikt XVI. primjećuje s kojim su opasnostima suočeni vjernici i Crkva. Stoga nam je ova Godina vjere milosno vrijeme jačanja u vjeri. Vjera nas treba osnažiti. Svima nam je poznat susret Isusa i Samarijanke. I današnji čovjek, redovnik, redovnica trebaju iznova osjetiti potrebu poput Samarijanke – poći na zdenac da sluša Isusa koji nas poziva na obnovu vjere. Na to nas upućuje i Svet Otac u istom dokumentu; „*Moramo s novom radošću u srcu uživati Božju Riječ koju je na vjerni način prenijela Crkva. Isusovo učenje. Naime, i danas odzvanjaju Isusove riječi, radite ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni.*“

Isti odgovor imamo i u Ivanovu Evanđelju; „*Djelo je Božje da vjerujete u onoga kojega je On poslao.*“ IV, 6,29 I Katekizam Katoličke Crkve u članku 152 naglašava: „*Za kršćanina vjerovati u Boga nerazdruživo je pravo povezano s vjerom u onoga kojega je On poslao. Sina njegova ljubljenoga u kojem mu je sva milina. Bog nam je rekao da ga slušamo. Gospodin sam kaže učenicima. Vjerujete u Boga, i u mene vjerujete. Možemo vjerovati u Isusa Krista jer je On sam Bog, Riječ Božja tijelom postala.*“

Vjera je osobno čin slobodan čovjekov odgovor na Božji poziv. Vjeru smo primili od drugih i dužni smo je prenijeti drugima. Koliko Isusa ljubimo, toliko ćemo drugima govoriti o njemu. U kontaktu s ljudima, djecom, mladima, odraslima

primjećujem da ljudi različito reaguju u životnim kušnjama. Upravo u kušnjama vidimo koliko vjerujemo.

Svaka od nas sestra treba usvojiti stil Isusova života. Ne zaboravimo: ljudi dobro prepoznaju ono čime se mi hranimo, (Mislim na duhovnu hranu – naše ponašanje). Usuđujem se reći da je za nas Služavke privilegirani dar svjedočiti vjeru u Isusa Krista. Svi koji s nama komuniciraju trebali bi u nama prepoznati ljubav Kristovu. Zašto? Zato što mi Sestre imamo velike izvore, za razliku drugih, gdje možemo crpiti snagu: velika baština oca Utemeljitelja, naše Konstitucije, koje u članku prvom govore; „*Isus Krist radi nas ljudi i radi našega spasenje uzeo narav Sluge da bi služio grešnicima i siromasima. Mi Služavke Maloga Isusa, želimo nasljedovati Isusa Krista i tako po nadahnuću Duha Svetoga – obdržavajući evanđeoske savjete čistoće, siromaštva i poslušnosti*„.

O svjedočenju vjere nalazimo i u KKC, u čl.177. „Vjeru što smo je od Crkve primili brižno čuvano. Kao kakvo dragocjeno blago zatvoreno u vrsnu posudu, koja se po djelovanju Duha Božjega neprestano pomlađuje, te čini da se pomlađuje i posuda koja ga drži.“

Svatko od nas obogaćuje Crkvu darovima koje smo primili. Razbojnik na križu moli za oprost; „*Gospodine, sjeti me se kad dođeš u svijet kraljestvo.*“ Ovdje dolazi Isusova ljubav do izražaja: „*Još danas ćeš biti sa mnom u raju.*“ LK,23,43 Oproštenje na nas djeluje blagotvorno. Čovjek je najveći kad oprašta. Često nam se događa da mora proći mnogo vremena da možemo oprostiti jedni drugima. Oproštenje nas oslobađa uvreda koje su nam drugi nanijeli. Naš zajednički život nije moguć bez praštanja. Jer, htjeli mi to ili ne htjeli uvijek ćemo se međusobno ranjavati. Zadivimo jedna drugu oprostom i vjerom. Isusu je bio zadivljen vjerom žene strankinje „*O ženo velika je tvoja vjera.*“ Sveti Otac Benedikt XVI. piše da je ova godina prilika da osnažimo svjedočanstvo ljubavi; „*Svojom ljubavlju Isus Krist privlači k sebi ljude svih pokoljenja u svakom dobu. On sabire svoju Crkvu povjerava joj navještaj Evanđelje. Zbog toga i danas postoji potreba za snažnijim zauzimanjem crkve, za novu evangelizaciju kako bi se ponovno osjetila radost vjere i iznova pronašla oduševljena za vjernim prenošenjem.*“

Onom tko se potpuno pouzda u Boga i nasljeđuje Isusa, sve se okreće naposljetku. Završit ću riječima našega oca Utemeljitelja; „*Tko Isusa nađe dobro je blago našao, a tko Isusa izgubi, premного je izgubio i više nego sav svijet.*“

Nauči nas, Gospodine, da kroz vjeru slijedimo Isusa Krista. Vjerujmo u to da svi trebamo biti kao On. Nositi svoj križ i opraštati svima, koji su nam učinili žalost, nepravdu. Vjera u Isusa daje nam nadu da se na njega možemo osloniti i reći mu sve što nam je na srcu. Gospodine, umnoži nam takvu vjeru.

s. M. Marinela Zeko

SESTRINSKO ZAJEDNIŠTVO

Zagreb

"Posvećeni život u svjetlu obnovljenih Konstitucija"

U ponedjeljak, 4. ožujka 2013. u samostanu "Antunovac" održan je prvi turnus duhovne obnove na planu Provincije kako bi zaživjeli referati s XVIII. redovitog Generalnog kapitula. Idejni nositelj duhovne obnove je provincijsko Vijeće za duhovnost i promicanje baštine o. Utemeljitelja. Prvi turnus vodila je s. Marina Piljić, učiteljica sestara novakinja.

Duhovna obnova trajala je cijeli dan, a imala je tri dijela.

Triptih su činila predavanja:

- *Posvećeni život u svjetlu obnovljenih Konstitucija*

- *Milost rada*

- *Naša odgovornost te naše zajedništvo.*

Nakon svakog predavanja slijedio je spontani sestrinski razgovor kao odjek na izgovoreno. U prvom predavanju promišljale smo o svojim korijenima, o našim Konstitucijama. U uvodnom dijelu s. Marina nam je lijepo prikazala presjek nastanka i obnove naših Pravila od onih prvih iz 1906.g. pa sve do zadnjih, revidiranih Konstitucija čije smo odobrenje primile 2009. Uz slušanje izgovorene riječi svaka se sestra mogla pitati što njoj osobno znače pravila, koliko ih iščitava, koliko živi taj duhovni projekt, koliko živi poziv na svetost. Mnoge sestre izrazile su želju da se revidira, posadašnji i ponovno tiska stari tumač Pravila jer svetu baštinu od oca Utemeljitelja i naših prvih sestara treba iščitavati kao nadahnuće za naše današnje poslanje.

Osobitu pažnju posvetile smo našem zajedništvu. Ponirale smo u evanđeoske temelje iz kojih svaka zajednica vuče svoje korijenje, a osobito redovnička zajednica koju povezuje Duh Sveti. Svima nam je zajedničko ista ljubav - ISUS i pripadanje Isusu. S tom istinom trebamo iz dana u dan gledati lice Kristovo u licima sestara i svih kojima služimo. Zastale smo u meditaciji nad evanđeoskim detaljem kako Isus Petru pere noge te promišljale gdje je svaka osobno u tom vidu služenja.

Punina zajedništva u ljubavi proizlazi iz euharistije. Tako smo i mi dan duhovne obnove okrunile euharistijskim slavljem kojeg je predslavio vlč. Anđelko Koščak, rektor bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu.

Sve sudionice obnove imale smo priliku danas iznova zahvaliti Bogu na svojim korijenima iz kojih smo nikle, rasle i razgranale se. Ohrabrene zajedništvom, svaka se vratila tamo gdje je poslana. Sigurno je u srcu svake sudionice narasla želja i spremnost što spremnije i vjernije ispuniti svoje poslanje.

Hvala sestrama koje su nam omogućile ovaj dan.

s. M. Emanuela Pečnik

Zagreb

Identitet Služavke Malog Isusa u svijetlu obnovljenih Konstitucija

U samostanu "Antunovac" u Novoj vesi, 9. ožujka 2013. održana je duhovna obnova na planu Zagrebačke Provincije. Kroz razmišljanja na temu **Identitet Služavke Malog Isusa u svijetlu obnovljenih Konstitucija** vodila nas je s. M. Irena Olujević.

U ovom liturgijskom vremenu korizme dobro nam je došlo dublje poniranje u sebe i traženje odgovora na osobne i zajedničke svijetle i sjenovite trenutke suživota. Konstitucije se temelje evanđelju. Evanđelje je istina, a istina je Bog koji je ljubav. I zato su nam Konstitucije dar. U njima treba iščitati poruku Božju, prihvatiti je i vršiti je.

Isus traži da se na njega oslonimo. Poput Abrahama odazvale smo se na duhovni poziv ne znajući što nas čeka. Ali smo imale vjeru da Bog sve vodi i da se trebamo prepustiti riziku. Naša duhovna obnova dobro se uklapa i u Godinu vjere. Svu svoju posvećenost Bogu živimo u vjeri, počevši od poziva, pa preko zavjeta i života u zajednici do našeg poslanja služenja. Bog nas poziva da otvorimo svoje srce kako bi ušla riječ i dotakla nas. Do sada se puno raspravljalo na temu identiteta ali ona nikad nije ispražnjena. Jer je naš život trajna dinamika. Nismo uvijek iste, mijenjamo se. Svaki proživljeni dan nas je obilježio zbog njegove novosti. Redovništvo u crkvi u čijem okrilju živimo ima uvijek posebno mjesto. Od nas se puno očekuje. Mi smo eshatološki znak.

Važno je danas promotriti Družbin identitet. U društvu se događaju promjene na svim razinama. Velik je broj siromaha i danas, posebno je naglašeno duhovno siromaštvo zbog kojeg dolazi i materijalno. Prvotna karizma Družbe se ne mijenja, ali ju treba prilagoditi potrebama vremena. Ako smo primile karizmu Služavke Malog Isusa postajemo vidovite, prepoznajemo siromahe. Trebamo pokušati pomoći ljudima vratiti im povjerenje, optimizam, biti im oslonac. Prve sestre su sačuvale autentičnu duhovnost i održale karizmu živom. Mi, današnje služavke imamo svetu dužnost: održati karizmu kao u prva vremena, dati naj-

bolje od sebe, darivati se do kraja. Da bismo bile autentične potrebno je neprestano pročišćavati svoju nutrinu. Staviti naglasak na duhovno, a ne na posao jer nas aktivizam guši.

U drugom dijelu bilo je govora o molitvi koja je važno sredstvo za gradnju i čuvanje identiteta "služavke". Uz zajedničku, nezaobilazna je osobna molitva, te sakramentalni život, kao i razmatranje koje je danas u krizi i na čijoj bi kvaliteti trebalo poraditi.

Konstitucije su nam ogledalo našeg života. Trebale bi se stalno preispitivati da naš život bude kvalitetno življen. Služavka treba biti osjetljiva na potrebne, na svoje bližnje, darežljiva i velikodušna.

Budući da živimo u zajednici, djelujemo timski, postoji opasnost da izgubimo svaka svoju posebnost. Svaka sestra ima svoju osobnu karizmu koju na najbolji mogući način ugrađuje u zajedničku, Družbinu karizmu. Svaka od nas je različita ali upravo je tu bogatstvo, i kao takve bismo se trebale prihvatiti.

Osobe formiranog i čvrstog identiteta su stabilne, znaju planirati, oslonac su drugima, nenametljive su i iskrene.

Biti *služavka* je čast. Neke od sastavnica njezinog identiteta je: malenost, jednostavnost, pažljivost prema drugima, brižljivost, skromnost, samozataja, nježnost. Najveće blago joj je ljubav prema Bogu i siromahu. Služavka je tajnovita, zna čuvati tajnu, osoba vjere, nade i ljubavi. Mali Isus u jaslicama glavni je nadahnitelj identiteta Služavke.

Utemeljitelj je Družbu usporedio sa janjetom koje je krhko, umiljato i nježno. Bog nas tako krhke obasiplje ljubavlju koja postaje naša snaga i hrabrost za služenje krhkima.

Naši zaštitnici sv. Josip, sv. Ana i sv. Rafael su nam modeli života da sveto živimo u našoj posvećenoj zajednici koje bi trebale biti duhovne, mirne oaze za sve umorne, nemirne ljude.

U trećem dijelu bilo je govora o identitetu poglavarice i o blaženstvima. Poglavarica je odgovorna za svaku sestru u zajednici, ona je ta koja ima zadatak i odgovornost upoznavati sestre i otkrivati njihove darove, osobne karizme jer samo tako, svaka pojedina sestra može sebe potpuno dati, a to je zalag osobne ispunjenosti i radosti u služenju, a zajednica time dobiva na kvaliteti.

Potom je bila jedna vježba čije je poruka bila: u zajednici živimo po uzoru na nazaretsku obitelj Isusa, Marije i Josipa među kojima je vladao sklad i ljubav. Naša zajednica je slika svete Obitelji. Ponekad u suživotu dođe do konflikata, manjih ili većih. Tada dolazi i do napuknuća ili pucanja zajedništva. Ako se to dogodi, potrebno je probuditi svijest o međusobnom opraštanju što će uroditi oživljavanjem ljubavi i obnovom pojedinačno i zajednički. Dakle, konačna poru-

ka je da samo ljubav zna sastaviti krhotine našeg zajedništva. Življenje blaženstava nam pomaže da se u potpunosti oslobodimo svih svjetovnih sigurnosti i oslonimo se na Boga, da budemo mirotvorci, milosrdni, blaga i ponizna srca.

Nakon trećeg predavanja radilo se u dvjema radionicama. U prvoj se raspravljalo na temu poslušnosti, molitve i entuzijazma u zajednici.

Posvijestili smo si da je poslušnost odgovorna, što znači zajedno sa poglavarima pronalaziti volju Božju. Također treba znati slušati sestre s kojima živimo. Molitva je prioritet. Što smo dobile u molitvi to dajemo u apostolatu. Često nam nedostaje entuzijazma. Imamo lađu ali nam nedostaju jarbol i jedra. Zakazali smo sa sestrama koje su otišle iz zajednice. Naglasak je da nastojimo biti podrška jedna drugoj, da se bolje upoznamo i više družimo. Trebalo bi formirati sestre za vodstvo u zajednici.

U drugoj radionici razgovaralo se o rastu u sestrinskoj ljubavi, opraštanju, o modelu zajednice po uzoru na Utemeljiteljevu zamisao redovničke zajednice SMI. Rast u sestrinskoj ljubavi je trajni proces, svaka želi i nastoji biti bolja. Ali isto tako je primijećeno da ima privilegiranih osoba u zajednicama. Potrebna nam je stalna obnova, preispitivanje. U zajednicama se osjeti otuđenje sestara. Što se tiče opraštanja i traženja oprosta tu trebamo dosta poraditi. Premalo je poniznosti, povjerenja ali i zahvalnosti. Što se tiče karizme potrebno se prilagoditi potrebama vremena, jer „potreba vremena volja je Božja“. Bitno je čuti što sestre misle. Poraditi na kvaliteti pastoralna i biti stručni u svom pozivu, tj. biti ukorijenjeni u Boga.

Svi smo se složili da su nam jeko potrebni ovakvi susreti, te da svaka treba maksimalno iskoristiti ono što je primila, njegovati dar i dijeliti ga drugima.

I na kraju kao što reče jedna sestra „iza ovog susreta sa življom vjerom ću se vratiti svome poslu“, želim da svaka od nas u obnovljenoj vjeri bude blagoslov drugima.

s. Gordana Miškić

Dubrovnik

Molite Gospodara žetve

Trećeg dana trodnevnog hoda uoči nedjelje Dobrog Pastira, pod motom: „*Evo mene, meni pošalji*“, u subotu, 20. travnja 2013., svećenici, redovnici i redovnice, imajući pred sobom lik Krista – Dobrog Pastira, okupili su se u crkvi svetišta „Gospe od Milosrđa“ u Dubrovniku, kako bi s vjernicima slavili Euharistiju i molili za svećenička i redovnička zvanja u Dubrovačkoj biskupiji i svim redovničkim zajednicama.

Prije mise u 18,30 sati, sestre su molile radosna otajstva krunice. Euharistijsko slavlje u 19 sati predvodio je fra Stanko Dodig, pročelnik Vijeća za posvećeni život Dubrovačke biskupije u koncelebraciji fra Leopolda Nikole Noso, magistra dominikanskih novaka. – Fra Stanko je naglasio u propovijedi, kako redovnici i redovnice svojom molitvom i posvećenim životom Bogu žele kazati „hvala“ za Njegovu ljubav i dobrotu koju osjećaju i na koju mogu uvijek računati...

Nakon mise slijedio je polusatni „molitveni program“ za duhovna zvanja, kojeg su animirale sestre Služavke Malog Isusa. Program se sastojao od meditacija i pjesama. Molilo se za ustrajnost u zvanju onih koji su već odgovorili na duhovni poziv, i za nova duhovna zvanja koja su potrebna ovoj Biskupiji i svim redovničkim zajednicama. Molilo se, razmišljalo, i pjevalo... Svi smo različitih pogleda na život i svijet, koji nas okružuje, ali po krštenju smo svi djeca jednoga Oca i svima nam je upućen poziv „*Budite sveti, jer sam ja svet*“ (1 Pt 1,16). Upravo je to čvrsto tlo na kojem stojimo zajedno – poziv na ljubav i poziv na svetost. Traži se od nas vjera i pouzdanje u Boga, jer bez Boga nije moguće djelovati niti živjeti duhovni život po zavjetima: „*Jer danomice treba nositi križ i ići za Gospodinom*“ (Lk 14, 27). - Učini nas Gospodine otvorenima za Tvoja nadahnuća, kako bismo izvršili Tvoju volju, na radost svima kojima nas šalješ!

Na molitvenom susretu bile su redovnice iz drugih zajednica, dominikanski novaci, sestre iz našeg samostana i nešto vjernika.

Nakon slavlja u crkvi otišli smo na malo druženje u blagovaonicu otaca Kapucina.

s. Magna Borovac

Gromiljak

Duhovne vježbe u Kući Navještenja

Prvi turnus duhovnih vježbi održan je u *Kući Navještenja* na Gromiljaku od 9. do 14. ožujka 2013. godine. Voditelj duhovnih vježbi bio je vlč. Dražen Radigović, svećenik Zagrebačke nadbiskupije. O duhovnim vježbama najbolje ćemo doznati iz govora što ga je na kraju duhovnih vježbi vlč. Draženu uputila s. M. Suzana Malešić. Govor donosimo u cijelosti:

Poštovani vlč. Dražene! Meni je povjerena čast u ime sudionica duhovnih vježbi izreći Vam ove riječi zahvale. Hvala Vam od srca što ste nas vodili, pratili, bodrili – riječima, molitvom te slikovitim prizorima iz Biblije koje smo možda i puno puta čitali, ali ne uvijek slušali i razumjeli, a upravo je Biblija pismo ljubavi nama Božjim princezama. Božja se Riječ mora do kraja slušati. U svojim ćemo zajednicama rado reći da smo svi Božji prinčevi i princeze – potomci smo Oca

Nebeskoga, našeg tatice, baštinici Kraljevstva Nebeskoga, dakle plemićkoga roda – Božji prinčevi i princeze. Vjerojatno će nas naši bližnji malo čudno gledati dok budemo govorili: *Ja sam Božja miljenica, Božja princeza, a i ti si!* No, čovjek gleda očima, a Bog gleda što je u srcu. Srce je često puta tvrdo i tek ponekad uspijevamo spustiti se u dubinu svoga srca te doživjeti Božju blizinu. No, i za to imamo lijek, HVALA za recept, kamenčić u džepu, a riječ na usnama: *Gospode, izvadi ovo srce od kamena, a daj mi srce od mesa!* Isto tako nitko od nas ne želi biti bolestan, dapače, želimo ozdraviti – imamo samo dvije mogućnosti: OPROSTI ili se RAZBOLI.

Dotakli smo mnoge teme i područja kao: MOLITVA, KUŠNJA, VJERA, PRAŠTANJE i dr., ali što smo više slušali o tome, sve više se činilo da nam je premalo vremena da bismo to potpuno obradili.

Vjerujem da će svaka od nas osobno ovo što smo čule pokušati spuštati u svoje srce i iako kažete da je najdalji put od glave do srca, ipak smo se upustile u to putovanje te će naša molitva biti plodonosnija i sabranija. Možda nećemo izgovarati puno riječi (tek tatice!), ali izgovoreno poslušati, *lomiti*, slušati i spuštati u srce kako bi nam molitva bila susret s Gospodinom, a ne samo obveza. Lijepo je znati da naša vjera ne ovisi o okolnostima, već naša vjera mijenja okolnosti. Vjera je sada, i daje nam snagu živjeti, a Nada nas čuva od očaja. Neka naša srca budu ispunjena vjerom sada, a molitva neka bude susret s Gospodinom koji, kako kažete, pokreće Božju Svemoguću ruku, kako bismo bile oduševljene Bogom a u duši imale osjećaj ushićenja.

I za to ste nam dali naizgled matematičku formulu (tko zna računati nek sračuna): $F = T \times B$ (a znači Fasciniranost jednako je Vrijeme puta Božja Riječ). Slušati Božju Riječ da bi u nama bilo što manje svijeta a više Boga, dopustiti da Isus živi u meni tako da svi naši problemi imaju rješenje u Gospodinu, pa ih se više nećemo plašiti poput Davida pred velikim Golijatom, nego ćemo se radovati da je velik pa su male šanse da ga promašimo, a svakako koristiti džokere koje nam Gospod šalje da bi se kutija kod sv. Petra svakako ispraznila.

Imale smo dovoljno poticaja, molitve i odluka kao na primjer:

- Nećemo više mrmljati, jer to je znak nevjere.
- Ja sam miljenica Božja.
- Isus me voli.
- U mrkloj noći na crnom kamenu lakše se vidi crni kukac nego oholost u vlastitome srcu.
- Ne možeš biti premalen da te Bog upotrijebi, ali možeš biti prevelik.
- Bog ne poziva kvalificirane, već On kvalificira pozvane.

Moglo bi se još puno toga spomenuti, ali zaključit ću s veliko HVALA dok se preporučamo u Vaše molitve, a i mi ćemo Vas pratiti molitvom.

Bog Vas blagoslovio!

s. M. Suzana Malešić

Livno

Euharistijske duhovne vježbe *Kući Djeteta Isusa*

Nalazeći se u povlaštenom, milosnom vremenu, u osmini Vazma – obavljajući duhovne vježbe od 1. do 7. travnja 2013., u Kući Djeteta Isusa u Livnu, imam milost biti sama s Isusom. Imam milost plakati kod praznog groba kao Marija Magdalena, imam milost vidjeti Isusa srcem i ljubavlju kao apostoli Petar, Ivan i učenici u Emausu.

Isus je moja oaza, sklonište, utočište, ljubav ... Otvaram Božju Riječ i dobivam uputu: "Smiri se pred Gospodinom i njemu se nadaj." Ma kako je točno Bog ciljao u srce i zna gdje je muka, gdje su valovi itd.

...

Dok Isusu upućujem molitvu srca, da učini srce moje po Srcu svome, čujem šum rijeke Žabljak (koja protječe pored samostana) imam dojam da moli sa mnoš! "Želim Isusa!" – šapućem tiho Ocu. Neka me dotakne, ozdravi, ojača ... jer crv sam i slaba sam!

Rijeka Žabljak ulazi u moj duh i tako mi svojim slapom šapuće: "Ne boj se! Isus je sve stvorio na dobro."

Uz rijeku, okoliš i toplinu samostana osjećam brižnu ljubav sestara: s. Salutarije, s. Anemarie, s. Nevene i djevojke Kristine. U ovoj oazi ljubavi i mira kod Isusa može se biti i gladan jer u duši raste radost. No, gladi nema, hrana je brižno pripravljena. Isus nas hrani svojim Presvetim Tijelom. Srce mi "gori" na samu pomisao da sam bila u Isusovim duhovnim vježbama u osmini Vazma – u oazi mira.

Hvala sestrama na toplini i sestrinskoj ljubavi.

s. Anka K.

Gromiljak

Druge duhovne vježbe u Kući Navještenja

Drugi turnus duhovnih vježbi održan je u *Kući Navještenja* na Gromiljaku od 9. do 14. svibnja 2013. godine. Voditelj duhovnih vježbi bio je p. Luka Lučić, isusovac. O duhovnim vježbama najbolje ćemo doznati iz govora što ga je na kraju duhovnih vježbi p. Luki uputila s. M. Klara Jerković. Govor donosimo u cijelosti:

Dragi naš pater Luka!

Meni je u dio pao zadatak da Vam se, u ime sestara, zahvalim za sve milosne darove koje je Bog preko vaših usta slao u naša srca kako bi ih obnovio i privukao k sebi.

Vi nas na početku duhovnih vježbi pozvaste, kako se ono kaže, da uđemo u pustinju, ali ne u pustinju bez igdje ičega, nego u pustinju gdje prebiva Bog i da se tu susretnemo s Njim.

Svaki dobar, baš kao i zao čin, što se kaže, ima svoj centar u srcu, zbog čega taj centar, to jest srce, treba s vremena na vrijeme, obnoviti u Kristu.

Obnavljamo se tako što se družimo s Njegovom Riječju – Biblijom, koja je bunar s blagom. Kad god se iz njega zagrabi, uvijek se izvuče velika doza skrivenog blaga.

Po molitvi i preko nje svaka od nas prima svoj identitet, a sestra u uniformi bi trebala biti znak prisutnosti Boga u svijetu, poput gorućega grma kojega je vidio Mojsije.

Pozvali ste nas na nutarnju šutnju, da Bog pronikne cijelo naše biće, da nam srce upozna i da nas povede putem vječnim. Pozvali ste nas da upoznamo same sebe, jer smo stvorene iz Božje volje, neponovljivi smo Božji dar i jedino što Bogu možemo vratiti, jest naša molitva i žrtva, kao odgovor na Božju Stvarateljsku moć i ljubav.

Kada smo, barem donekle, uspjele osigurati nutarnju šutnju, pozvali ste nas da zavirimo u tamne strane našega bića. Jesmo li slobodne za Boga, ili kod mene, tebe, sestro, kraljuje idol? Koliko smo svjesne svoje slobode, to jest djela koja činimo, toliko smo i odgovorne.

Radimo li, činimo li na veću slavu Božju (poput sv. Ignacija), ili sve radimo i činimo na veću slavu svoju? Upoznali ste nas s temeljitim ispitom savjesti, gdje smo mogle ispitati same sebe kao što se ispituje zlato.

Zatim smo ušle u tajnu Isusova života – tajnu otkupljenja ljudskoga roda.

Razmatrale smo o Navještenju – koje je ispravak prvoga grijeha i neposluha. Bog ne traži moćnike ovoga svijeta da bi se utjelovio; On bira ponizne, siromašnu Djevicu iz nepoznata grada Nazareta.

Zatim smo razmatrali rođenje u jaslicama. Kontemplacijom jaslica dolazimo do spoznaje ljubavi Božje prema nama, Isusovo Utjelovljenje je utjelovljenje vječnoga života.

Od samog Utjelovljenja, drage moje sestre, pa sve do Euharistije, što se kaže, Bog postaje i ostaje nemoćan. On, Svemogući, nemoćan je da bi skršio našu oholost.

Zatim ste nas ponovno odveli u pustinju, i to zajedno s Isusom i njegovom kušnjom. Isus posti – a post je put prema nutarnjoj slobodi, i moli i druži se s Ocem da bi nam pokazao Put.

Iz pustinje ste nas povelili na njivu da sijemo zrna, i naučismo da nema lošega,

nego samo dobrog zrna, ali da zrno ne raste na svakakvu tlu, nego samo u dobru i plemenitu srcu koje je osjetljivo na pohod Božje milosti. Izvor svih milosti jest sveta Euharistija, srce Crkve i smisao njezine egzistencije. Euharistija-kruh

koji se lomi; Sestra bi trebala biti kao kruh koji se lomi za druge, slika darivanja jednih drugima. Nakon Euharistije pošli smo putem muke i sedam Isusovih riječi na križu.

Kruna naših razmatranja bilo je Isusovo Uskrsnuće. Glavni svjedok Isusova života od rođenja do Uskrsnuća jest Njegov nebeski Otac. Isus je svojim Uskrsnućem vratio ljudima MIR; tu se vidi veličina Božje ljubavi prema nama. Svojim uskrsnućem on je izmijenio životni hod svojih učenika, a danas i nama mijenja naše životne staze i okreće nas prema dobru.

Na kraju, pater Luka, što drugo reći, nego: Za svaku dobru i plemenitu riječ koju ste nam znali reći – od srca Vam želimo, što se ono kaže, HVALA i SVE NA VEĆU SLAVU BOŽJU.

s. Klara Jerković

Livno

Druge duhovne vježbe u Kući Djeteta Isusa

Rađanje Boga u našoj duši danas

Kada govorimo o krizi u svijetu, u društvu i pojedinačnoj krizi, valja nam se uvijek vratiti na razmišljanje o Posljednjoj večeri Gospodnjoj u dvorani. Isus blaguje Pashu sa svojim učenicima. I u našoj vjeri ima ranjivosti u večeri Gospodnjoj. Takvim apostolima kakvi oni jesu, Isus im se daruje, želi ih obdariti svojim životom. Isusov život. U Njemu je naša snaga, snaga je naša u raspetom Spasitelju. U svojim krizama i poteškoćama trebamo gledati na dar Euharistije. Krist nas prihvaća baš takve kakvi jesmo. Božja ljubav nam se dariva na dva mjesta: na Golgoti i na Posljednjoj večeri. Za vrijeme pretvorbe i Pričesti u sv. Misi zađimo u dvoranu pričesti Posljednje večere, idimo do Isusa koji se dariva. Pred tim darom treba se zaustaviti. Radi se o Pashalnoj večeri koja je bila spomen izlaska iz Egipatskog ropstva, zahvat kojim je Bog darovao slobodu. Bog nas želi sve slobodne, ne samo redovnike, svećenike nego sve ljude bez razlike. Gospodin izabire da se daruje svima nama. To je veličanstveno. "Svom sam dušom čeznuo ovu Pashu blagovati s vama prije svoje muke." To je čas u koji Gospodin Isus objavljuje svoju ljubav. Isus želi reći da nas voli takve kakvi jesmo i da se mi svaki dan obnavljamo u Božansku silu. Večera je oporuka, sažima ono najbitnije što osoba ima ostaviti. Isusova oporuka je darivanje svoga bitka: "Ovo je moje tijelo koje se za vas predaje. Ovo činite meni na spomen" Lk 22,19.

Euharistija je sve što Isus želi, čitav Njegov život se u Euharistiji sažimlje. I patnja i bol, veselje, sve se sažimlje u tome da Isus kaže evo imate mene. Isus do-

lazi svakoj duši koja Mu se otvori. Bog nas doista uvijek iznenađuje! Bog stvara svijet i u tom svijetu čovjeka da mu pokaže svoju ljubav. Njegova je narav u ljubavi. Apostol Ivan je to doživio, on je naslonjen na Isusovo rame. Da li i mi poput Ivana oslušujemo otkucaje Božjega srca?

Bog svoje stvorenje nikada ne ostavlja. On strpljivo čeka da se obrate i vrate u Očev zagrljaj. Bog čeka od nas da samo dođemo sebi. On vidi naše stanje, slabosti duha i želi da to promijenimo. U teškoćama smo u punom zajedništvu s Bogom. To je teško povjerovati. Bogu možemo sve reći, On nas sve čuje. Euharistija je nalaženje i sjedinjenje. Događa se rađanje Boga u meni, u mojoj duši. Gospodine Isuse, hvala Ti za ovo prožimanje Tvoga i moga bitka. Svatko je jed-

nako velik kad blaguje Boga. To je ljepota naše vjere, da se Bog nama veseli u rađanju u našoj duši. Isuse hvala Ti za Tvoj Pashalni dar!

s. Natanaela Marinčić

Sarajevo

Susret sestara i djelatnica iz odgojno-rehabilitacijskih ustanova

U našoj zajednici, samostan Egipat 20. 4. 2013. godine u organizaciji Povjernstva za odgoj djece u odgojno-rehabilitacijskim ustanovama održan je prvi zajednički sastanak ove školske godine, odnosno susret sestara i djelatnika iz zajednica u kojima se odvija odgojno-obrazovni rad s djecom (Mostar-Sarajevo - Vitez).

Sve nazočne (8 sestara i pet djelatnica) je toplim riječima dobrodošlice pozdravila provincijska glavarica s. Admirata lučić – radosna, jer je lijepo biti zajedno.

Ukazala nam je na važnost susreta, jer smo se sastali da stanemo i zastanemo, te se prisjetimo da je sve DAR, kojim smo sve obdarene i koji nam je zadatak. Sjedinili smo se i sa susretom ministranata naše Vrhbosanske nadbiskupije u duhu Godine vjere, koji je istoga dan upriličen ovdje u Sarajevu.

U sarajevskoj je prvostolnici realiziran liturgijski dio (procesija ministranata i svečano misno slavlje, na kojem su sudjelovala i naša djeca iz SDDE-a), kojom su se prigodom mnogi sudionici susreta u prolazu zaustavljali se kod groba našega oca Utemeljitelja.

Prisjetili smo se još jednoga važnoga susreta koji se povodom 170. obljetnice rođenja našeg oca Utemeljitelja također odvijao na današnji dan u Slavonsko-me Brodu: Godišnji susret PMI-a na temu: „Vjera je dragocjeno blago!“ J. Stadler u organizaciji SMI-a i PMI-a Zagrebačke provincije.

I mi smo se sastali da preispitamo svoju ulogu prenošenja najvećega dara VJERE malenima koji su nam povjereni. Naš je zadatak prenijeti vrjednote istinskog života i najveći Božji dar LJUBAV, jer smo nastali iz nje i sve nam je darovano iz ljubavi. Stoga trebamo vjerovati da nam je sve dar i posredovati Isusa i majku Mariju.

U tom istom duhu sve prisutne je pozdravila i pročelnica Povjerenstva s. Manda Pršlja istaknuvši da je Bog samim stvaranjem svijeta želio imati čovjeka kraj sebe kao najsretnije stvorenje. No, kada to čovjek nije prepoznao, Bog je poslao svoga Sina u liku Maloga djeteta, da bi nam kasnije na križu pokazao koliko nas ljubi. Danas smo se okupile ovdje kako bismo otkrivali zajedničke putove koji su protkani tom Božjom milosrdnom ljubavlju koja vodi u nebo, na što nas stalno potiče i naš aktualni papa Franjo. Sestra Manda je objasnila ulogu i zadaću Povjerenstva, nakon čega je uslijedilo predstavljanje, međusobno upozna-

vanje, ali i upoznavanje i analiza djelovanja naših odgojno rehabilitacijskih ustanova u kojemu je predstavljeno sadašnje stanje, te mogućnosti, potrebe, želje, poteškoće i planovi za budućnost.

Naše odgojno rehabilitacijske ustanove:

- SVETA OBITELJ (Mostar) - rehabilitacijski centar za osobe s posebnim potrebama – što nam je predstavila s. Krunoslava Adžamić kroz odgojno-obrazovni rad, uz planove za budućnost;
- Vrtić SUNCE (Vitez) koji djeluje po Montessorijevoj metodi, koju su predstavile s. Danica Bilić i odgajateljica Svjetlana Martinović;
- Dječji vrtić Srce (Sarajevo), čiji je rad i djelovanje predstavila s. Anđa Vranješ,
- Stadlerov dječji dom *Egipat* (Sarajevo), čiji rad je predstavila s. Klara Jerković kroz sadašnje stanje, mogućnosti, potrebe, želje.

Nakon upoznavanja smo kroz izlaganja nastavile razmišljati kako je prije toliko godina naš Utemeljitelj poručio, a vrijedi i danas: Mali Isus htio imati malenih oko sebe i eto je u svima nama koji smo se danas ovdje okupile našao, te malene duhom, da Malom Isusu služimo, da Malog Isusa u svoj toj dječici ljubimo. Zatim smo sagledali hod, poruke i pozive Crkve upućene svim članovima i staležima Crkve u sadašnjem trenutku i zaključili staviti naglasak na obitelj, jer je naš rad usko vezan uz obitelj na koju možemo utjecati stvaranjem pozitivne klime u našim ustanovama, klime koja bi također mogla biti jedan od čimbenika stvaranja sretno obitelji.

Zapitali smo se i odgovali na pitanja o sreći. Sretna obitelj? Sretni roditelji? Sretna djeca? Sretna Crkva? Sretna zajednica odgajatelja u vrtiću, domu ili rehabilitacijskoj ustanovi? Sretno odgojiteljice sestre i tete u vrtiću, domu ili rehabilitacijskoj ustanovi? Sretna djeca u vrtiću domu ili u rehabilitacijskoj ustanovi? Sretni roditelji djece iz vrtića, doma ili rehabilitacijske ustanove? Svi smo sretni? ... ili, suprotno... nesretni roditelji, djeca, odgojitelji, sestre ...

Kratkim osvrtom i razmišljanjem o sreći nas je obogatila i provincijska glavarica s. Admirata Lučić: Sreća je da je Bog prije 170. godina u Stadlerovu srcu zasadio stablo koje se danas razvilo u četiri već spomenute grane – dva vrtića, dom i rehabilitacijski centar.

Možemo biti sretni, jer surađujemo na izgradnji toga stabla, jer tako dolazimo do sreće i smijemo biti to što jesmo, vjerujući da mjesto na kojemu smo sada nije slučajno, nego darovano za projekt Božjega djela u današnjem trenutku, da budemo suradnice u Njegovu djelu, spajajući zajedno struku i srce.

U tom duhu nas je i svojim predavanjem obogatila naša s. Ana Uložnik na temu: SMJERNICE ZA ODGOJNO DJELOVANJE U DUHU KARIZME DANAS. Kroz predavanje naše djelatnice bliže su upoznale našega oca Utemeljitelja, a svi zajedno otkrivali smo kako prepoznati znakove vremena danas i kako na njih odgovoriti u duhu naše karizme vezano za odgoj djece. Zaključile smo da je potrebno djelovati u obiteljskom duhu, klimi povjerenja, ljubavi, međusobne suradnje i timskoga rada, jer nam upravo ove kvalitete/sposobnosti pomažu služiti i biti sretni, čineći i druge sretnima.

s. Klara Jerković, s. Manda Pršlja, s. Ana Uložnik

Vjera i svjedočanstvo života u današnjem svijetu

Sestre juniorke naše Družbe, s. M. Mateja Krstičević, s. M. Martina Vugrinec, s. M. Stana Matić i s. M. Marta Vunak, sa s. Marijom Banić, sudjelovale su na dvodnevnom seminaru za sestre juniorke održanom 10. i 11. svibnja 2013. god. u "Marijinom dvoru", Lužnica, u organizaciji Povjerenstva za početnu formaciju pri HKUVRPP. Okupilo se pedesetak sestara juniorki iz različitih redovničkih zajednica.

Glavna tema seminara bila je „Vjera i svjedočanstvo života u današnjem svijetu“, a voditelj seminara, dr. don Ivan Bodrožić, ju je obradio kroz tri razmatranja pod naslovima: „Busola vjere“, „Vjerovati srcem“ i „Zdenac vjere“.

Govoreći o životu kao plovidbi morem u potrazi za lukom spasenja, don Ivan je istaknuo važnost potpunog pouzdanja u Boga. Za svjedočanstvo vjere u današnjem svijetu neophodno je potpuno se prepustiti Bogu, biti mornar koji se odlikuje odvažnošću, sigurnošću i povjerenjem u Boga, koji poznaje smjer plovidbe i ne da se smesti kada navale valovi (kušnje) jer nosi neprevarljivu busolu. A sigurna uporišna točka plovidbe života je samo jedna i to smjer neba, smjer Božanskog života, smjer spasenja.

Vjerno srce ključ je istinskog duhovnog života. Vjera je poveznica s Bogom, stvarnost koja nas mora potpuno zahvatiti i biti cjelovita. Pravo svjedočanstvo se očituje u vjeri srcem i predanju Bogu. Samo po vjeri možemo primiti Božji dar, Božje milosrđe. Bog je sišao u naše srce, a na nama je odgovoriti svoj „DA“ cjelovitog života, progovoriti i naviještati ustima i životom Božju Riječ koja je sam Krist ta „blizu ti je riječ, u ustima tvojim i u srcu tvome da je vršiš.“ Stoga je naša zadaća otvoriti svoje srce, vjerom ga ispuniti i doći do života vječnoga jačajući se Duhom Svetim i rastući do punine Kristove. Dopustiti Bogu da uđe u dubine našeg bića, da nas potpuno zahvati i preobrazi kako bismo bile Njegova živa prisutnost.

Pozvane smo biti tražitelji Božjih dubina. Otkriti u sebi izvor žive vode u susretu s Kristom. Otkriti da je Krist neiscrpni zdenac koji se nalazi u svakoj od nas i jedini na kojeg se možemo osloniti i iz njega trajno crpsti, ta svaki ljudski zdenac ispucan je i necjelovit te brzo presuši. Zato je svaka od nas pozvana svoj redovnički život graditi na susretu s Kristom otvorena srca da i u nama provre izvor žive vode. Biti svjesna da Gospodin i od mene traži piti, kao što je tražio od Samaritanke na Jakovljevu zdencu, tj. da želi moj život za sebe. Samo Bog može ispuniti naše dubine stoga cijeli naš život treba biti neprestano traganje za Kristom jer „Gospodine, nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi!“

s. M. Martina Vugrinec

Bog je zahtjevan prijatelj

U mjesecu svibnju na poseban način štujemo našu nebesku Majku Mariju i tada se sjećamo naših zemaljskih majki. Dana 17. i 18. svibnja 2013. god., psihologinja Ana Haramina održala je predavanje na temu "Identitet žene" za ss. novakinje, a priključile su se i mlade sestre juniorke i postulantica iz Nove vesi.

Psihologinja Haramina govorila je o psihološkom profilu žene, ali kroz prizmu ženskih biblijskih likova. Temeljna nakana bila je rasvijetliti identitet žena, a svaka je pozvana na otkrivanje i promatranje misterija vlastitog života kroz dvije etape, a za uspješnije promišljanje uzele smo lik Samarijanke u susretu s Isusom na zdencu (Iv 4, 1-15). U prvome dijelu razmišljale smo o izgubljenoj, a kasnije pronađenoj tajni žene iz Samarije, a drugom dijelu usmjerile smo se na prepoznavanje te tajne. Kroz promišljanje nad navedenim tekstom došle smo do tri zaključka koji su prevažni za ženu. Prvi jest spoznaja da sam ljubljena. Isus je pristupio ženi, poganki, uspostavio s njom dijalog i ponudio joj izvor spasenja. Drugi zaključak odnosi se na sposobnost prihvaćanja i svoje negativne strane. Samarijanka uviđa propuste tradicije i predaje koje su negativno utjecale na nju, na primjer tako što je mislila da je Jeruzalem jedino pravo mjesto klanjanja Bogu. Posljednji zaključak očituje se u Božjoj vjernosti koja mi daje sigurnost i odvažnost u nastavku traganja. Vjera se ovdje otkriva kao ključ moga postojanja. U posljednjem dijelu predavačica je govorila o teologiji tijela pod vidom zajedništva, prvotno se misli onog iskonskog zajedništva s Bogom koje je narušeno grijehom. Ljubav je ta koja rađa odnos, a spolnost se unutar ovakvog poimanja definira kao prvotna čežnja za zajedništvom s Bogom. Celibat je tako način otkupljenja prekida odnosa koji je prekinut grijehom.

Samarijanka je dotaknuta jer joj je Isus ukazao na njezinu prazninu. Ona ju priznaje i pita se gdje je taj koji može ispuniti tu prazninu. Svaka koja se upusti u traženje naći će Ga jer on je već tu. Mi već imamo iskustvo Boga, prema Ps 139 (... jer ti si moje stvorio bubrege ...). tada Bog preuzima inicijativu. Na nama je da ostavimo krčag, prazninu i idemo drugima reći da smo našle Onoga koji zna našu tajnu, kao što je to učinila žena iz Samarije.

Traženje polučuje apostolat.

s. M. Marta Vunak

Duhovna obnova za blagdan Presvetog Srca Isusova i Marijina

4. Lipnja 2013. u samostanu "Antunovac", na prvi dan trodnevnice, euharistijsko slavlje predslavio je vlč. Stjepan Baloban i vlč. Branko Picek, župnik. Na duhovnoj obnovi sudjelovale su sestre iz naših zajednica i župljani sv. Ivana Krstite-lja. vlč. Stjepan Baloban uputio je prigodnu propovijed kojom nas je nadahnuo konkretnim mislima iz svakodnevnih propovijedi pape Franje za naš svagdanji, vjernički i redovnički život.

"Nakon što je izabran za rimskoga biskupa, kako se voli nazivati, papa Franjo je ostao stanovati u Domu Svete Marte... Svako jutro radnim danom slavi svetu misu na kojoj sudjeluju različite skupine vjernika-onih iz Vatikana i gostiju... Na temelju misnih čitanja Papa izabere neku aktualnu misao i svojim riječima – jednostavnim i konkretnim – ukaže na problem u Crkvi ne štedeći nikoga. Sažetke tih njegovih propovijedi donosi „L'Osservatore romano“ i Radio Vatikan. Za mene su te kratke propovijedi „veća i snažnija poruka“ današnjem čovjeku, posebno nama svećenicima, redovnicima i redovnicama, *od raznih* i dobro sročeni dokumenata i izjava. Iza njih stoji i preko njih progovara „novi i drukčiji“ stil u našoj Crkvi, i to preko pape Franje.

Istinska *vlast-moć* u Crkvi nalazi se u služenju, a borba za vlast u Crkvi ne bi trebala postojati, bila je glavna tema na sv. misi 21. svibnja, a Papa je tumačio onaj dio evanđelja koji govori o tome *Tko je najveći?* (Mk 9,30-37). Borba za vlast u Crkvi nije „stvar naših dana“ jer se već primijetila u Isusovo vrijeme. Međutim, čežnja za vlašću je nespojiva sa *etikom Crkve* jer je stvarna moć kojoj nas je Isus učio „moć služenja“.

Isus nije došao na svijet „da mu se služi“. Suprotno od toga, došao je da služi, i to „služi na križu“ tako da se ponizi do smrti“ kako bi nama služio, još više kako bi *nas spasio*.

Za kršćanina nema drugoga puta, naglasio je Papa. Ići naprijed znači „poniziti se“. Ako *ne naučimo* to kršćansko pravilo, nikada, nikada nećemo shvatiti istinsku Isusovu poruku o moći i vlasti.

U Crkvi je najveći onaj koji služi, koji je u službi drugima. Usprkos takve svijesti, naglašava Papa, borba za vlast nije nikada štedjela Crkvu. Kao što se u svjetovnom načinu života običava govoriti o „promociji“ u obnašanju određenih funkcija, tako i u Crkvi. I u našoj hrvatskoj Crkvi prevladava uvjerenje da se nakon

određene niže crkvene funkcije očekuje viša. Ili, ako je netko vršio neku višu crkvenu funkciju, očekuje se još viša. Ono svjetovno se preslikava na crkveno. Papa Franjo naglašava da bi u Crkvi trebalo biti drukčije: najveća promocija je ona „promocija križa“ koja se živi u poniznosti. Jedino tako možemo biti slični Kristu.

U propovijedi od 25. svibnja, potaknut evanđeljem u kojem Isus prima djecu koju mu ljudi donose, a apostoli su im branili, papa Franjo šalje poruku onima koji zatvaraju Crkve, kojima smetaju vjernici, koji, zapravo, postavljaju kako on kaže „pastoralnu carinu“ koja postaje „kontrola vjere“. Roditelji su donosili Isus djecu kako bi ih dotaknuo, zagrlio. A njegovi učenici? Oni su govorili da je Isus umoran i stoga su branili ljudima da ga uznemiravaju. Narod i Isus su se razumjeli. Naprotiv, učenici i narod nisu! Pod tim vidom papa Franjo je naglasio da „je vjera naroda Božjega jednostavna vjera. Ta vjera, možda nema toliko teologije, ali posjeduje teologiju koja ne griješi jer je vođena Duhom Svetim. Papa je naglasio: „Koliki ljudi, koji se žele približiti Crkvi, nailaze na zatvorena vrata i na „kontrolore vjere“. U tom kontekstu je Papa naveo dokument Drugoga vatikanskog koncila „Lumen gentium“ i naglasio da narod Božji ne može pogriješiti u vjeri. Zatim je dodao: „Ako hoćeš znati tko je Marija, idi teologu i on će ti objasniti. ali ako hoće saznati *kako se voli* Marija upitaj narod Božji koji će ti to bolje objasniti“.

Papa je nadalje spomenuo evanđeoski tekst o slijepcu iz Jerihona koji je vikao i tražio da ga Isus primijeti. Učenici su mu priječili da više. Zašto je slijepac vikao? Papa odgovara, jer mu je to Duh Sveti stavio u srce. A učenici? Oni su govorili: „Ne može se!. Tako se ne govori Gospodinu! Protokol to ne dopušta!“

U tom kontekstu papa je ispričao jedan primjer. „Pomislimo na dobre kršćane, na kršćane koji posjeduju dobru volju sklopiti brak. Oni dolaze u župni ured i kažu radosno: Dobar dan! Dobra večer! Umjesto da zaposlenik u župnom uredu odgovori: Odlično! Dobro došli, hvalevrijedno je crkveno se vjenčati“ on hladno postavlja pitanje: „Imate li potvrdu o krštenju i sve druge potrebne dokumente?“ Ti ljudi su naišli na zatvorena vrata. S dozom gorčine Papa je dodao: „Toliko puta smo kontrolori vjere, umjesto da ljudima omogućimo lakši pristup vjeri“. A to je, naglasio je Papa, „napast koja je prisutna oduvijek, tj. „prisvojiti“ odnosno „zagospodariti“ Gospodinom.

Slijedeća tema kojom se papa Franjo bavio 28. svibnja bila je *karijerizam u Crkvi*. U kapeli Doma Svete Marte bio je prisutan predsjednik i tajnik Vijeća za novu evangelizaciju, skupina svećenika koji rade u različitim uredima i još neki drugi iz Vatikanske države. Isusov put je *put poniznosti*, put koji završava na „križu“. Međutim, križ u kršćanskoj opciji nije osuda nego „nagrada“ koja posvećuje kao što pojašnjava sam Isus na Petrov upit: „Koja će biti nagrada za one koji će te slijediti?“ Papa je rekao: „Ako kršćanin nema nikakvih problema u

životu, nešto nije u redu – možda je previše pod utjecajem duha svijeta“. Do- gađa se, naglasio je Papa, da se u nasljedovanju Krista slijedi put koji nudi „više položaje“ i uvijek „veću moć“. Povijest Crkve je ispunjena upravo time, počevši od vladara, tolikih drugih osoba, ali također nekih – ne želim reći mnogih ali nekih – svećenika, nekih biskupa“. Neki kažu, žalosno je konstatirao Papa, „da mnogi misle kako slijediti Krista znali praviti karijeru“. Prije je bilo uobičajeno reći „da dijete želi ostvariti crkvenu karijeru“. No, i danas je ta misao prisutna u mnogim srcima, tj. „mnogi kršćani pod utjecajem svjetovnog načina života misle da slijediti Krista je dobro zbog toga što se može učiniti karijera, može se napredovati“. Ali, to nije u skladu s Isusovim odgovorom Petru. Ne može se, naglašava papa Franjo, skloniti križ sa Isusovog puta.

Drage Sestre, htio sam vam barem malo približiti način kako razmišlja i što čini naš papa Franjo. Ovo su tek neke teme o kojima želi ne samo govoriti nego potaknuti sve vjernike na razmišljanje i djelovanje. Na jučerašnji dan, 3. lipnja 1962., prije 50. godina je umro blaženi Ivan XXIII., papa koji je svojim životom i načinom vršenja papinske službe „promijenio lice Crkve“. Mene osobno papa Franjo podsjeća na blaženoga Ivana XXIII.: iskren, otvoren, jednostavan i kao takav odlučan svjedočiti Isusovu radosnu vijest onako kako je on doživljava. To je ujedno poziv svima nama da se ne zatvorimo u 'kalupe dosadašnje sigurnosti' i 'uobičajenog načina života'. Papa 's kraja svijeta' nam ne će dati mira, i to – prvenstveno- riječima koje prodiru dalje od površine, sve do „srži – kosti“ sve do „srca“ i primjerom života, koji su prvi osjetili obični vjernici koji u sve većem broju hrle u Rim.

Božji narod i papa Franjo se razumiju..."

Čini se da nama treba još „neko vrijeme“.

sestra

Vitez

s. Virginia Ninić proslavila 100. rođendan

U nedjelju 10. ožujka 2013. u Domu sv. *Josipa* u Vitezu svoj 100. rođendan proslavila je s. M. Virginia Ninić, Služavka Maloga Isusa sarajevske provincije. Svetu misu tim povodom predslavio je fra Marko Kepić – župnik župe sv. Juraja u Vitezu – uz suslavlje mons. Mije Perića – duhovnika u Domu sv. *Josipa* – i vlč. Dražena Radigovića koji je tih dana predvodio duhovne vježbe sestrama Služavkama Maloga Isusa u Gromiljaku. Na misnome slavlju i na slavlju nakon mise, osim stalnih stanovnika i osoblja Doma, te rodbine i prijatelja, sudjelovala je i vrhovna glavarica Družbe SMI – s. M. Radoslava Radek – zajedno sa savjetnicama s. M. Anom Marijom Kesten i s. M. Jadrankom Lacić. Oko s. Virgine oku-

pio se velik broj sestara sarajevske provincije na čelu sa provincijskom glavari-
com – s. M. Admiratom Lučić – i njezinim savjetnicama.

Na početku misnoga slavlja fra Marko je izrazio radost što nas je oko stola Gos-
podnjega okupilo slavlje 100. rođendana s. Virgine, najstarije redovnice iz župe
Vitez. Potaknuo je sve da ovim misnim slavljem zahvale Bogu za sestri-
no postojanje, radost, skromnost, nenametljivost i prisutnost u zajednici. Prisjetio se da
je fra Stanko Karin u kronici spomenuo djevojku Jelenu koja je jedina u ta doba
otišla u samostan Sestara Služavki Maloga Isusa, te pozvao na zahvalnost Bogu
za s. Virginu i za zajednicu sestara SMI po kojoj Bog čini velika djela.

U prigodnoj propovijedi župnik Kepić je izrazio radost što na veliki jubilej s.
Virgine imaju mogućnost razmišljati o najljepšoj i najdražoj stranici Svetoga
Pisma – prisposobi o rasipnome sinu – koja dira čovjeka u njegovoj cjelini. Na
zanimljiv način predočio je situaciju mlađega i starijega sina govoreći o slobodi i
odlasku mlađega sina te o prostoru koji je on u svom srcu uvijek čuvao za oca.
Primjenjujući prisposobu na život sestara, svećenika i vjernika, kazao je kako se
i njima može dogoditi da cijeli život budu uz crkvu ali da u sebi nose gorčinu i
nezadovoljstvo kada Bog pokazuje praštanje i milosrđe prema grješnicima.

Fra Marko je potom izrazio radost što na 100. rođendan najstarije sestre SMI-a,
koja je bila u službi milosrđa, imaju mogućnost razmišljati o Božjemu milosrđu.
Podsjetio je zatim na ljepotu radosnoga svjedočenja, napominjući da se istinska
pobožnost očituje i po radosti u životu vjernika. Naglasio je da nešto ne štima u
životu one osobe koja u sebi nosi gorčinu, te zahvalio Bogu za životno svjedo-
čanstvo s. Virgine i poželio da ona i sve Bogu posvećene osobe dublje ulaze u
tajnu Božjega milosrđa.

Usljedom prikazni darovi, a prinosile su: vrhovna glavari-
ca – s. M. Radoslava Radek (Križ), provincijska glavari-
ca – s. M. Admirata Lučić (privatne molitve
majke Krescencije), predstojnica zajednice – s. M. Ljubomira Žilić (knjigu o povi-
jesti Družbe), gospođa Gordana (sliku grada Viteza) koja je kao dijete bila u
zboru s. Virgine dok je ona kao mlada sestra djelovala u Rijeci. Molitvu vjernika
pročitala je novakinja s. M. Jelena Jovanović. Misno slavlje je popraćeno sklad-
nim pjevanjem i moljenjem sestara SMI-a.

Na kraju misnoga slavlja provincijska je glavari-
ca uputila čestitku slavljenici – s.
Virgini, te pozdravila sve uzvanike. „Svjedoci smo divnog događaja kojega nam
je Bog podario. Što drugo reći: Uistinu Oče nebeski. Divan si u životu s. Virgine!
Divan si u djelima koja si po njoj izveo! Divan si po stolu ljubavi kojim si nas
hranio.“ Reka-
vši to s. Admirata je dodala: „Neka Lašva koja protječe ovom do-
linom ponese tvoj blagoslov u svaki prostor gdje će se ispariti voda Tvoje milos-
ti. Zahvaljujem vam drage sestre, na čelu sa časnom majkom s. Radoslavom,
što ste došle da zajedno zahvalimo Bogu za divno djelo evangelizacije što ga je

s. Virgina u svom životu provela. Zahvaljujem vama, dragi prijatelji i rodbino, koji ste je pratili, a ona je cijeli život pratila vas“ kazala je s. Admirata.

„Koliko je djece sestra Virgina pomilovala. Koliko je onih kojima je pričala o Isusu. Ima li išta ljepše i bolje nego svojim životom pronositi ljubav velikoga milosrdnoga Oca i govoriti na koji je način došao u svijet da nas spasi. Žarko se nadamo i Isusa molimo da sa životom s. Virgine neće prestati darežljivost Viteza, nego da će i dalje rađati kćeri i sinove koji će moći proći svijetom i navješćivati radosnu vijest“ kazala je s. Admirata zahvaljujući Bogu i za tolike dobre majke koje su spremne darovati svoju djecu da bi bile znak Božje ljubavi.

Potom je s. M. Rafaela Ivić recitirala pjesmu koju je za tu prigodu napisala gospođa Nedjeljka Andrić-Novinc. Nakon misnoga slavlja uslijedilo je slavlje kod obiteljskoga stola te prisjećanje na Vitez i Vitezane kroz proteklih 100 godina. S.

Virgini, kako reče vlč. Pavao Madžarević u svojoj prekrasnoj čestitci, od svih pročitanih knjiga preostaje još do kraja iščitati knjigu vlastitog života... od sveg srca želimo da se u različitim poglavljima Vašeg života dadne prepoznati crvena nit

kroz koju sjaje Božji tragovi, koji se u Vama i u svakom čovjeku jednostavno i neponovljivo ovjekovječuju. Čestitamo Vam što jeste i što ostajete vjerna kćerka svoga duhovnog Oca i revna Služavka Maloga Isusa.

s. M. Rafaela Ivić

Split

Proslava zaštitnika Provincije svetog Josipa

Za proslavu sv. Josipa, zaštitnika Provincije pripremali smo se trodnevnicom koju, je predvodio don Stanko Vrnoga i Euharistijskim klanjanjem i uvježbavanjem pjevanja za misno slavlje pod vodstvom s. Dulceline Plavše. Na sam blag-

dan, jutro smo započele svečanom jutarnjom. U popodnevним satima stigla nam je vrhovna glavarica s. Radoslava Radek, s. Vesna Mateljan, zamjenica vrhovne glavarice i s. Marija Banić savjetnica u vrhovnoj upravi.

U 18 sati slavili smo Euharistijsko slavlje koje je predvodio splistko – makarski nadbiskup Marin Barišić u koncelebraciji sa don Vjekoslavom Pavlinovićem našim samostanskim kapelanom i đakonom don Franjom „Frankopanom Velićem, nadbiskupovim tajnikom. Na Euharistijskom slavlju su bile prisutne i sestre iz okolnih zajednica, a svojim glasovima Euharistijsko slavlje uzveličao je sestarski zbor pod vodstvom s. Dulceline Plavše.

Na početku Euharistijskog slavlja otac nadbiskup je uputio svoj pozdrav i istaknuo važnost današnjeg dana svetkovine sv. Josipa za sveopću Crkvu: papa Franjo I. uveden u službu, sv. Josip zaštitnik naše Domovine i zaštitnik naše Provincije.

Na početku Euharistijskog slavlja otac nadbiskup je uputio svoj pozdrav i istaknuo važnost današnjeg dana svetkovine sv. Josipa za sveopću Crkvu: papa Franjo I. uveden u službu, sv. Josip zaštitnik naše Domovine i zaštitnik naše Provincije.

U propovijedi otac nadbiskup je rekao: „Pravedan čovjek traži volju Božju, koju nije lako naći. Tu čovjek ostaje nedorečen. Josip dobiva milost jer je on jednostavan, vjeran, dosljedan i ugrađuje potpunog sebe kad je otkrio volju Božju. Ta volja Božja je u Mariji i Isusu. U odnosu prema Mariji on ispunja poslanje ne ometajući Marijino izvršavanje volje Božje. Njegova ljubav je čista i nježna.

NJEŽNOST – to je ono što Božja osoba živi u sebi i očituje prema drugima. Ta osoba svoj život ostvaruje i u svom odnosu prema Isusu. Josip nije svemogući i kad ne razumije ima povjerenja u Gospodina. Biti na usluzi drugima uključuje izvanredne trenutke, ali je služenje dio svakodnevnice. Nije problem služiti i biti na usluzi u izvanrednim trenucima, nego u svakodnevnici.“

Nadalje, otac nadbiskup je istaknuo Josipovu ulogu ČUVARA SV. OBITELJI.

Uz to je rekao kako se danas nekog čuva propisima, zakonima, statutima, te da su to samo forme i reforme koje ne mogu ni čuvati, ni sačuvati. Za to je potrebno sebedarje prema osobama koje su ti povjerene.

U daljnjem razmišljanju je rekao kako se kroz prizmu sv. Josipa obraćamo danas i nama samima i pitamo se: Jesmo li se sveli na čuvanje u zakonima, formama i je li taj stil udalžio od nas čovjeka? Udaljili smo se od potreba gdje nas čovjek u svakodnevnicu očekuje. Kao Služavkama, dao nam je za primjer Sl. Božjeg Josipa Stadlera koji je u ovome našao važan izvor svog služenja. U Isusu, potrebnima, siromašnima. Istakao je kako je takvo očinsko srce osjetilo potrebu približiti se čovjeku, potrebnom i upravo to je bila snaga u Bosni koja je dala jedno novo svjetlo, tj. ta je snaga oživjela svjetlo u Bosni.

Otac nadbiskup je naveo jednu zanimljivu usporedbu: „*Ovih dana Rim bez pape je bio pustinja, a bez Stadlera bi Bosna bila pustinja.*“ Istakao je kako od Josipa nemamo izgovorene riječi, ali imamo dubinu, jer Josip ide u dimenziju vjere otajstva Boga i tu otkriva snagu, svjetlo i djeluje gestama, a iz molitve djeluje po Božju. Ova dimenzija nam danas nedostaje.

Otac nadbiskup je istakao kako se u Crkvu uvukla hereza aktivizma, a bez molitve smo stalno problem sebi i drugima. „*Stoga*“, naglašava otac nadbiskup, „*potrebno je dići se iznad razuma, zaroniti u molitvu, otajstvo i iz toga čitati ostalo. Za ovo nekada nije potrebna dob, nego trenutak. Ovo nam potvrđuje i potreba Crkve za jednim papom Benediktom XVI. i papom Franjom. Ono što je papa Benedikt XVI. učinio je posebno. On je učinio služenje, a ne vladanje. 'Ja želim služiti svojoj Crkvi molitvom, i tako ću biti na usluzi Crkvi', a papa Franjo I. u svakom svom obraćanju vjernicima naglašava: 'Molite se za mene', te time otkriva da je to najvažnija stvar. Molitva je živi jezik, a kod mnogih je postao mrtvi jezik. To je jezik vjere koji nas vodi da možemo nešto reći malom Isusu koji je u svakom čovjeku.*

Ovo su uistinu milosni dani kad nam je Isus blizu i kroz papu Franju. Ovo je duhovski događaj. Poseban trenutak je bilo njegovo sagibanje pred vjernicima. Sagnuo se pred pukom, pred „malim Isusom“, onima koji su svećenici po krštenju, jer papa svoju službu vidi upravo s njima i po njima i zato govori:

'Molite za mene, blagoslovite me, da bi i ja mogao blagoslivljati vas.' Evo Josipa koji se stavlja na službu i onog koji kao Franjo čuje 'Obnovi moju Crkvu'.

Dok slavimo sv. Josipa, molimo Gospodina da po njegovu zagovoru čuva i prati nas da i mi možemo biti čuvari i prijatelji jedni drugima u ljubavi Božjoj.“

Nakon Euharistijskog slavlja nastavili smo druženje za obiteljskim stolom, gdje nam se pridružio i župnik Velog Varoša don Ivan Sučić.

U ovoj prigodi zajedništva sve je pozdravila i svima je zaželjela dobrodošlicu s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica. Pozdrav svima i riječi radosti što je s nama izrazila je i č. Majka s. Radoslava Radek.

Zahvaljujemo Bogu na ovom radosnom danu i molimo Ga da nas, po zagovoru sv. Josipa, učvrsti u vjeri, vodi i čuva u našem služenju, te ako je Njegova volja obnovi i novim duhovnim zvanjima.

sestra

Vitez

Patron Samostana svetog Josipa

U kapelici samostana sv. Josipa u Vitezu upriličena je trodnevnica pred blagdan Svetog Josipa i patrona zajednice sestara Služavki Maloga Isusa u Vitezu.

Prvoga dana trodnevnice misno slavlje predvodio je fra Nikola Kozina iz Busovače i uvodno govorio o sv. Josipu i njegovoj poniznosti. O sv. Josipu, zaručniku Marijinu, izrečeno je i napisano vjerojatno puno više riječi nego li ih je on sam za svoga života izgovorio. Zato se za sv. Josipa može reći da je zasigurno upoznao vrjednotu šutnje i da nije bio čovjek velikih riječi, čovjek govora, nego čovjek djela, čovjek rada. I njega je Bog pridodao zemaljskoj povijesti svoga Sina, povijesti našega spasenja.

Drugi dan, ujedno i nedjeljni – dan Gospodnji, u kojoj je tema bila prispodoba o ženi zatočenoj u preljubu i samom činu kamenovanja, gdje nam je gvardijan franjevačkog samostana u Gučoj Gori – fra Drago Pranješ – propovijedao o tome kako smo svi grješnici na svoj način. Ovim se ne želi nijekati i naša božanska vrijednost. Mi ovakvi kakvi jesmo, pravednici i grješnici, trebamo oproštenja i trebamo udjeljivati oproštenje. Svi smo grješnici bilo u srcu, bilo u činu. Istina, svi mi bolje i jasnije vidimo grijeh drugoga negoli svoj. Tijekom slavlja drugoga dana trodnevnice u goste su nam došli pjevači Velikoga župnoga zbora iz župe Uskoplje, predvođeni s. Angelinom, voditeljicom Zbora.

Misno slavlje trećega dana predslavio je don Marko Majstorović – ekonom Sjemeništa u Travniku. U svojoj propovijedi don Marko nam je kroz sliku sv. Josipa i Godine vjere ukazao na smisao i način nošenja vlastitoga križa kroz patnje kojima se susrećemo u našim svakodnevnim životnim (ne)prilikama.

Misno slavlje svojim sviranjem i pjevanjem, kao i prvog dana trodnevnice, pratili su mladi ministranti i framaši „Apostoli“ iz župe Brajkovići.

Na sam blagdan sv. Josipa svečano misno slavlje predvodio je fra Ivan Kasalo iz Viteza uz koncelebraciju fra Vinka Tomasa iz Busovače. Misi je nazočio velik broj sestara SMI-a. U prepunoj kapelici fra Ivan je pozvao vjernike na štovanje sv. Josipa kao zaštitnika Crkve. Ujedno je progovorio o sv. Josipu kao zaštitniku hrvatskoga naroda, obitelji i umirućih. Kazao je kako je sv. Josip bio predan radu u šutnji, skromnosti i vršenju volje Božje. Sve to govori da su vrijednosti sv. Josipa prepoznate i priznate u Crkvi i vjerničkome narodu. Mladi iz Gromiljaka PMI, predvođeni s. M. Marinelom Zeko, glazbeno su osnažili blagdansko ozračje.

PMI Vitez

Zagreb - Remete

Proslavljena 20. obljetnica samostana sv. Josipa radnika

U srijedu 1. svibnja 2013. godine sestre Služavke Maloga Isusa sarajevske Provincije *Bezgrješnoga Začeca Blažene Djevice Marije* proslavile su 20. obljetnicu blagoslova samostana na Remetama (Zagreb).

Vjerujem da je svima u sjećanju 1993. godina kada su, zbog ratnih nedaća, mnogi tražili krov nad glavom. Kolone izbjeglica išle su iz jednoga mjesta u drugo tražeći smiraj. U tu kolonu izbjeglica uključile su se i sestre Služavke Maloga Isusa sarajevske Provincije *Bezgrješnoga Začeca Blažene Djevice Marije*. Svi samostani su bili okupirani i porušeni, a sestre potjerane. Tražeći krov nad glavom, Božja nas providnost zaustavi kod Svetišta Gospe Remetske. Dobri ljudi nam omogućiše krov nad glavom, koji je ujedno služio kao privremeno sjedište sarajevske Provincije. Kroz tu kuću je prošlo puno sestara, ali i obitelji kojima je trebao krov nad glavom. Sestre su s izbjeglicama dijelile sve što su imale, pa i životni prostor. Prisjetile su se tada svoga Utemeljitelja – sluge Božjega nadbiskupa Stadlera – koji se po dolasku u Sarajevo najprije pobrinuo za sirotinju. Tako se, eto, svakom naraštaju daje mogućnost da posvjedoči svoju ljubav i privrženost siromasima.

Na blagdan sv. Josipa radnika, 1. svibnja 2013. godine, služeno je zahvalno euharistijsko slavlje u kapelici samostana sv. *Josipa* na Remetama. Misno slavlje predslavio je župnik župe Gospe Remetske o. Anto Knežević – uz suslavlje o. Ilije Stipurića. Misnom slavlju i svečanosti nazočila je vrhovna glavarica Družbe – s. M. Radoslava Radek – sa svojim savjetnicama: s. M. Anom Marijom Kesten, s. M. Marijom Banić i s. M. Jadrankom Lacić. Slavlju je nazočila i provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić – u pratnji s. M. Ljiljane Perković - koja je u

vrijeme izbjeglištva obnašala službu vrhovne glavarice Družbe i s. M. Ljilja Marinčić. Slavlju su se pridružile sestre zagrebačke provincije, te sestre sarajevske provincije koje djeluju u Zagrebu i Slavonskome Brodu. U svojoj propovijedi o. Anto je progovorio o sv. Josipu, njegovu štovanju, blizini i pomoći koju je osjetila i naša zajednica.

Pri kraju misnoga slavlja nazočne je pozdravila provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić – koja je, između ostaloga, kazala: „Danas smo ovdje da počastimo Božju providnost. Slavili smo zahvalno euharistijsko slavlje za veliko djelo Božje milosti što ga je iskazao prema našoj zajednici. Na današnji dan, prije 20. godina, blagoslovljen je ovaj Božji dom. Želim samo spomenuti koliko je naše srce puno zahvalnosti. 1992. godine ratne nedaće su prisilno zatvarale jedan po jedan samostan u Bosni i Hercegovini. Bio porušen ili izgorio prisilio je sestre da se uključe u izbjegličku povorku s mnoštvom hrvatskog puka iz Bosne i Hercegovine. Svih 85 sestara našlo se s vrećicom u ruci krenuvši na put prema Hrvatskoj. Zaustavile smo se u našoj generalnoj kući u Naumovcu. Tu nas je dočekala majka Ljiljana Perković, koja je tada bila vrhovna glavarica Družbe. Od srca je danas pozdravljam. Ona nam je s cijelom Družbom otvorila vrata. Tu su već bile naše bolesne sestre, naše kandidatice i sestre koje su bile u punoj radnoj snazi. Zabrinute za našu budućnost, obratile smo se našim prijateljima i dobile na dar ovaj dom. Tu smo se okupile. Jedno vrijeme nas je bilo trideset – četrdeset. To je bila upravo 150. obljetnica Utemeljiteljeva rođenja. Stoga smo to željele dati njemu na dar i biti ispružena ruka drugim ljudima koji su u potrebi. Tako su se neke naše sestre zaposlile u školi na Bukovcu (Zagreb). Primile smo pod krov obitelji koje su bile u nevolji. Kasnije su u našu kuću došle i majke koje su, možda, nekad i besciljno hodale, ali u životu puno učinile i zadužile nas da budemo uz njih u njihovim nevoljama. Ovdje smo danas da Bogu kažemo HVALA za mnoge ljude koji su nam bili blizu. Na prvom mjestu stavljam direktora Ertla koji je bio u Caritasu u Münchenu, koji nam je otvorio srce i omogućio nam da imamo krov. Željela bih spomenuti i gospodina Zdenka Grgića koji je darovao ovaj triptih u samostanskoj kapelici. Znakovit je u životima sestara Služavki Maloga Isusa. *Isusovo rođenje* je centar događanja, kako za svaku obitelj tako i za cijelu Crkvu. Zatim *Isusova nevolja* koja je prikazana već u njegovu djetinjstvu u bijegu u Egipat. Međutim, u koloni koja je na reljefu prikazana ide Stadler i njegove sestre i mnoštvo ljudi iz Bosne. Mi smo pod zaštitom sv. Josipa našle i kruh i život u ovoj zemlji. Stoga želim iskazati toplo hvala svima koji su nas 20 godina pratili, svima koji su za nas molili, svima koji su nam željeli biti blizu. Želim zahvaliti Bogu što je naša zajednica imala tu milost da utješi mnoge. Kroz ovu kuću prošlo je tisuće paketa i tisuće pisama što smo ih – posredstvom Umprofora – uspjele prebaciti u Bosnu u najtežim vremenima kada nitko tamo nije mogao proći. Ljudi su ovdje donosili iz cijele Hrvatske, a mi smo to preko zračne luke prosljeđivali neznanim ljudima u okupiranim bosanskim pre-

djelima. Nadamo se da je do mnogih stigla poruka nade, poruka života, komadić kruha, ono što su njihove obitelji željele posredovati. Danas nemamo veliku svečanost, ali sam u srcu donijela sve naše sestre. Svakako da ovdje želim spomenuti naše drage pokojne sestre; prisjetimo se dobrote naše s. Livije Pandžić.“ U nastavku svoga govora provincijska se glavarica obratila sestrama koje trenutačno djeluju u samostanu na Remetama rekavši: „Draga s. Ljubice, s. Vilibalda i s. Leticija, vi ste danas ovdje da svjedočite. Mi smo vam donijele pozdrave svih naših sestara koje su bile zaštićene zaštitom sv. Josipa pod ovim krovom. Na osobit način želim kazati toplo hvala našim dragim ocima karmelićanima. Kad smo tražile gdje ćemo naći dom i pitale ima li negdje nešto povoljno što ćemo uzeti, Gospa Remetska nam je otvorila svoje srce i nastanila nas u svojoj blizini. Zato vam od srca hvala! U ovoj blizini prije dvadeset godina slavili smo u vašoj župi i zavjete naših sestara. To nam je bio dom, jer drugoga nismo imale.“

Na kraju svoga govora provincijska je glavarica pozvala s. M. Jelenu Jovanović, novakinju druge godine novicijata, da pročita pismo koje je za blagoslov samostana na Remetama uputila sestrama iz zatočenoga Sarajeva. Pismo donosimo u cijelosti:

„Pozdravno slovo na dan blagoslova Samostana sv. Josipa u Zagrebu 1. svibnja 1993.

U ovom blagoslovnom danu želim srdačno pozdraviti č. Majku Ljiljanu, a osobito mi je čast izraziti radost u ime mojih sestara što je s nama msgr Jezerinac i drugi prijatelji naše zajednice...

Ove misli sročene su u Sarajevu na trouglu: Betlehem – Katedrala – Bogoslovijska, u Utemeljiteljevoj Nadbiskupiji. Ovdje se oduvijek ratom lomio Istok i Zapad. Kako su samo bili ružni! Drugi ružniji od Prvoga, a ovaj ružniji od svakoga. Gledam tvorevine ljudskog uma i srca. Neizbrojivi projektili nisu uspjeli uništiti ljepotu Sarajeva. Povijesti naroda utkani su u vrijeme i prostor. Katolici su ovdje prisutni 9 stoljeća. Ni u jednom gradu u BiH nema toliko katoličke baštine: Nadbiskupija, Katedrala, 10 crkava, 2 teologije, 4 provincijalata, redovničkih zajednica, bogatstvo samostana, škola i kulturnih ustanova. Hrvatsko blago je uvelike povezano s časnim likom nadbiskupa Stadlera. Koliko sam ovih dana, čekajući dogovore i izhod dogovora o našoj budućnosti, razmišljala o njegovoj 37-godišnjoj ljubavi u Bosni za Božje i hrvatsko djelo.

Utemeljitelju, gledaš li danas svoju Bosnu? Vidiš li kako je razaraju iz zraka, sa zemlje, a sada je podrivaju i neke podzemne vode i hoće da nas „očiste“. Ti si preminuo prije 75 godina. Netko je rekao da si umro od boli kada si vidio da Sarajevom kroči nečija vojska. U hrvatskom biću osjećamo da se pomiče granica Istoka i Zapada potiskujući snažno europski i katolički element. I mi smo, kao

i svi bosanski Hrvati, zahvaćeni silnom borbom za opstanak. Mi možemo samo sanjati o našim prostorima, domovima i samostanima. Oduzeto nam je tlo za život i rad.

No, nama je sačuvan život. Rekla bih, ponovo darovan, jer sam tako doživjela prelazak Miljacke na drugu stranu.

Sada smo ovdje u novom domu rada, reda i molitve da sa zahvalnošću zauvijek uprisutnimo dva Očeva ugodnika: SVETOGA JOSIPA I UTEMELJITELJA JOSIPA. Po njima je Svemogućí očitovao svoju ljubav i naklonost našoj zajednici. Korizma, po Utemeljitelju darovana, dah je života naše zajednice, zato dok zajednica živi živjet će i duh Stadlerov. On je sv. Josipa osobito štovao i njemu nas je povjerio. Naporan je životni put naše zajednice, ali sv. Josip je trajno prisutan kao brižni skrbnik i branitelj naše redovničke obitelji. Njegov zagovor smo osjetile i u teškim izbjegličkim danima. Po njegovu zagovoru, posredstvom msgr. Ertla, darovan nam je ovaj novi dom od kardinala Wettera. Na izbjegličkomu križnome putu srele smo puno Veronika i Cirenaca. Na osobit način bih željela zahvaliti zajednici franjevac iz Sarajeva, koji su sada u Samobru, Provincijalatu hrvatskih salezijanaca i sestrama franjevkama iz Sarajeva. Neka Svemogućí stotruko svima uzvрати!

Ovaj dan je za nas tužan i radostan. Prožet je zebnjom za budućnost naše Domovine i za naše mile. Radostan je zbog brižne Očeve providnosti kojom nas prati i tješi. Naše zajedništvo u lomljenju kruha i karizmi je snaga za budućnost ljubavi koja sigurno dolazi po miljenicima Božjim. Želja mi je da nam slavljenje sv. Josipa, i na ratni način obilježavanje Utemeljiteljevih dragih godišnjica bude zalag BLAGOSLOVA koji treba zračiti iz ovoga novoga doma rada, reda, i molitve.

Drage moje sestre, upravo sam saznala da je Geneva odbila našu molbu da iz Sarajeva iziđemo zračnim putem. Nadala sam se i radovala susretu s vama, no ovako je volja Božja. RAT JE RUŽAN! Moramo izdržati i u svemu i svugdje samo NJEGA slaviti. Mi smo sve s vama. Ja vas pratim u duhu i istini. Budite jake i hrabrite se našim zajedništvom. Sve vas voli i toplo pozdravlja vaša po Malome Isusu

s. M. Admirata

Sarajevo, 30. travnja 1993. u 12. sati.“

Nakon pročitana pisma tadašnje provincijske glavarice – s. M. Admirate Lučić – upriličena je prezentacija o blagoslovu samostana na Remetama 1993. godine. Na kraju misnog slavlja primile smo blagoslov za cijelu Provinciju.

Naše zajedništvo nastavljeno je kod obiteljskoga stola u dvorištu samostana, gdje je sve nazočne pozdravila vrhovna glavarica Družbe – s. M. Radoslava Radek koja je izrazila radost zbog ovog dana radosti i zahvalnosti. Kazala je da je teško naći riječi kojima bi izrekla ono što osjeća. – Najradije bih zaplakala – kazala je vrhovna glavarica, slušajući sve ono što su sestre proživjele. Zahvalila je Bogu za snagu koju je dao sestrama da su sve to mogle podnijeti i radosna srca danas Bogu zahvaljivati. Čestitala je provincijskoj glavarici i svim sestrama

sarajevske Provincije, kao i cijeloj Družbi jer smo u tim trenutcima bile sve zajedno. Neka dobri Bog blagoslovi sve, i neka to urodi plodom i neka nam dâ snage za ono što je pred nama – da mu služimo radosna srca.

Sestra SMI

Merate - Italija

Oproštaj sa sestrama Služavkama Maloga Isusa

U nedjelju 26. svibnja 2013. u „Casa Frisia“ – Merate, IT bio je oproštaj sa sestrama Služavkama malog Isusa splitske provincije sv. Josipa, koje su djelovale kao „samaritanke“, ili još bolje „kao Veronike“ sa starim, bolesnim, iznemoglim i često puta osamljenim osobama. One su dijelile s njima njihove patnje i križeve, te im tako olakšale boravak na njihovoj „zadnjoj stanici“ prije odlaska u vječnost.

Nakon 44 godine djelovanja sestara, zadnje sestre koje napuštaju Merate su: s. Borgija Vukman, s. Nada Ćubelić i s. Zorka Radan.

Za tu priliku je objavljen list s pozdravom dekana Merata Don Costantino Prina, koji je među ostalim pisao i ove dirljive riječi: „Hvala što ste nas podsjetile da se

u samoći ne može dobro živjeti ... Hvala što ste pružale dostojanstvo i majčinsku brigu bolesnicima u njihovim zadnjim trenucima ovozemnog života“.

Iz pozdrava Direkcije Instituta

Glavna točka je ova činjenica koja je svima poznata: „Došle su prije 44 godina iz Hrvatske, iz njihove Kongregacije, i služile su sa zanosom i oduševljenjem.

Strpljive u svakidašnjim poslovima, uvijek vedre pred svakom bjedom čovjeka, darujući svugdje osmeh koji dolazi iz ideala milosrđa i ljubavi, kojima su bile nadahnute“.

Iz pozdrava kapelana „Frisie“

Kapelan među ostalima naglašava gostoprimstvo i otvorenost, kao i služenje prema svima: „Njihova prisutnost bila je za mene izvor radosti i mira. Ono što me je najviše iznenadilo jest ovo: sve što su činile za mene, činile su za sve. Njihova kuća bila je otvorena svima, dajući time dobar primjer evanđeoskog gostoprimstva ... Zahvaljujemo našim sestrama što su nam dale dobru lekciju Evandjelja“.

Na dan oproštaja bilo je oko 350 osoba, prijatelja, znanaca, suradnika, osoblja iz Merata i Milana. Svima je bilo drago i teško. Drago što mogu dijeliti s nama ovaj Oproštaj zahvalnosti, ljubavi, brige, suradnje, suživota. Teško, pa i skoro nevjerojatno, zbog definitivnog odlaska naših sestara iz „Frisie“.

Sv. Misu je predvodio don Carlo Stucchi, kapelan iz Milana – Trivolzio, zajedno s don Ernestom i p. Maurizio Annoni-jem, dobrotvorom naše Provincije. U njihovi

vim očima, licima, gestama i riječima bila je prisutna duboka kršćanska zahvalnost i molitva za naš život, služenje i svjedočenje tokom svih ovih godina.

U homiliji je don Carlo naglasio: „Vašom ste prisutnošću učinile

patnju naših korisnika više ljudskom ... Zahvaljujem vam u ime Direkcije što ste svaki dan tokom ovih četrdeset godina svjedočile ljubav i želim da ostanete takve i u daljnjem vašem životu i djelovanju ...“.

Nakon sv. Mise s. Zorka Radan, predstojnica zajednice uputila je zahvalnu riječ:

SLUŽENJE BOGU U BLIŽNJIMA

Sigurno nije lako, da ne kažem gotovo nemoguće, preletjeti jednu povijest sastavljenu od prisutnosti i služenja, koje su hrvatske sestre „Služavke Malog Isusa“, proživjele u svojoj višedesetljetnoj aktivnosti u Kući Frisia. Također je sigurno da je ta povijest napisana snagom vjere, podržane milošću Gospodnjom, u kojoj su svih tih godina mnogi sudjelovali u služenju, molitvi, darivanju samih sebe na dobrobit bolesnika i patnika u tijelu i u duhu.

Čini se da jako dalek onaj 1. veljače, dan našega dolaska u Merate.

Više od 44 godine vršile smo svoj apostolat u Kući Frisia i bile vjerne karizmi naše Družbe koju je osnovao Sl. Božji Josip Stadler. Slijedeći naše Konstitucije, svjesne svojih ograničenja, ali i svojih sposobnosti, uvijek smo nastojale svjedočiti svoj Bogu posvećeni život, Crkvi i bližnjemu.

Kako smo došle u Merate? Dobrotvori kuće, gospoda G. i C. Frisia, željeli su da u njoj budu redovnice. Tadašnji nadbiskup Milana, kard. Giovanni Colombo, pisao je 1968. kard. Franji Šeperu, zagrebačkom nadbiskupu, tražeći nekoliko hrvatskih časnih sestara za služenju starijim osoba u Kući Frisia. Naša generalna poglavarica majka Maristela Goić, kojoj se Biskup bio obratio, razmotrila je molbu i nakon određenog vremena razmišljanja i molitve, u svibnju 1968., pozitivno je odgovorila.

Ne treba zaboraviti da je u to vrijeme u bivšoj Jugoslaviji vladao komunizam, govorilo se hladnom ratu, SAD i Zapadna Europa, smatrane su „imperijalistima“ i „kapitalistima“, neprijateljima proletarijata i radnika. Dakle, svaka služba ili rad izvan granica zemlje nije bio dobro viđen, dapače bio je okrivljen za izdaju i za služenje neprijateljima države.

Nijedan početak nije lagan. Tako je bilo i nama: birokratske poteškoće za dobivanje putovnice, slabo poznavanje talijanskog jezika, mnoge od nas nisu imale potrebnu profesionalnu spremu za služenje starijim i bolesnim osobama, nostalgija za vlastitim domom, teškoća u sudjelovanju na liturgijskim slavljinama, ispovijedi na talijanskom jeziku... predstavljaju same neke „križeve“ s kojima smo se morale suočiti, ali koje smo hrabro i s vjerom prihvatile.

Ako nas je Gospodin, u svom planu ljubavi i milosrđa htio, na ovom mjestu, onda nam je i dao svoju utjehu i snagu Duha! U službi, u Kući Frisia, od početka do danas, izmijenile su se 32 sestre, gotovo sve, na početku svoga djelovanja ovdje, bile su mlade dobi. Iako sve nisu stekle radno iskustvo s bolesnicima i starcima, sve su se ipak nesebično zalagale i dale najbolje što su imale – same sebe, prepoznavajući u svakoj staroj i bolesnoj osobi lice Gospodina, koji u Matejevu Evanđelju podsjeća: „Bijah bolestan i pohodiste me, bijah gladan, i žedan... Što god učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“

(Mt 25, 33-40). Kolike smo zatim osobe pripremile i ispratile na susret s Gospodinom!

Svojim svakodnevnim zalaganjem željele smo svjedočiti i vidljivom učiniti ljubav Gospodina koji u svojoj novoj zapovjedi potiče svoje učenike: „Ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio“! Ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu svetom, a na nama je da je pokažemo u djelima ljubavi i služenja, u radosti i u žrtvi. Kroz tolike godine našeg boravka u Meratama, govoreći o službi, moramo priznati da smo uvijek bile raspoložive. Ono što je uprava Instituta tražila, mi smo ispunjavale: tako smo bile profesionalne bolničarke, ali i čistačice kad je bilo potrebno; odricale smo se odmora, radeći dvostruko ili služeći po noći u slučaju nedostatka osoblja. Bez obzira na umor, neizostavna je bila pažnja prema bolesnicima.

Uvjeren sam da je služenje i velikodušno predanje tolikih sestara ostavilo neizbrisiv trag u osobama koje smo dvorile, na osoblju, na upravi, rodbini i posjetiteljima. Ali vjerujem također, da je i u srcima nas Sestara, koje smo radile u Kući Frisia, ostala neizbrisiva uspomena: dvorenje bolesnika, često ranjenih i nesamostalnih, bio je za nas velik izazov da otkrijemo, prepoznamo i ljubimo Isusa u njima. Vjera nam omogućuje da shvatimo spasonosnu vrijednost patnje, a patnja nas otvara za ljubav!

U ime vrhovne poglavarice naše Družbe Služavki Malog Isusa, s. Radoslave Radek, u ime naše provincijalne poglavarice iz Splita s. Sandre Midenjak, a nadasve u ime svih sestara koje su radile u Kući Frisia, želim izraziti našu posebnu zahvalu. Prije svega Gospodinu koji nam je omogućio da ispišemo ovu važnu stranicu povijesti u kojoj je On bio nadahnitelj i režiser. Hvala starijim i bolesnim osobama, jer provesti mnoge sate našega vremena s njima, znak je pažnje i ljubavi prema životu, koji, iako označen patnjom, uvijek ima vrijednost u sebi i za druge. Posebno sjećanje na one koji su već primljeni u kuću Očevu: oni neka mole za nas i neka nas prate!

Hvala upravi Instituta, liječnicima, bolničarima, volonterima, svim unutarnjim i vanjskim suradnicima Instituta. Zahvala i župi Merate, kao i gradonačelniku.

Moja i naša zahvala ide svim prijateljima i poznanicima, braći i sestrama koje smo susrele svih ovih godina, a koje su dijelili s nama radosti, napore i sudjelovali u našem poslanju.

„Grazie“ je jedna mala riječ poznata u svim jezicima (na mom jeziku se kaže h v a l a). Ali kad se izgovara sa srcem, postaje doista velika. I zato svima: HVALA!

Ostanimo ujedinjeni u uspomeni na ono što nam je Gospodin darovao i dao zajedno živjeti!

Ostanimo ujedinjeni u molitvi, u prijateljstvu i u bratstvu nastavljajući svoj put ispunjen nadom. Uspomena postaje zadatak da budemo vjerni u ljubavi i u velikodušnom služenju drugima, posebice siromašnima i malenima! S dubokom zahvalnošću i prijateljstvom.

Svaka riječ, svaki opis, svaka slika blijedo govori, ali svjedoči i dokumentira ovaj dan Oproštaja s „Casa Frisia“, s mnogim prijateljima i znancima koji ne vjeruju da je to ipak Oproštaj – kraj našeg života i služenja među njima. Trenutak mi-
losti, suza, radosti-žalosti, stiska ruke, pogleda, slikanja, uz „Doviđenja“... neg-
dje i nekada ... u blaženoj Vječnosti!!!

Obistinilo se ono što narod veli: „*Kada je srce puno, onda su usta prazna*“.

s. Zorka Radan

Pozdravi upućeni sestrama

Nadbiskup Milana

Milano, 26. svibnja 2013

Predrage Služavke Malog Isusa!

Želim vam izraziti živu zahvalnost Milanske crkve za služenje koje ste kroz toliko godina, brižno i požrtvovno, vršile brinući se s ljubavlju i za ljubav gostiju Gerijatrijskog instituta Frisia.

Godine 1969., moj prethodnik, kardinal Giovanni Colombo, zatražio je vašu pomoć za ovu nedavno otvorenu ustanovu, i vaša je zajednica odgovorila pozi-
tivno u znak aktivnog zajedništva među Crkvama.

Od one početne jezgre sestara ostale ste samo vas tri koje sada završavate svoju služenje ostavljajući zacijelo veliku prazninu, koju će biti teško ispuniti.

Poštovanje i priznanje gostiju, rodbine, svećenika kapelana i cijelog osoblja Instituta bit će dragocjen dar koji ćete ponijeti sa sobom, nastavljajući tako uspostavljenu vezu sjećanjem i molitvama.

Žalim svako dobro za sve što vas očekuje i zazivam na vas blagoslov Gospodnji.

U Gospodinu
+ Angelo kard. Scola
nadbiskup

Zajednica Služavki malog Isusa
Gerijatrijskog Instituta G.i C. Frisia
Ulica Don Gnocchi 4
23807 MERATE

- **Zahvaljujte Gospodinu jer je dobar, jer je vječna ljubav njegova!**

Zagreb, 23. svibnja 2013.

Drage Sestre!

U nedjelju, 26. svibnja 2013., slavit će se u mjestu Merate, u Domu „Frisia“, zahvalno misno slavlje za nazočnost i djelovanje sestara *Služavki Maloga Isusa* tijekom protekle 44.g. U tom Domu ste do zadnjih dana služile bolesnima i nemoćnima Vi: s. Zorka, s. Borgija i s. Nado. Vaše služenje, nazočnost i svjedočanstvo života, ostavilo je veliki trag kod svih. Pisale ste svojim životom povijest Služavke Maloga Isusa, upravo kako je to želio naš otac Utemeljitelj. To svjedoči i Vaš kapelan u svojoj zahvali koju Vam je uputio uz tu prigodu. Ono što može svaka sestra poželjeti je upravo to. Biti na svakom mjestu gdje je Providnost Božja šalje – Služavka Maloga Isusa.

Dok zahvaljujem dobrom Bogu za sve darovane milosti koje je podario našoj Družbi po Vašem služenju, zahvaljujem i svakoj sestri koja je utkala svoju ljubav u služenje najpotrebnijima upravo u tom Domu. Na poseban način zahvaljujem Vama koje ste do ovog dana ostale vjerne svom poslanju, i što s ponosom možete poći iz toga mjesta, u kojem će se svi rado sjećati sestara. Molim Gospodina da i dalje ostane s Vama na putu Vašeg služenja, a svim Vašim šticienicima, djelatnicima, župljanima, prijateljima i dobročiniteljima (koje će te ostaviti na fizički način, a sigurno ćete ih ponijeti u srcu i za njih moliti), neka Gospodin udjeli obilne svoje darove. Neka On ostane njihova sigurnost, i podari im velikodušnih duša koje će im biti blizu kao što ste to bile Vi.

U ime Vrhovnoga vijeća Družbe i svih sestara Družbe, zahvaljujem Vam na svakom dobru koje ste učinile za našu Družbu, za Vašu Provinciju, za svaku sestru, i za naš Hrvatski narod koji je tijekom domovinskog rata kucao na Vaša vrata.

Neka Vas za svako dobro, učinjeno iz ljubavi prema Malom Isusu, On obilato nagradi, te neka Vas na daljnjem putu služenja prati zagovor našeg oca Utemeljitelja, naših svetih Zaštitnika i zagovor nebeske Majke Marije. To želi, moli za Vas i sestrijski Vas pozdravlja, Vaša u Malom Isusu i Mariji

s. M. Radoslava Radek,
vrhovna glavarica

- ***Pozdrav don Constantina Prina, dekana iz Merata***

Često puta primjećujemo neku osobu i njezine vrednote služenja samo kada nam ona nedostaje. Onda treba tražiti oprostjenje zato što nismo znali uvijek prepoznati i cijiniti prisutnost Sestara „Frisie“.

Barem danas, sada, izrecimo im:

Hvala!

Hvala, zbog brojnih bolesnika kojima su Sestre služile, kao i svećenika dekanata Merate, kojima ostaje svjedočenje vjernosti milosrdnih djela: „Bio sam, bolestan i posjetili ste me“.

Hvala, drage sestre, što ste bile blizu starim i bolesnim osobama; hvala što ste ih svojom nježnošću i požrtvovnošću podržavale.

Hvala, što ste nas podsjetile da se u samoći ne može dobro živjeti.

Hvala, što ste pružale dostojanstvo i majčinsku brigu bolesnicima u njihovim zadnjim trenucima ovozemnog života.

Neka vas Bog prati na putovima apostolata.

▪ ***Pozdrav uprave instituta***

Sreli smo Sestre velike snage i ljudskih osjećaja, koje su se posvetile dobrobiti naših starih. Želimo im izraziti svoju zahvalnost. Došle su prije 44 godina iz Hrvatske, iz svoje Kongregacije i služile su zanosno i oduševljeno. Strpljive u svakidašnjim poslovima, uvijek vedre pred svakom bjedom čovjeka, darujući svugdje osmijeh koji dolazi iz ideala milosrđa i ljubavi, kojima su bile nadahnute. Uvijek brižne, u očima bolesnika prepoznale su potrebe drugih; znale su pronaći pravu riječ utjehe.

Svojim primjerom znale su nadilaziti mučni posao drugih zdravstvenih djelatnika. Preko materijalne pomoći, one su, bez granica, pružale darove Duha, koji proizlazi iz neprekidne molitve, tako da su tješile bolesnike i osamljene i starce.

Neka vas Gospodin prati na vašim novim stazama. Hvala!

▪ ***Pozdrav kapelana „Frisie“***

Ovdje sam kapelan tek osam mjeseci. Moje je stanovanje vezano uz kuću Sestara; odmah do njihovih vrata, bila su i vrata moga stana. Upoznao sam njihovu brigu, otvorenost srca i spremnost da mi pomognu u mojim potrebama. Njihova prisutnost bila mi je izvor radosti i mira. Ono što me je najviše iznenadilo jest ovo: sve ono što su činile meni, činile su i svima drugima. Njihova kuća bila je uvijek otvorena svima, dajući time dobar primjer evanđeoskog gostoprimstva. Meni je prirodno usporediti časne sestre sa ženama iz evanđelja koje

su slijedile Isusa i apostole služeći im u njihovim potrebama. Pitao sam se: gdje su naučile živjeti na ovaj način?

Lako je odgovoriti: u molitvi i razmatranju. Jamčim da je ovo istina. Ali ja bih htio dati jedan drugi odgovor. Naše sestre pripadaju Družbi koju je utemeljio prije skoro 120 godina Mons. Josip Stadler, nadbiskup Sarajeva, koji ih je ustanovio zato da se brinu za siromahe, za napuštenu djecu, stare i bolesne osobe. Nazvao ih je „Služavke Maloga Isusa“; služavke, službenice, u evanđeoskom smislu. Pročitao sam kratki životopis ovog Biskupa, koji me se dojmio osobito jednim prizorom svoga života.

Jednoga dana netko je upitao njegova tajnika: „Kada nadbiskup Stadler prima?“.

„Od osam ujutro do osam navečer“.

„Stvarno?“.

„Da, on prima tokom cijeloga dana. Više puta i kasnije“.

Bila je duboka noć. Netko pokuca na vratima nadbiskupije. Prvi s prozora pogleda nadbiskup da vidi tko je i što želi.

„Tajnik talijanskog konzula je teško bolestan i moli tajnika Nadbiskupa da ga posjeti i podjeli mu bolesničko pomazanje“.

„Odmah. Nadbiskup budi tajnika i kaže: „Ako vam je teško, ostanite, ja ću poći“.

„Odmah sam spreman“ odgovori tajnik.

Kada je tajnik ušao u kapelicu nadbiskupije, vidio je dvije svijeće koje gore na oltaru, bolesničko pomazanje je spremno i nadbiskup je na koljenima pred Presvetim.

Naše su sestre od svoga Utemeljitelja naučile uvijek slušati srcem potrebe drugih. Više vrijedi dobar primjer od mora riječi. Latinska poslovice veli: „Verba volant, exempla trahunt“ – „Riječi lete, primjeri privlače“.

Zahvaljujemo našim Sestrama, one su nam dale dobru lekciju evanđelja.

*Drage sestre,
koje iz daleka dolazite
od jutra do mraka radite
utjehu i radost gostima donosite.
Svoje ste obitelji ostavile
novi jezik naučile.
Vašem osoblju znate sve učiti
ono što treba činiti.
Vaših 44 godine rada*

*želimo se sjećati,
a one koje su otišle
nismo ih zaboravili!
Bolesnici, roditelji, prijatelji, znanci
sve osoblje želi vam zahvaliti
i ujedno čestitati:
Neka vam Gospodin bude blizu
na čitavom vašem putu.*

Emilia

Vrijeme je proletjelo - Sestri Borgiji

Mjesece, godine, Friziji si posvetila uvijek trčeći, da sve bude čisto i u redu, dvorana ručka.
Nikada ništa falilo nije, falit će tvoj glas
hodnicima neće više odjekivati;
Ispeglana posteljina, svjetla božićnih jaslca.
Gostima i osoblju povjerenje,
duhovna prisutnost koja više od svega vrijedi!
Koliko stvari valja pripovijedati,
svatko od nas ima neku povijest za spominjati.
Veliki dan je stigao
tvoj posao je ovdje završen.
Naše će te molitve pratiti
tamo gdje te šalje „poglavarica“.

Sestri Zorki

Sestra i majka svih nas
zaručnica Oca i svih nas
Onim crnim očima koje imaš izazivaš poštovanje.
Ustajanje u pet, misa u šest.
I onda trčeći na odjel s nama, o majko, koliko posla
ima, moli dobrog Boga i za nas; Majko, iz daleke
zemlje došla, kakve li muke naučiti talijanski,
ali s uvjerenjem što ga imaš mogla bi učiniti sve što
želiš. Jedno milovanje i jedan osmijeh osamljenom
bolesniku.
Majko kamo odlaziš bez nas?
Majko, ti si u našim srcima.
I tu ćeš ostati zauvijek majka sviju nas.
Majko, trideset godina provedenih s nama koliko
oduševljenja, koliko razočarenja.
Koliko si nas puta upozorila, koliko si nam torti prip-
remila; tvoj neobičan način rada sve nas je ujedinio.
Ti, majko kako ćeš bez nas?
Ti si majka, sjeti se uvijek svojih malenih junaka,
zauvijek majka bit ćeš nam svima;
nama svima, nama svima, nama svima
majka ti si!

P. Franco Coprino

Stopama Učitelja

Na kraju godine jubileja u kojoj je Vojni ordinarijat obilježio 15 godina od svog utemeljenja, te 20 godina vojno-redarstvenog hodočašćenja u Mariju Bistricu i Lourdes, Ordinarijat je pod vodstvom don Josipa Stanića, vikara za pastoral, organizirao zahvalno hodočašće u Svetu Zemlju pod nazivom "Stopama Učitelja", od 23. do 30. listopada 2012. godine. Naši vodiči bili su gospođa Nataša Bulić, voditeljica agencije Ichtis, fra Miro Modrić, ravnatelj kustodije Svete Zemlje i p. Dario Tokić, karmelićanin.

Hodočašće u Svetu Zemlju jedinstven je i neponovljiv duhovni doživljaj. Pohoditi Svetu Zemlju u kojoj se utjelovio, rodio, živio i navješćivao Radosnu vijest naš Gospodin Isus Krist, hoditi putovima kojim je On hodio, biti na mjestima gdje je podnio svoju muku i smrt, velika je milost i nezasluzeni dar. Ne znam koje bi mjesto posebno izdvojila, svako je duboko dojmljivo i odiše Kristovom blizinom. Prvo naše odredište bio je grad Nazaret u Galileji u kojoj je Isus proveo veći dio svojega života u Svetoj nazaretskoj obitelji. Posjetili smo baziliku Navještenja te u obližnjem samostanu slavili svetu misu. U Galileji je priroda duboko smirujuća, ima dosta zelenila i pitke vode a po prekrasno rascvjetanim bugenvilijama odgovara joj nadjevak „cvjetna Galileja“.

Ujutro drugog dana hodočašća posjetili smo Kafarnaum, grad smješten na sjevernoj obali Galilejskog jezera, te slavili svetu misu u crkvi nad kućom Šimuna Petra gdje je i Isus često boravio. Kafarnaum je jedno od središnjih mjesta Kristova naučavanja u Galileji. Nakon toga posjetili smo Tabghu, mjesto sedam izvora i svetište Isusova

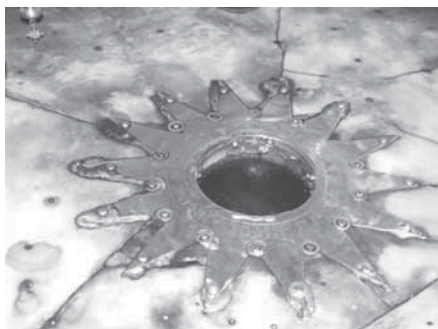

čudesnog umnažanja kruha i riba, potom crkvu Petrova prvenstva i Brdo Blaženstava gdje je Isus održao Propovijed na gori. Ovdje se osjeća mir koji je natopljen Isusovim riječima blaženstava. Oдавde se pruža prelijep pogled na Galilejsko jezero po kojem smo zaplovili u popodnevnim satima, slušali Riječ Božju i razmišljali o zgodama kada je Isus hodao po jezeru, vadio mreže pune riba s učenicima ili pak kad je utišao oluju. Pri povratku u Nazaret obišli smo Kanu Galilejsku u kojoj je učinio prvo čudo pretvorivši na svadbi vodu u vino. Tu je naših devetnaest bračnih parova hodočasnika obnovilo svoj bračni zavjet.

Treći dan našeg boravka u Svetoj Zemlji napustili smo grad Nazaret i uputili se Jordanskom dolinom do granice s Kraljevinom Jordan te se u Jordanu uspeli na Gileadsko gorje. Posjetili smo u Madabi crkvu sv. Jurja poznatu po Madabskom zemljovidu izrađenom u mozaiku iz doba cara Justinijana te grad Jerash, drevnu Gerasu - jedan od najočuvanijih gradova grčkog Dekapolisa na Bliskom istoku.

Ujutro četvrtog dana boravka u Svetoj Zemlji posjetili smo Brdo Nebo, biblijsku goru s koje je Mojsije netom prije svoje smrti ugledao Obećanu zemlju (Pnz 34,1-5) a odakle se pruža spektakularan pogled na rijeku Jordan i Mrtvo more. Svetu misu slavili smo za jedinstvo naroda. Potom smo se, prošavši glavni grad Kraljevine Jordana Amman, uputili pustinjskom ravnicom (nekad plodne biblijske ravnice i gorja Gilead, Edom i Moab) prema kraljevskom nabatejskom gradu Petri. Usput smo promatrali nomadski život beduina. Na ulazu u Petru i danas stoji Mojsijev zdenac. U Petri smo vidjeli veličanstveni grad izdubljen u stijeni, koji je nekoć bio sjedište trgovačkog carstva na Putu Svile iz Istočne Azije i Arabije do Sredozemlja. Nosi titulu jednog od Sedam svjetskih čuda.

Peti dan je započeo kupanjem u Mrtvom moru u kojem je nemoguće potonuti, na najnižoj točki na Zemlji. Potom smo napustili Kraljevinu Jordan i preko graničnog prijelaza Kralja Husseina ušli u državu Izrael. Budući je granica između dviju zemalja sama rijeka Jordan, a krštenjem na toj rijeci Isus je započeo svoje javno djelovanje, i mi smo svoje putovanje usmjerili na mjesto Isusova krštenja koje danas okružuje nekoliko pitoresknih crkvice i obnovili svoja krsna obećanja. Nakon ručka u Qumranu gdje su pronađeni tzv. Mrtvomorski spisi prošli smo suhodol Kelta te smo u Judejskoj pustinji, na starom putu između Jerihona i Jeruzalema, slavili u predvečerje svetu misu. U večernjim satima stigli smo u sveti grad Jeruzalem, grad za koji su razne vojske ratovala 118 puta, grad koji je osvojen 44 puta, grad koji je pod opsadom bio 23 puta, grad u kojem su vladali i židovi i kršćani i muslimani, grad bremenite povijesti, sveti grad za sve tri monoteističke religije.

Šestog dana posjetili smo Betlehem, kraljevski grad Davidov, na samom rubu Judejske pustine i slavili svetu misu na Pastirskom polju gdje su pastiri čuvali svoja stada kad se Isus rodio. U gradu smo posjetili baziliku i špilju Isusova rođenja, dodirnuli i poljubili zvijezdu s natpisom: "Ovdje se rodio od Djevice Marije Isus Krist". Ovdje čovjek susreće Boga. Tu smo ostali u kratkoj molitvi. Za

Služavku Malog Isusa ovo mjesto ima posebno značenje. U popodnevnim satima posjetili smo stari Jeruzalem i najsvetije mjesto kršćana – baziliku Svetoga

Groba na Golgoti, sagrađenu prvotno od Konstantina. To je sveto mjesto na kojem je Isus bio razapet, umro i pokopan, mjesto na kojem je visio Spasitelj svijeta. Potreseni razmišljamo o Isusovoj smrti, o svojim grijesima, ali i o životu koji se rađa kad pšenično zrno pavši u zemlju umre te donese velik rod. Tu se nalazi i kamen oko kojeg se skupljaju hodočasnici na koji je bilo položeno mrtvo tijelo Isusovo prije pokopa.

Slijedećeg jutra obilazak Jeruzalema započeli smo s Maslinske gore gdje je Isus često dolazio i cijele noći molio. Tu smo obišli crkvu Očenaša, mjesto Isusova uzašašća i kapelu „Gospodin je plakao“ koja je sagrađena u obliku suze. Posebno je dojmljiv i znakovit mozaik ispod oltara sa kvočkom koja je okupila piliće pod svoja krila. Nakon toga smo se preko židovskog groblja spustili do crkve Gospina groba. Poslijepodne smo obišli Kršćanski Sion i crkvu Gospina usnuća, Dvoranu Posljednje večere te grob kralja Davida. U starom gradu posjetili smo Židovsku četvrt i Zid plača za koji se današnji Izrael izborio tek u Šestodnevnom ratu 1967. godine. U bazilici Isusove agonije u Gestemanskom vrtu slavili smo svetu misu. Kod oltara je bijeli kamen na kojem je Isus ležao moleći i krvavo se znojeći, koji smo uspjeli dodirnuti, poljubiti i ujediniti svoje patnje i patnje svijeta sa Isusovim trpljenjem, zahvaliti mu za beskrajnu ljubav kojom nas je ljubio da je i život položio za nas.

Nakon toga uputili smo se u Arapsku četvrt Jeruzalema kojom prolazi Via Dolorosa te molili Križni put.

Posljednjeg dana hodočašća napustili smo Jeruzalem te se uputili prema Sredozemlju, Haifi i gorju Karmel gdje smo u karmelićanskom samostanu Stella Maris ponad špilje starozavjetnog proroka Ilije slavili svetu misu. U Muhraqi smo posjetili crkvu sv. Ilije sagrađenu na mjestu gdje je prorok Ilija pobijedio i pogubio poganske Baalove svećenike (1Kr 18,20-40). Naš hodočasnički put zaključen je u Tel Avivu odakle smo se uputili prema Domovini.

Ocima franjevcima treba zahvaliti što su očuvana mnoga mjesta u Svetoj Zemlji. Oni su i danas čuvari Svete Zemlje. Zahvalna sam Gospodinu za ovaj prekrasan doživljaj. Nakon posjeta Svetoj Zemlji evanđelje se drugačije doživljava i razumije. Ono što sam doživjela u Svetoj Zemlji toliko je duboko da će ostati trajno urezano u moje srce, a vjerujem i u srcima svih oduševljenih hodočasnika.

s. M. Gordana Miškić

Dodijeljena županijska priznanja

Dubrovnik, 10. svibnja 2013.

Župan Nikola Dobroslavić dodijelio je priznanja Dubrovačko-neretvanske županije na Svečanoj akademiji održanoj u kazalištu Marina Držića. Svečanost je održana povodom dvadesete godine od osnivanja Županije i proslave njenog zaštitnika svetog Bogdana Leopolda Mandića. Župan je čestitao svim stanovnicima blagdan zaštitnika županije te pozdravio sve nazočne, te je kroz pozdravni govor rekao kako se Dubrovačko – neretvanska županija, unatoč ratnim razaranjima, nalazi među 5 najrazvijenijih županija.

Županijska skupština odlučila je na prijedlog Odbora za dodjelu javnih priznanja da nagrade dobiju:

1. Don Petar Mikić iz Ploča, nagrada za životno djelo
2. Doktorica Nada John, nagrada za iznimna postignuća u proteklom jednogodišnjem razdoblju (pojedincu)
- 3. Družba sestara služavki Malog Isusa - samostan sv. Obitelj iz Metkovića, nagrada za iznimna postignuća u proteklom jednogodišnjem razdoblju (društvu, ustanovi, udruzi i drugoj pravnoj osobi u obliku diplome)**
4. Klapa Ragusavecchia, nagrada za doprinos ugledu i promociji Dubrovačko-neretvanske županije u zemlji i u svijetu u protekloj godini

Županijskoj skupštini predložene su i izvanredne nagrade koje su dobili:

1. Nogometni klub Neretvanac iz Opuzena, izvanredna nagrada za iznimna postignuća u protekloj godini
2. pok. Janko Bobetko, nagrada za životno djelo zbog neizmjernog doprinosa oslobađanju hrvatskog juga.

U ime sestara Služavki Malog Isusa - samostan sv. Obitelj iz Metkovića, nagradu je od župana Nikole Dobroslavića primila s. Branka Babaić, predstojnica samostana.

sestra

KARIZMATSKO POSLANJE SLUŽAVKI MALOGA ISUSA

Livno

Duhovna obnova djelatnika vrtića Dobri iz Splita i đaćkog doma Paola di Rosa iz Dubrovnika

„Pohranjujući u sebi sve događaje i prebirući ih u svom srcu“ Marija se u svakoj novoj životnoj situaciji pitala što se od nje ovdje i danas očekuje. Nije unaprijed znala volju Božju za sebe, Josipa i Dječaka. Kuća Djeteta Isusa u Livnu upravo je mjesto koje pred nas stavlja Riječ koja je Tijelom postala. Potrebno se povući, susresti s Bogom, sobom i drugima - kroz slušanje Riječi. To su i ove godine učinili djelatnici vrtića Dobri iz Splita i đaćkog doma Paola di Rosa iz Dubrovnika (nas četrdeset troje). Kratku duhovnu obnovu, od 15. do 17. ožujka 2013., predvodio je bračni par Kristina i Dražen Bušić iz Zagreba, a sv. Misu predvodio je don. Boris Vidović.

Ako se sabere tema blagoslova koja se provukla kroz ovaj vikend može se reći da smo blagoslovljeni i da smo blagoslov jedni za druge. Međutim, potrebno je često u sebi učiniti mjesta da bismo ga primili. Blago-sloviti; blagi govor – temelj je na kojem počiva blagostanje i svake obitelji. Svima nam se bilo zapitati usudimo li se biti „različiti“ prakticirajući vjeru, kakvi su plodovi našeg govora i koliko uspijevamo proširiti obiteljsko zajedništvo i van naših granica. Obitelj koja zajedno moli zajedno i ostaje – kao velika obitelj zajedno smo molili, pjevali, svjedočili, slušali, okupljali se za stolom (brižno pripremljenim i posluživanim)... zajedno smo mogli brojiti sve te blagoslove.

I kad smo se razišli ostali smo u mislima koje su se nastavile prebirati u srcu, u mislima koje su nastavile koračati uz rijeku i gledati led i kamen, osjećati sunce što će pomalo nadvladati hladnoću nagovješćujući Uskrs i u nama – taj događaj koji u sebi nosi najveći blagoslov za sve: otkupljenje grijeha i sabiranje u Jedno svih nas.

Zahvalni svima koji su nam ovo omogućili, koji su bili prisutni na ovaj ili onaj način želimo blagoslovljene buduće dane, Uskrs i dugi nastavak Uskrsne radosti.

s. Marina

Papa Franjo oduševio Splićane Sestra Dolores i đaci već 20 godina na Cvjetnici u Rimu

Svake godine, već zadnjih 20, na Cvjetnicu, učenici Druge jezične gimnazije na Trgu svetog Petra u Vatikanu pozdravljaju papu mašući hrvatskim zastavama i grančicama masline. Pozdravljali su tako, uvijek iz prvih redova, Ivana Pavla II., Benedikta XVI., a ove godine i novog papu Franju. Veliki hodočasnički jubilej rezultat je truda i upornosti vjeroučiteljice i voditeljice hodočašća s. Dolores Brkić, članice splitske Provincije sestara Služavki Maloga Isusa. Cilj ovih putovanja širenje je prijateljstva, mira i razumijevanja među mladima, kao i promicanje Hrvatske, naše Nadbiskupije, Splita i Gimnazije. Želim da učenici upoznaju kulturne i vjerske vrednote i da se pritom služe stranim jezicima. Putovanja pridonose i razvijanju duha bliskosti, suradnje i tolerancije među mladima svijeta koje susreću – govori nam sestra Dolores, dok se autobusom za Napulj vozi s 45 nagrađenih učenika, uglavnom članova volonterske grupe “Prijatelji Malog Isusa”.

Očevi i djeca

Zanimljivo, među sadašnjim učenicima hodočasnicima već ima i djece prvih učenika hodočasnika otprije dvadeset godina. Pitamo kako ih se dojmio novi papa Franjo s kojim su se susreli na Cvjetnicu, prigodom 28. svjetskog susreta mladih sa Svetim Ocem u Vatikanu? Ovo je Godina vjere, pa su učenici došli na poseban način, u susretu sa Svetim Ocem, produbiti svoju vjeru. Na Trgu sv.

Petra pozdravili su papu Franju iz prvih redova mašući hrvatskim zastavama i kapama. Poseban je doživljaj bio susresti novog Papu koji je pokazao koliko je blizak ljudima obraćajući se mladima izravno. Papa ih se posebno dojmio svojom jednostavnošću. Mislim da nam je baš za jubilaro putovanje dar neba biti s ovim Papom – kaže nam sestra Dolores, koju je novi Papa

podsjetio na Ivana Pavla II. kada se javljao svakoj osobi baš kao, kako kaže, "Otac nade". Učenici nam kažu kako ih se procesija s grančicama masline i palme toliko dojmila kao da su u Jeruzalemu za vrijeme Isusova dolaska. Mi sigurno nećemo iza "Hosane" vikati "Propni ga", koliko smo toga pozitivnog primili – govori nam maturant Andrija Stanišić, dok Marija Omrčen iz prvog razreda dodaje: – Velika mi je čast biti u ove dane u Vatikanu i Rimu i primati toliko toga za dušu i našu kulturu. Sretna sam što sam učenica ove gimnazije – rekla je iskreno Marija, a onda su se svi učenici pridružili čestitkama: "Hvala, časna!" – Nije mi teško i rado sve žrtvujem jer vidim koliko im to znači, jer se primjećuje kako napreduju u zrelosti i prihvaćanju vrednote. Primijete to i njihovi roditelji kada se vrate s puta. Trebate znati, mladi su onakvi kakvi im mi pokažemo na putu da budu – iskreno nam kaže sestra Dolores.

"Radio Vatikan"

Putovanja podupiru Županija, Nadbiskupija i Ivanka Kovačević, ravnateljica Druge jezične gimnazije. Program putovanja, koji je trajao od 21. ožujka do 28. ožujka, bio je vrlo bogat. Među ostalim, učenici su posjetili vatikanske muzeje i baziliku sv. Petra. Troje učenika, profesorica Žarka Karoglan i časna Dolores susreli su se s djelatnicima hrvatskog programa "Radio Vatikana" i bili u programu. Isto tako su Dolores, prof. Sanja Lučić i Sara Marin dale intervju za talijanske novine "Avvenire", na talijanskom jeziku. Na Veliki ponedjeljak sudjelovali su na misi u Papinskom hrvatskom zavodu sv. Jeronima u Rimu, koju je predvodio rektor Zavoda mons. dr. Jure Bogdan. Potom, uz stručno vodstvo vodiča Marija Šimundže, posjetili su Fontanu di Trevi, Piazzu di Spagna, Kolosej,

katakombe, Forum, EUR (Novi Rim), rimske bazilike ... Tradicionalno se ide u Asiz, San Gabriele, dok su ove godine uvrštena i dva nova grada – Perugia i Napulj. Dakle, kada dogodine na Cvjetnicu na Trgu sv. Petra

vidite hrvatske zastave i veselu mladež, mahnite im, to su naši sugrađani – časna Dolores i njezini hodočasnici nade.

Molitve u katakombama

Molili smo posebno na oltaru bl. Ivana Pavla II., u katakombama, kao i svakoj bazilici. Posebno smo se u molitvama sjetili naših obitelji, Hrvatske, svih potrebitih i osamljenih. No, Bogu smo zahvalili i za generala Antu Gotovinu, veli nam časna Dolores.

U Vatikanu i Rimu naučili smo puno toga iz povijesti, likovne umjetnosti i još mnogo toga kroz druge znamenitosti. Ovo nam je kao jedna terenska matura, kazala nam je Antonela Barun.

Saša Horvat

Preuzetu iz *Slobodne Dalmacije* (30., 31. 03. i 01. 04. 2013.)

Dubrovnik

Državna vjeronaučna olimpijada u Dubrovniku

Na Državnoj vjeronaučnoj olimpijadi za srednje škole, koja je ove godine održana u Dubrovniku od 4. do 6. travnja sudjelovali su predstavnici 15 hrvatskih biskupija koji su pokazali najbolje poznavanje sv. Dominika i njegovog Reda.

Sv. Dominik i njegov red je kao tema ove godine odabran povodom 800. obljetnice otkako je papa Honorije III. potvrdio osnutak Reda.

Osim sudjelovanja u natjecateljskom dijelu sudionici su imali priliku razgledati dominikanski samostan, gradske zidine i ostala kulturna bogatstva grada Dubrovnika, te priliku za skla-panje novih prijateljstava i druženja kroz odlično organizirane kulturno-zabavne programe.

Prvo mjesto na ovogodišnjoj olimpijadi za sudionike srednjih škola zauzele su predstavnice hvarske biskupije; drugo srednja škola Sesvete, te treće **Nadbiskupijska klasična gimnazija „Don Frane Bulić“ iz Splita pod vodstvom naše s. Petre Šakić, Služavke malog Isusa.**

Marija Žegarac, kandidatica

Duhovna obnova župnog zbora iz Pučišća

20. Travnja 2013. naš je mali zbor iz Pučišća na Braču doputovao u Livno, u rascvjetanu oazu gdje nas je dočekalo dijete Isus u liku triju časnih sestara. Okruženi ljepotom prirode uokvirenom rezultatima rada vrijednih ruku, osjećamo ljubav koja nas miluje na svakom koraku. Ptičice nam pjevaju dobrodošlicu, a rječica Žabljak šapuće: „Bog te voli. S tim raspoloženjem započeli smo dvodnevnu duhovnu obnovu koju je vodio o. Ivo Plenković, dominikanac iz Bola. U svojim poticajnim razmišljanjima osvijestio nam je ljepotu vjere koju baštinitimo po Isusu Kristu. Da bismo doista bili ljudi vjere u svom životu oslonimo se na riječ Božju, vratimo molitvu u naše obitelji i hranimo se euharistijskim kruhom. Mi pjevači moramo biti nositelji radosti koju će drugi osjetiti u susretu s nama. Neka se, nakon svake Euharistije, raduju naša srca, a lica neka nam blistaju.

Osim što smo se duhovno obogatili, posjetili smo Franjevački muzej koji nas je svojim eksponatima vratio u daleku prošlost i život Hrvata na području Livna i okolice.

Hvala sestrama u Kući Djeteta Isusa koje su svojom ljubaznošću i trudom učinile sve da nam boravak bude što ugodniji. Neka Mali Isus blagoslovi njih, njihovu Družbu i dovede im nove članice koje će nastaviti baštinu njihovog utemeljitelja Sluge Božjega Josipa Stadlera. Od srca zahvalni pjevači iz Pučišća.

Katarina Drpić

Lijepi događaji iz dječjeg vrtića *Mali Isus*

▪ 12. Kaštelanski praznik cvijeća

Djeca iz našeg vrtića Mali Isus u Kaštel Kambelovcu zajedno sa svojim tetama s. Martinom Grmojom i s. Kristinom Španjić, sudjelovali su na otvorenju 12. kaštelanskog praznika cvijeća, 26. travnja. Cvijeće, cvjetni aranžmani i suveniri preplavili su brce u Kaštel Kambelovcu, a svečanom otvorenju predhodio je mimohod djece iz dječjih vrtića, koji su izveli zanimljiv program. Djeca iz dječjeg vrtića Mali Isus izvela su veselu pjesmu „Boje“.

▪ Mala vatrogasna olimpijada

Igralište NK Gošk u Kaštel Gomilici, u petak 3. svibnja je bilo puno dječje graje i veselih lica djece, koji su bili dio tradicionalne Male vatrogasne olimpijade. Na olimpijadi su se natjecala i djeca iz našeg vrtića Mali Isus iz Kaštel Kambelovca zajedno sa svojim tetama s. Martinom Grmojom i s. Kristinom Španjić.

Olimpijada se sastojala od nekoliko različitih natjecanja, u kojima je oko dvjestotinjak mališana u 28 ekipa, pokazalo brzinu, spretnost pa i domišljatost.

Uz veliku podršku s tribina koju su im pružali navijači, uglavnom mame, tate, starija braća i sestre, bake i susjedi, mališani su, između ostalog, trebali zaobići prepreke i napuniti posudu vodom, pogoditi lopticom pravo mjesto, zajedničkim radom prenijeti vodu na cilj, srušiti što više plastičnih boca ...

I nakon puno truda i znojnih čela, svi su dobili pohvale i medalje, a djeca iz dječjeg vrtića Mali Isus ušli su u kategoriju zlatnih osvojivši 8. mjesto.

▪ Izlet Dječjeg vrtića *Mali Isus*

Hura! Svanuo je i taj dan! 08. svibnja 2013. djeca i tete našeg vrtića „Mali Isus“: s. Martina Grmoja i s. Kristina Španjić, zajedno sa d.v. „ Dobri“ krenuli su u novu pustolovinu na cjelodnevni izlet u Park Prirode „Sutivan“. Putovanje je počelo ispred vrtića, nastavilo se plovidbom na trajektu. Djeca su oduševljeno promatrala igru sunca i mora. Mnogoj djeci ovo je prva plovidba što je ostavljalo još upečatljiviji dojam. Nakon kraće vožnje autobusom stigli smo u Park Prirode Sutivan, gdje su nas domaćini ljubazno dočekali i uveli u park. Prvo smo poput malih istraživača išli u obilazak zoološkog vrta. Upoznali smo i vidjeli raznovrsne životinje od autohtonih magarca, ovce, koze, konja, kunića... pa da onih iz dalekih krajeva, neobično veliku pticu noja, strašnog vijetnamskog

prasca. Djeca su posebno uživala u hranjenju životinja sa sjenom, i maženju pitomog magarca. Neka djeca su se slikala na njemu.

Nakon okrepe u restoranu, djeca su puna energije i veselja nastavila igru i druženje na velikom igralištu. I tako je došlo vrijeme povratka. Čekajući trajekt, počastili smo se sladoledom. Puni dojmova i priča vratili smo se u naš lipi Kambeľovac, gdje su nas nestrpljivo čekali roditelji.

▪ **Predstava *Nove zgrade šegrta Hlapića***

22. Svibnja 2013. djeca iz dječjeg vrtića „Mali Isus“ zajedno sa svojim tetama časnim sestrama s. Martinom Grmojom i s. Kristinom Španjić pripremili su završnu predstavu pod nazivom „Nove zgrade šegrta Hlapića“, kojom su se oprostili od svojih prijatelja predškolaca koji ove godine odlaze u školu.

Mali šegrt Hlapić zajedno sa svojim prijateljima putujući obilazi sve krajeve Lijepe naše – Istru, Slavoniju, Podravinu, Dalmaciju i Liku. Upoznajući ljude, običaje i plesove iz raznih krajeva svima je pomagao i nastojao činiti dobra djela, jer samo čisto i otvoreno srce svakoga može prihvatiti i zlo okrenuti u dobro.

U veselom i dobrom raspoloženju roditelji i dragi gosti su uživali u malim glumcima koji su oduševljeno i ponosno pokazali svoje glumačke talente.

s. Martina i s. Kristina

14. Koncert marijanskih pučkih napjeva

Na 14. koncertu Marijanskih pučkih napjeva, koji se 27. svibnja 2013. nakon večernje mise održao u župnoj crkvi sv. Ilije, nastupilo je 11 pjevačkih skupina, od toga sedam iz neretvanskih župa i četiri skupine gostiju iz Hrvatske i BiH.

Koncert je otvorio Mješoviti zbor župe sv. Ilije pod vodstvom s. Vedrane Krstičević, a potom su ostali neretvanski zborovi izveli su po jednu pjesmu. Gosti su se predstavili s više pjesama, a na kraju su svi zajedno otpjevali *Zdravo Djevo*. Time je, ujedno, završila i 29. smotra folklora *Na Neretvi misečina pala*.

Najlješe je biti djete

U petak, 31. svibnja 2013., u kapeli samostana Sv. Obitelji održana je završna priredba "Najljepše je biti dijete". Izvela su je djeca, polaznici DV "Mali Isus", podružnica Metković, a pripremale su i njihove tete: s. Magdalis Krnjača i s. Lucija Jaganjac. Recitacijama, pjesmama i igrokazom "Sebični div" prema priči Oscara Wildea razveselili su roditelje i rodbinu koja ih je s veseljem nagradila pljeskom. Vrhunac priredbe bila je podjela diploma predškolicima koji su se oprostili s prijateljima i tetama. Zajedničko druženje djece, roditelja, rodbine i teta nastavljeno je u prostorijama vrtića.

SVJEDOČANSTVO ŽIVOTA U GODINI VJERE

Vitez

Sklopljene ruke ...

Intervju sa s. M. Ljiljanom Perković

SMI: Sjećate li se svojih prvih molitava? Koliko ste tada imali godina i što ste najradije molili? Tko Vas je učio moliti i s kime ste najradije molili?

S. Ljiljana: U mojoj obitelji čim bi dijete počelo tepati, odmah ga se učilo prve osnovne molitve: Oče naš, Zdravo Marijo, Anđele čuvaru. To je učila mama, baba i tata.

SMI: S koliko godina ste ušli u samostan?

S. Ljiljana: U samostan sam ušla nakon završena četvrtoga razreda osnovne.

SMI: Što Vas je privuklo da postanete članica Družbe sestara SMI-a?

S. Ljiljana: Promatrajući časne sestre kako ulaze u crkvu i izlaze iz nje sklopljenih ruku, snažno je djelovalo na sve, a naročito na nas djecu. Sestre su stvarno bile pobožne. Davale su dojam smirenosti, što me posebno privuklo. Žao mi je da su se tijekom vremena izgubili ti vanjski znakovi nutarnje pobožnosti, za koje vjerujem da bi i danas bili privlačni.

SMI:. Što Vam je pomoglo da postanete i ostanete prava Stadlerova duhovna kćer?

S. Ljiljana: Pomogla mi je Božja milost i primjer časnih sestara.

SMI: Sjećate li se kako su intenzivno živjele svoju vjeru sestre koje ste tijekom svoga života susretali?

S. Ljiljana: Sestre su stvarno bile patnice. Radile su na polju od ranoga jutra do kasno u noć. Ujutro su se rano ustajale. Sveta misa je bila u 4 sata ujutro. Po-

kojni Lovretić se dizao i služio svetu misu. Nakon mise i molitve sestre su išle raditi na polju, na kojemu su ostajale cijeli dan. Hrana sestara bila je oskudna. Kad bi se uvečer vraćale s polja, molile su Boga. U to vrijeme nije bilo baš lako, ali mene je njihov životni primjer privukao. Svijet je u sestrama stvarno gledao svetice. Mogu reći da su zračile svjedočanstvo svetosti koje je potrebno i danas.

SMI: Što Vam je kroz život značila vjera?

S. Ljiljana: Ono što se usvoji kroz roditeljski odgoj i njihov primjer to se lako prihvaća i ostaje za život.

SMI: Nakon dugogodišnjega redovničkog iskustva, što biste rekli, kako se najbolje svjedoči vjera?

S. Ljiljana: Svakako je važna vjernost u malim svakodnevnim obvezama.

SMI: Sjećate li se situacija u kojima Vas je držala samo vjera u Boga? Možete li s nama podijeliti nekoliko takvih životnih iskustava?

S. Ljiljana: 1949. godine, kad su vlasti oduzele sve naše samostane, a nas rastjerali u svijet, trebalo je vjere. Govorilo se da će nas sve poklati. Tada su nas poglavari poslali iz Sarajeva kući, jer sam još bila dijete. Kad smo došli do Visokoga, avioni su počeli bombardirati vlak. Iz našega kraja nas je bilo desetak. S nama su bili preč. Paradžik i vlč. Jozo Perić. Tjedan dana smo putovali od Sarajeva do Broda, a od Odžaka do Čardaka išlo se pješice. Bila su to teška vremena. Tati se, na putu od Sarajeva do Čardaka, izgubio svaki trag. Nikada ga više nismo našli. Mama je ostala s nas šestero djece, ja sam bila najstarija. Sjećam se kako su jednoga dana došli partizani i pokupili sve što smo imali. Mama ih je molila da nam ostave barem nešto, no nije koristilo.

SMI: Znamo da i redovnički život ima svoje križeve. Što Vam je pomoglo da ih nadvladate i da, unatoč svemu, ostanete vedra i radosna redovnica?

S. Ljiljana: Iako je znalo biti loših primjera, Gospodin nije dopustio da Mu okrenem leđa. Hvala Mu!

SMI: Možete li nam reći što je, po Vašem mišljenju, najvažnije u redovničkom životu?

S. Ljiljana: Najvažnija je molitva, a onda biti vjerna u malim stvarima.

SMI: Već ste dugo godina članica naše redovničke obitelji. Na što bi, po Vašem mišljenju, danas trebalo staviti naglasak? Na čemu bi trebalo poraditi?

S. Ljiljana: Članica sam Družbe već 72 godine. Dobrom Bogu zahvaljujem i molim da me i dalje podrži. Bilo bi mi drago kad bismo poradile na šutnji za vrijeme duhovnih vježbi. Nekada smo za vrijeme duhovnih vježbi imale strogu šut-

nju, tako da ako smo što trebale priopćiti, uzele bismo papirić i napisale. Tu šutnju bismo morale obnoviti!

SMI: Kako vidite življenje vjere danas?

S. Ljiljana: Danas nema nekadašnje vjere, koja se jačala obiteljskom molitvom. Prije se iz svake obiteljske kuće čula molitva. Čim navečer zazvoni anđeoski pozdrav, iz svake se obitelji čula molitva. Bile su rijetke obitelji u kojima se nije molilo. Svi su molili klečeći. Gledala sam kako tata došavši umoran, s nama moli klečeći. Mi djeca smo klečali ispred, a mama i tata iza nas. Ako bi za vrijeme molitve netko došao, ostajao je s nama na molitvi, jer se molitva nije prekidala.

SMI: U naše se vrijeme zna čuti o krizi zvanja. Što je, po Vašem mišljenju, danas u krizi, i koji su njezini razlozi?

S. Ljiljana: U prvom redu mladi nemaju obiteljske molitve, prepušteni su sami sebi, nemaju roditeljskog odgoja. Od čega onda očekivati zvanje? Nema se na temelju čega odabrati zvanje.

SMI: Što biste preporučili mlađim naraštajima?

s. Ljiljana: Molitvu i pregaranje, nema druge! Kad ti netko nešto rekne, prešuti ako nije nužno da odgovoriš. Bolje je prešutjeti!

Razgovarala: s. M. Ljilja Marinčić

Molitva i dobra djela, to je naš pravi posao.

J. Stadler

ODJECI DUŠE ...

„Vrata vjere“

Vrata čuvaju skoro svaki zatvoreni prostor. Ona kriju jasnu poruku. Ako su širom otvorena ulaz je svima slobodan. Ako su zatvorena, postoji mogućnost da barem većina prođe kroz njih. No ako su zaključana najčešće samo pojedinci mogu preko praga. Svakako, sav prostor koji ona čuvaju ima svoje granice. Ograničen je.

No Bog se služi drugačijom logikom. On stanuje u Kući koju čuvaju vrata s imenom – „Vrata vjere“. Bog svoj prostor ne ograničava, već mu daruje širinu. Na krštenju smo primili ključeve Crkve jer smo svojim dioništvom stekli pravo za državati se u ovom prostoru, Božjem prostoru. To je otvorenost koju nudi Bog. Tko god je svjestan Božje veličine i sam je ponukan vjerovati.

„Komadić“ u Svetohraništu sažetak je muke, smrti i uskrsnuća. Zato „Vrata vjere“ otkrivaju prostor koji nudi utjehu. Vjerom dolazimo Bogu. Ona čini da podnosimo i uspijevamo. Tada smo na pitanje o smislu sposobni reći: vjerujem!

Zasigurno su „Vrata vjere“ u Utemeljiteljevom životu bila uvijek širom otvorena. Kroz njih su prošle sve kušnje, nemoći strahovi, ali i ostvarenja, preslik Božje volje na zemlji, kao i veliko „titansko djelo“ – naša Družba.

„Vrata vjere“ dijelila su živo zajedništvo s Bogom i običan život jednog nadbiskupa. On je izabrao ući. I iza sebe ostavio otvorena vrata kako bi svaka Služavka mogla njegovim stopama Isusu.

s. M. Kristina Maslač, novakinja

Otkriti radost vjere

Otkrivanje ljepote i radosti vjere put je što ga svaki naraštaj mora sam prijeći, jer kad se radi o vjeri, u igri je ono što je najviše naše i što je najintimnije, naše srce, naša pamet, naša sloboda, u duboko osobnomu susretu s Gospodinom koji djeluje u nama.

Papa Benedikt XVI.

Papa Benedikt XVI. u apostolskom pismu „Porta fidei“ u nekoliko navrata naglašava potrebu pronalaženja puta vjere – „(...) podsjećao sam na potrebu da se ponovno otkrije put vjere“ (usp. *Porta fidei*, str. 6.), te potrebu otkrivanja radosti na tom putu – „Danas postoji potreba za snažnijim zauzimanjem Crkve za

novu evangelizaciju kako bi se ponovo otkrila radost vjere i iznova pronašlo oduševljenje za prenošenje vjere.“ (usp. isto, str. 12)

Da bismo pronašli taj put, papa Benedikt XVI. daje nam savjet – „s novom radošću u srcu uživati Božju riječ.“(usp. isto, str. 7).

Put otkrivanja radosti naše vjere zapravo je jedinstven put koji svatko sam treba prevaliti da bi došao do cilja, da bi pronašao radost. Recepta nema, jer kako rekoh – jedinstven je, prepun neočekivanih događaja, iznenađenja, uzbuđenja, kušnja. Prepun iskustava koja su kod svakoga osobno vrlo različita, ponekad čak i neusporediva. Ono što je važno jest da na taj put ne smijemo krenuti sami, nego krenuti s Kristom, a onda, budući da je sam Bog sa mnom, otvoriti se Njegovoj prisutnosti, te poticajima Duha.

Otkrivanje radosti vjere, spoznavanje Boga nešto je što se ne iscrpljuje. Što više ulazimo u dubinu tajne naše vjere, bivamo sve zahvaćeniji Božjom ljubavlju, te nam se otkrivanje te radosti „osladi“ toliko da zapravo i ne želimo izaći iz avanture u koju smo se upustili. Međutim, radost vjere ne podrazumijeva samo ono „Bog je uz mene, tu je, ništa mi se zlo ne može dogoditi, a i ako se dogodi, Bog će to već nekako izvesti na dobro...“. Da, Bog jest uvijek uz nas, On je sveprisutni Bog, ali pojam radost vjere uključuje i teške nevolje i križeve pritisnute na naša ramena. No, bremena, križevi, nevolje - sve su to „pomagala “za Nebo, jer od Križa je došao Život, iz nevolje je došla Radost. Upravo iz toga bi trebali iščitati radost, nadu i utjehu naše vjere iako je to nama potpuno nelogično, štoviše paradoksalno. Ali zaista patnja prihvaćena s vjerom i ljubavlju stvarno oslobađa i rađa za Nebo. Zapravo, radost je u tome što nam upravo vjera dopušta drukčiji način razmišljanja i prihvaćanja. Nije lako, ali Gospodin nas poziva da nadiđemo svoj „ja“, da umremo sebi za viši ideal, što je, dakako, Ljubav.

Svatko od nas čezne, traga za višim, skrivenim, otajstvenim, za onim što me jedino može učiniti cjelovitom, otkriti ono što do sada niti čuli , niti vidjeli nismo, otkriti ono što nam na pamet nije palo. Ali Pavao kaže da to Bog pripravi samo onima koji Ga ljube. (usp. 1 Kor 2,9). Dakle Božja ljubav prema ljudima – svojim miljenicima (usp. Lk 2,14) – neupitna je. Jedino što možemo dovesti u pitanje jest naša ljubav prema Njemu.

U našem traganju uvelike nam može pomoći primjer našega Utemeljitelja koji je kroz svakidašnji život, radosti , trpljenja, žrtve otkrivao radost vjere. To je bio izvor od kojega je živio. On je zasigurno primio ono što je Bog obećao onima koji Ga ljube, a on Ga je ljubio nadasve. Zato ako dosita želimo ljubiti Boga da bi se ostvarili, neka nam naš Utemeljitelj bude primjer, mjerilo i zagovornik kako bismo pronašli put i radost vjere od koje bismo živjeli.

I na kraju, radost vjere koju smo otkrili, trebamo podijeliti s drugima jer „radost vjere je radost koju valja podijeliti “ – kaže papa Benedikt XVI (usp. „Naučiti vjerovati“, str. 65).

s. M. Sandra Kapetanović

Istinsko povjerenje

Povjerenje – ključ za ljubav. Kako ga dajemo, tako i dobivamo. Ali nije to njegova svrha, nego da otvori srce za ljubav. Uglavnom tako funkcionira – dajemo i imamo sve više, no ponekad damo i iznenada sve izgubimo. Dođemo na početak, na sumnju, pitanja, zatvaranja... na stanku i odluku – da smo sebi dovoljni, da se moramo čuvati od svakog novog poraza. No ta tišina i samodostatnost ne daje nam ploda. Vidimo da su nam koraci otežani kad hodimo sami, kao da gazimo po dubokom blatu... Nismo za to stvoreni. Ponovno postavljamo ista pitanja, ali sada s drugačijom voljom i dragim naglaskom. Smijem li...? Ne, nego: Kome smijem dati svoje povjerenje? Ono neznatno koje mi je ostalo nakon pada? Tko ga može ponovno povećati?

Ne ostaje nam drugo nego tragati za nečim uzvišenijim od ovog zemljanog. U sabranosti neba sja jedna divna zvijezda, besprijeckorna u ponašanju, vjeri, životu – Djevica Marija! Uzor među ženama, uzor svim ženama i muževima koji se rađaju na ovom tlu. Imati povjerenje u njen život, onaj koji se davno dogodio, a još je uvijek upisan u naša srca, kao i ovaj koji se sada događa bdijući u vječnosti, daje nam ključ za istinsko življenje. No, za otvaranje zaključanih vrata nije dovoljno samo držati ključ u rukama. Treba mu pronaći prikladnu bravu, okrenuti ga, pritisnuti kvaku.

Što znači zapravo imati povjerenje u Djevicu? To je povjerenje u Božju milost i zauzetost za čovjeka. Povjerenje u njegovo nastojanje da čovjeka dovede do punine svoje ljubavi. S tim osjećajem sigurnosti u Božje vodstvo, nasljedovati Marijin život. To je povjerenje! Ono pravo koje se ne može slomiti!

I naš je Utemeljitelj toga bio savršeno svjestan. Život je gradio upravo na tome – na povjerenje u čvrstu Ruku koja je vodila Mariju kroz njen jedinstveni život, kao i svakog čovjeka koji mu daje prostora.

Doista je divno pokloniti nekom svoje povjerenje, znajući da se može samo umnožiti i roditi velikim plodovima. To su otvorena vrata, preko kojih valja hrabro i odvažno zakoračiti!

s. M. Margaret Ružman

Ne bojim se

*Na moru ovoga svijeta,
u brodu vjere,
plovimo Ti i ja...
Predala sam Ti kormilo,
sigurna sam...
S Tobom mogu kamo želiš...
I kad me pljuskaju valovi,
ne bojim se.
Ti si tu...
I sve je dobro...
A sjećaš li se
onih dana kad
bih Te otjerala
u kut i bahato
preuzela kontrolu
nad brodom?
I brzo bih se nasukala...
Onda bi mi opet rekao:
„Živi Euharistiju,
tu hranu duše,
nebesku žrtvu,*

*spoj neba i zemlje,
otajstvo ljubavi ...
Živi to žarom
Utemeljitelja...“
Bio je to konop
spasa mojoj duši...
Njegovim sam žarom ljubila Tebe,
divljenjem pristupala Otajstvu,
oduševljenjem slijedila Tebe.
Milosnu veliku godinu
upravljanja brodom vjere
prepuštam Tebi...
Spusti križ na moja leđa
kao njemu nekad
i izvezi na pučinu.
Ne plašim se napasti valova,
jer vjerujem,
Ti si tu...*

s. M. Ana Prkić, novakinja

Cijena otkupljenja

Vječna Riječ što na te siđe
Dragi Isus tvoj je Sin,
Anđeo ti Božji priđe
O Marijo, hvala ti za sveti čin!

Spremna ti si osluškiat
U svom srcu Božji glas,
Zagovaraj kod svog Sina
Želje srca sviju nas.

Tvoje srce čuti radost
A mač boli nosi strah,
Svog će Boga razapeti
Svog života cijenu spas.

Slava tvoga preminuća
Vjeru našu svagda jača,
Uskrsnuće trećeg dana
Novi život s Tobom rađa.

Sveta rana – naš je spas

Ovisni o Tvom boku
Što nam život vječni daje,
I krv svoju što za nas proli
Novi život nama daje.

Sveta voda iz Tvog boka
Nama daje vječno piće,
Na svetom križu za nas visi
Isusovo sveto biće.

Pod prilikom svetoga kruha
Ti se lomiš – nama daješ,
Neka svako Tvoje biće
Svoje grijeha sad okaje.

Prosti Bože slabost našu
U neznanju što činismo,
Jači našu vjeru svetu
Ljubiti te htjeli bismo!

s. Ivana Radman

PRIJATELJI MALOGA ISUSA

Godišnji susreti

Slavonski Brod

Vjera je dragocjeno blago

Nakon poduže zime, u pouskrsnom svetom vremenu, 20. travnja 2013. g., u subotnje jutro, sunčevi zraci obasjali su cijelu dragu nam kontinentalnu Hrvatsku. Njihova toplina sušila je jutarnju rosicu na slavonskim ozelenjenim poljima i livadama, prošaranim rascvalim proljetnicama, prostrtim uz autocestu kojom su se jedan za drugim redali autobusi s razdraganim skupinama PMI iz sjeverozapadnog dijela naše lijepe Domovine. Dolazili su oni iz Zagreba, Krašića, Podravskih Sesveta, Kloštra Podravskog, Pitomače, Vinkovaca, te obližnjih mjesta Slavonskog Kobaša i Brodskog Vinogorja. Bijaše im cilj grad Slavonski Brod, grad rođenja Sluge Božjega Josipa Stadlera, grad u kojem se održavao toga dana 18. susret Društva PMI, zagrebačke provincije Presvetog Srca Isusova i Marijina, pod geslom "Vjera je dragocjeno blago". U Godini vjere i u godini 170. obljetnice Stadlerova rođenja, ovaj susret je imao posebno molitveno-slavljeničko obilježje. Široko srce slavonskoga čovjeka i ovoga puta otvorilo je vrata svoje riznice ljubavi i gostoprimitstva. Osjećalo se svečano ozračje na ulicama grada, na ulicama oko župne crkve Gospe Brze Pomoći koja bijaše domaćinom ovoga susreta, te osobito na Trgu Josipa Stadlera u blizini Stadlerova rodnoga doma. *"Doma, gdje ga majka odnijehala, gdje je prvu živu vodu crpio iz Božjega studenca i kapljama svete vjere dušu si napajao zalijevajući klice vjere što su izni-*

cale u njegovu plemenitu srcu. Gdje je ljubav njegova srca zagrlila Krista Boga, osvajala bližnjeg svoga", kako u svojim stihovima pjeva Nedjeljka Andrić.

Kip Maloga Isusa, koji osmjehom i raširenim rukama poziva sve u svoj zagrljaj, urešen zelenilom i bijelim cvjetnim vijencem bi na postolju uz sam spomenik. Uz njega stajahu članovi FAB-a, dvije djevojke i četiri mladića u lijepim slavonskim narodnim nošnjama s upaljenim bakljama u ruci.

U deset sati započeo je svečani molitveni predprogram uz spomenik Sl. Božjega Stadlera. Provincijalna glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak riječima dobrodošlice uvela je prisutne u ovo molitveno ozračje te je istaknula da se „*otvorimo Božjoj ljubavi da u nama poraste vjera to dragocjeno blago koje smo od Gospodina primili da je možemo djelima posvjedočiti u ovoj godini vjere i kroz cijeli život. Poseban je doživljaj biti u rodnom gradu sluge Božjeg Josipa Stadlera. On je prije 170 godina ovdje rođen i primio dar vjere. Bio je posebni Božji miljenik, koji je unatoč mnogih bolnih gubitaka, ostao stamen u vjeri, a nama je danas nadahnuće i poticaj za vjeru i ustrajnost.*“ Meditacije koje je i ovaj puta nadahnuo napisala i darovala Brođanka Nedjeljka Andrić-Novinc, s naglaskom na ovogodišnje geslo susreta, produhovljeno su čitale Marija Lukač iz župe Sv. Jeronima iz Zagreba i Anica Raguž iz župe Sv. Ćirila i Metoda iz Vinkovaca, a lijepom pjesmom su to razdragano animirali PMI iz Podravske Sesveta, PMI iz župe Sv. Pavla, Retkovec-Zagreb i Nedjeljka Andrić PMI iz Slavonskog Broda.

"Isusovi prijatelji radosno će zapjevati i od Boga zamoliti, da naskoro jednog dana k'o zvijezdica odabrana zasvijetliš nam kod oltara. Služio si stadu svome poput Krista učitelja, dragocjeno blago tvoje bjehu, ljubav, nada, vjera. Ovo mnoštvo prijatelja u tvom Brodu mole Boga, da im vjera bude čvrsta poput vjere srca tvoga. U tuzi si radost slao, u nemiru mir si dao. U tami si svjetlost bio, u beznađu nadu lio. Molimo mi Gospoda da ti vijenac slave da. Slugo Božji Josipe, moli za nas putnike, moli za nas!" Uz ove stihove autorice Nedjeljke Andrić, prisutne sestre SMI položile su na spomenik crvene i bijele bukete cvijeća, a oko spomenika posložile upaljene lampione. Nakon molitve za proglašenje Sl. Božjega Stadlera blaženim, uz molitvu krunice i marijanske pjesme velika svečana povorka s kipom Maloga Isusa uputila se u crkvu Gospe Brze Pomoći na misno veleslavlje. Procesiju je vodio župni vikar vlč. Ivica Tušek.

"Ovaj hod bijaše nalik negdašnjem hodu dječaka Josipa Stadlera i njegovih roditelja, kada je u ovom Božjem hramu krštenjem i Božjim darom upaljeno svjetlo vjere u njegovu srcu i započelo prijateljstvo s Isusom, gdje se kao pobožni dječak hranio Isusom-kruhom života, sklanjao se u tišinu i u molitvi prijateljvao s Isusom. Vjera je to dragocjeno blago s kojim se živi. Ona je temelj našega prijateljstva s Isusom od kojeg se živi. Pa dopustimo sada da milost Božja probudi u nama taj dar i zahvalimo što smo njegove klice već primili, a molimo Uskrsloga da nam umnoži vjeru, da naš život bude pravo prijateljjevanje s njim u vjeri.

Neka ovaj Godišnji susret i ova euharistija bude dragocjena postaja na putu naše vjere, a njegovo Tijelo sveta poputbina...", pozdravom dobrodošlice i ovim riječima uveo je vjernike preč. Ivan Lenić, župnik i dekan, u Euharistijsko slavlje.

Misno slavlje pobožno je animirao svojom skladnom pjesmom dječji zbor pod vodstvom s. Monike Zvonarek, uršulinke. Svečanu misu predvodio je domaći župnik i dekan preč. Ivan Lenić uz koncelebraciju svećenika pristiglih sa svojim skupinama PMI te uz đakona vlč. Tomislava Benakovićem i bogoslove. Na susret su sudjelovale sestre iz Vrhovne Uprave na čelu s vrhovnom ravnateljicom Društva PMI s. Anom Marijom Kesten, sestre iz Sarajevske provincije Bezgrješnog Srca Marijina i sestre drugih redovničkih zajednica.

"Ovaj susret je prigoda da Isusu zahvalite na prijateljstvu, kojemu je vrelo vaše krštenje, baš kao i kod Sl. Božjega Josipa Stadlera. Ono je neiscrpivi izvor milosti u kojem Trojedini Bog prati vaše življenje do danas. Tu je sklopljen onaj neraskidivi savez na najveće i najdragocjenije prijateljstvo koje si vi uvijek iznova posvjećujete kao prijatelji Malog Isusa, a koje ćemo danas svi zajedno obnavljajući krsna obećanja posvjedočiti. Vjera u Isusa Krista Učitelja dar je koji se prima od Njega i ima prvo mjesto u kršćanskom životu, u životu Prijatelja Malog Isusa. To se primanje događa u molitvi 'Gospodine, daruj mi vjeru, umnoži moju vjeru'. Mi svojom vjerom učvršćujemo druge u njihovoj vjeri. Uzajamno se pomažemo da jedni drugima budemo primjer i podrška. Pa neka nam svima kao Sl. Božjemu Stadleru vjera bude trajno svjetlo u školi života, u školi vjere koju prolazimo. S njom raste naše prijateljstvo s Isusom. Vjera oplemenjuje i uzdiže naša međusobna prijateljstva. Neka se to dogodi i na ovom susretu. Pa

neka nam Sl. Božji u nebu moli milost učvršćenja naše vjere, toga dragocjenoga blaga, najvećega blaga našega života, koje će nam jednom otvoriti vrata raja i vječnoga prijateljavanja s Isusom", nadahnuto je u svojoj homiliji poručio preč. Ivan Lenić.

Predstavnici skupina sa svijećama pristupili su k oltaru i zapalili ih na velikoj uskrsnoj svijeći, obnavljajući svoja krsna obećanja, što je bilo znak svih okupljenih vjernika da se sjetе svoga krštenja koje je dragocjeno blago ljudskoga života. U prinosu darova uz prigodne molitve

prineseni su, Katekizam Katoličke Crkve, Statut DPMI, krsna haljina, kruh, vino i škrinjice s novčanim darom. Nakon popričesne molitve svečano je primljeno 36 novih članova u DPMI i uručene im članske iskaznice i statut PMI. Provincijalna glavarica, s. Katarina Penić-Sirak zahvalila je na dobrodošlici prigodnim riječima, darujući domaćinu preč. Ivanu Leniću prekrasan kalež i patenu koji će biti dugovječni simbol ovog svečanog okupljanja vjernika oko Božjega stola, oko izvora svega blaga čovjekove duše. Po završetku misnoga slavlja pošlo se u procesiji s pjesmom u hodočasnički ophod oko kršteničke crkve Sl. Božjega. U samoj crkvi izmoljena je molitva za dar vjere, a uz kip Gospe Brze Pomoći molitvom se povjerilo dragoj Nebeskoj Majci, najizvrsnijoj učiteljici vjere.

Usljedio je odmor za ručak i druženje u hladu dvorišnih stabala. Domaćini su se iskazali ljubaznošću i obilnim čašćenjem s domaćim kiflicama i izvrsnim slasticama. Igre na lijepom travnatom terenu u župnom dvorištu oraspoločile su one mlađe članove PMI koji uvijek s radošću i pozitivnim natjecateljskim duhom iskazuju svoje sportske spretnosti i domišljatosti, uz animaciju s. Jelene Burić.

U 14,30h svi su se uputili u prelijepu gradsku Kazališno koncertnu dvoranu "Ivana Brlić Mažuranić" na kulturni program, koji je započeo pjesmom posvećenom Josipu Stadleru "*Bio je dječak*", autorice s. M. Virgine Ninić, SMI koja je ove godine svečano proslavila svoj 100. rođendan u domu Sv. Josipa u Vitezu. Pjesmu je veselo i zanosno izveo dječji zbor župe domaćina ovoga susreta, pod vodstvom s. Monike Zvonarek, koja je u nekoliko rečenica prisutnima predstavila svoj zbor. Usljedio je zatim splet slavonskih igara u izvedbi mlađe skupine Folklornog ansambla Broda. Nakon ovog glazbeno-plesnog osvježenja koje je

blistalo ljepotom slavonskih nošnji i razdraganim pjevanjem uslijedio je film Brođanina Stjepana Šarića o Sl. Božjemu Josipu Stadleru. I pored toga što je gledateljstvo bilo sastavljeno od priličnog broja manje djece projekcija filma protekla je u tišini i pozornosti. Znalčki režiranim filmom upoznali su PMI život i djelo ovog velikana naše vjere, koji je prijanjajući uz Srce Isusovo, uz malo Dijete Isusa, uz Bezgrješnu Djevicu, ljubeći iznad svega one slabe i siromašne, svojim životom koračao prema svetosti. Izvrsni i kreativni voditelji programa vlč. Tomislav Kralj i tajnica DPMI Ivanka Novak, pozvali su prisutne na igru 'kviza'. Priredili su dvije *papirnat*e lopte u kojima su bila pitanja upravo o podacima iz netom odgledanoga filma. Lopte su letjele prepunom dvoranom, a uz ciku i vrisku djeca a i odrasli hvatali su lopte, dolazili do pitanja, uspješno odgovarali i na taj način zaslužili prigodne nagrade.

Potom je s. M. Emanuela Pečnik pozvala na pozornicu i poimence predstavila animatorice DPMI, koje su započele svoju formaciju ovim riječima: *"One će dalje zajedno sa svima vama sudjelovati u životu svoje župne zajednice, po njoj rasti nastojeći ujedno pomoći zajednici da raste, dublje otkrivajući kako živjeti Evanđelje, kako težiti kršćanskom savršenstvu u duhu Sl. Božjega Josipa Stadlera u čijem smo danas rodnom gradu."* Za njihovu spremnost što su se po uzoru na Isusa stavile u službu svoje zajednica malo više nego ostali članovi i na spomen ovoga dana, koji bi im trebao biti poticaj u daljnjem služenju, prov. glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak uručila im je dar, manju repliku kipa Gospe Brze Pomoći, poručivši im da u svim svojim životnim potrebama i nastojanjima oko rada i života u društvu PMI, molitvom se utječu upravo onoj Majci koja uvijek spremno i rado hita u pomoć svojoj djeci. I s. M. Emanuela Pečnik, glavnoj animatorici DPMI, s. M. Katarina uručila je Gospin kip. Kako je već uobičajeno na ovim susretima, animatorice su još izvukle i koverta sa označenim imenima župa za koje će moliti do slijedećeg Godišnjeg susreta PMI.

Mladi folklorišti Broda još jednim veselim splotom plesova uzradovali su i oraspoložili sve prisutne pobirući zaslužne burne aplauze. Na kraju, prov. glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak, redom se zahvalila svima koji su sudjelovali u organizaciji i realizaciji ovoga prelijepoga vjerničkoga susreta, poželivši da se obilje milosti Božje izlije na sve, kako bi radosno i kršćanski nastavili produbljivati i jačati svoju vjeru u duhu karizme Sl. Božjega Josipa Stadlera.

Voditelji su potom pozvali sve sudionike u obilazak brodske Tvrđave, tog jedinog kulturno-povijesnog zdanja u Slav. Brodu. Kao organizator Josip Perčević, u ulozi tvrđavskog pisara izvrsno je i simpatično predstavio sebe kao pisara te ukratko prikazao živuću povijest. Podijeljeni u tri skupine s dobro obučanim vodičima Prijatelji Malog Isusa upoznati su sa kulturno povijesnim znamenitostima ove Tvrđave. Razgledanje je bilo zanimljivo i s pažnjom praćeno. Bilo je čak i ponekih postavljenih pitanja od strane promatrača, a vodiči su sa zadovoljstvom odgovarali na svako postavljeno pitanje.

Po završetku ovog posjeta došao je i trenutak da se gosti Prijatelji Maloga Isusa oproste od lijepog grada domaćina Slavenskoga Broda i vozilima upute svojim obitavalištima. Mnoštvo Prijatelja Malog Isusa hodeći ulicama grada Broda u kojima su utisnute stope Stadlerova djetinjstva ispunili su se radošću s ovoga susreta, noseći sa sobom proživljene sate prijateljavanja s Isusom, Marijom, s ljudima ovoga kraja i međusobno. Uz zalazeće tople zrake proljetnoga sunca u predvečerje dana Gospodnjeg s radosnim klicanjem pošli su u susret blagdanu Dobroga Pastira, što će Ga u svojim župama proslaviti s ojačanom vjerom, učvršćenom nadom i s još više ljubavi baštinjene ovim susretom.

Nedjeljka Andrić, PMI

Travnik

XVI. Susret Prijatelja Maloga Isusa

U Godini vjere, koju je 11. listopada 2012. godine proglasio Benedikt XVI., sestre Služavke Maloga Isusa, provincije Bezgrješnog Začeca BDM iz Sarajeva, organizirale su, u subotu, 27. travnja 2013., XVI. susret Društva Prijatelja Maloga Isusa. Susret se svake godine organizira na drugome mjestu u BiH, a 2013. godine on se prvi put dogodio u Nadbiskupijskom sjemeništu i Katoličkom školskom centru »Petar Barbarić« u Travniku. Glavna koordinatorka bila je sestra Ružica Ivić, SMI, a geslo susreta bilo je: Vjera je dragocjeno blago (dr. J. Stadler).

Već oko 8.30 sati ispred sjemenišne zgrade počele su pristizati prve skupine Prijatelja Maloga Isusa: iz Žabljaka, Lovnice, Maglaja, Voćina – RH, Sarajeva, Gromiljaka, Mostara, Viteza, Neuma, Potkraj te okolnih travničkih župa. Svaka skupina toplo je dočekan na ulasku u sjemenišnu crkvu, gdje su primili hodočasnički blagoslov i dobrodošlicu od duhovnika sjemeništaraca don Jakova Kajinića. Uz osmijeh i pjesmu, don Kajinić je svakoj grupi nastojao reći nešto o povijesti travničkoga sjemeništa. Tu povijest svakako su obogatili dvojica slugu Božjih: nadbiskup i metropolit dr. Josip Stadler, graditelj travničkoga sjemeništa i Petar Barbarić, najpoznatiji đak sjemeništa. Govoreći o ovoj dvojici velikana Katoličke crkve u BiH, duhovnik je s gitarom u ruci odsvirao i zapjevao

pokoju duhovnu pjesmu, što je svakako bio poseban znak dobrodošlice u Travnik.

Neposredno prije svete Mise u sjemenišnoj crki sv. Alojzija Gonzage, hodočasnici su imali priliku za pomirenje s Bogom kroz sakrament svete ispovijedi. Tijekom pojedinačnog ispovijedanja, javno svjedočanstvo vlastitog obraćenja u vjeri izrekli su bračni par Latta Nancx i Patrick iz Kanade.

U 11 sati započela je svečana procesija u kojoj su, uz nadbiskupa metropolita vrhbosanskog kardinala Vinka Puljića, sudjelovali sedamnaestorica svećenika koncelebranata, đakon i desetak sjemeništaraca ministranata. Na početku Sve-te mise, nazočne je pozdravio rektor sjemeništa preč. Marijan Pejić, te pozvao kardinala Puljića da započne Misno slavlje. Liturgijsko pjevanje predvodili su sjemeništarci, pod ravnanjem prof. Vlatke Čabro, a prvo misno čitanje pročitala je s. Manda Pršlja, SMI. U prigodnoj propovijedi kardinal Puljić je govorio o evanđelju, te je govoreći o društvu Prijatelja Maloga Isusa istaknuo važnost prve riječi toga naziva. Što to znači biti prijatelj nekome? - zapitao je Kardinal, te je nakon kratke stanke, navodeći nekoliko primjera iz svojeg osobnog iskustva, rekao da prijatelj uza svog prijatelja ostaje i kada je on uspješan i kada nije.

Molitve vjernika su čitali i darove prinosili PMI iz različitih krajeva Bosne i Hercegovine. Umjetnički sliku sluge Božjega Josipa Stadlera darovali su sjemeništu u Travniku Prijatelji Maloga Isusa, kao sjećanje i uspomenu na ovaj događaj.

Nakon popričesne molitve i obnove obećanja PMI, Iva Augustinović iz Žepča otpjevala je prekrasnu pjesmu od don Ive Šutala *Živio mali Isus*, te je svojim prekrasnim glasom osvojila mnoge sudionike misnoga slavlja, kojih je bilo preko 450. Ceremonije je vodio vlč. Marko Majstorović, ekonom sjemeništa.

Godišnji susret Prijatelja Maloga Isusa svake godine okruni akcija **Projekt našeg srca**, kada PMI pomognu jednu siromašnu obitelj ili bolesno dijete. Svakako da ovaj čin milosrdne ljubavi daje pravu vrijednost divnom događaju. Na ovogodišnjem, XVI. susretu, Prijatelji Maloga Isusa željeli su pomoći samohranjoj majci Slavici

Bošnjak iz Donjeg Putićeva - Nova Bila, koja ima petero djece. Majci koja živi u teškoj materijalnoj oskudici PMI su kroz ovu plemenitu akciju prikupili 1.700 KM. koje je uručila s. Admirata Lučić, provincijska glavarica.

Nakon Svete mise uslijedili su odmor i osvježenje na prostoru igrališta, a za sestre kojih je bilo 35, svećenika 20 na čelu sa kardinalom Puljićem, voditeljje grupa i još neke gost sjemenište je pripremiло svečani ručak. U 13,30 sati uslijedio je duhovno-rekreativni program u sjemenišnoj auli Josipa Stadlera. Program su vodili don Jakov Kajinić i Boris Dragojević, član PMI iz Gromiljaka. U zanimljivom programu nastupili su sjemeništarci i skupine Prijatelja Malog Isusa. Završnu riječ imali su kardinal Puljić i s. Admirata, provincijalna glavarica, koja je najavila sljedeći XVII. susret PMI u KŠC-u u Sarajevu.

U 15.30 sati u sjemenišnoj crkvi sv. Alojzija don Kajinić je predvodio zahvalnu adoraciju pred izloženim Presvetim za dar vjere. Molitvu su animirale sestre Služavke Malog Isusa, Prijatelji Malog Isusa i sjemeništarci na temelju izreka o vjeri sluge Božjega Josipa Stadlera.

Tako je ovaj susret završio u molitvi sa pjesmom *Mi želimo uzdići Isusa*. Mnogima će, kako svjedoče, ovaj susret ostati poseban i u lijepome sjećanju.

Branko Jurić, đakon

XVI. Susret Prijatelja Maloga Isusa na Mejašima

Marijin mjesec, Marijin dan, dan Utjelovljenja i Rođenja Malog Isusa, pa smo 25. svibnja 2013. izabrali znakovito. Inače šesnaesti put u nizu svake godine biramo posljednju subotu u mjesecu svibnju za naš susret. Izabrali su taj dan Prijatelji Malog Isusa okupivši se na godišnji susret u župi sv. Spasa na Mejašima u Splitu, po preporuci s. Sandre Midenjak, provincijalne glavarice.

Geslo susreta, s pažnjom birano u *Godini vjere* bila nam je Stadlerova misao: "Vjera je dragocjeno blago." Dva dana je kišilo, te su tekle rijeke vode. Zagovorom sluge Božjeg Josipa Stadlera osvanulo je vedro nebo. Zato su tekle, prema našem odredištu, rijeke autobusa i automobila s PMI-a i sestrama iz: Metkovića ; sv. Ilija i sv. Nikola, Vrgorca, Ciste Velike, Šestanovca, Katuna-Kreševo, Trilja, Košuta, Dugopolja, Solina, Omiša, Krila-Jesenica, Pučišća-otok Brač, Splita; sv. Križ, Gospa od Pojišana, Druge gimnazije-Split, sv. Spasa - Split (domaćini), Vranjica, Livna-BiH, te dragi Prijatelji iz Podgorice - Crna Gora.

Oko 10 sati stigle su sve skupine i više pojedinaca iz drugih mjesta. Osjećalo se radosno i srdačno zajedništvo. Izgovorila je s. Dolores u dobrodošlici geslo Stadlera "Imaj srce..." te naglasila da nam je to kao sveti znamen. Imati srce, te tako ispuniti vrijeme za Boga i bližnjega. Pronoseći tu luč više skupina PMI-a izložila je, rukama i srcem kreirane uratke na prodaju za liječenje malom Luki Matiću. U 10.30 započeli smo u crkvi duhovnu pripremu za Euharistijsko slavlje. Glavna animatorica bila je naša časna s. Dolores Brkić, pročelnica za PMI-a, koja je vodila sveukupnu organizaciju cijelog programa.

Nakon uvodnih riječi i specifičnog pozdrava dobrodošlice i motivirajućih misli s. Dolores, započeli smo svi zajedno molitvom *Isuse, Ti si naš prijatelj*. Vjeroučenicima O. Š. Mejaši, sa s. Rebekom Batarelo, izmolili su (ali i mi svi) molitvu *Isuse maleni prijatelju moj* na znakovnom jeziku.

Provincijalka s. Sandra Midenjak potom je pozdravila sve nazočne. Posebni pozdrav izrazila je s. Ani Mariji Kesten, ravnateljici Društva PMI-a i s. Vesni Mateljan, zamjenici Vrhovne glavarice. Također je uputila riječ zahvale don Anđelku Dukiću i s. Loreti kao domaćinima ovog slavlja.

Prof. glazbe Ivan Bošnjak, PMI-a u Drugoj gimnaziji, otpjevao je *Ave Maria* od Schuberta uz orguljašku pratnju Mladena Boemi iz Mravinaca, mladog podupiratelja PMI-a, učenika 6.razreda osnovne škole. Novo ime dala mu je s. Dolores: NAŠ MALI MOZART. Nastavili smo djetinjim srcem ali žarkom vjerom moleći kronicu Malog Isusa koju su predvodili PMI-a domaćini ove župe. Nastavili su duhovno-glazbeno ozračje mladi PMI-a župe Dugopolje, inače članovi KUD-

a, uz mali orkestar izveli su nam skladbu A. Dvorzaka, *Gospod Bog je Pastir moj*. Solistica je bila Ivona Bosančić.

Najave kroz redosljed ovog molitveno-glazbenog dijela i kroz Euharistijsko slavlje vodili su s. Dolores i Marko Maglič PMI-a iz Ciste Velike, student na KBF-u Split.

U 11 sati krenula je mala procesija uz milozvučno skladno pjevanje himne PMI-a na čelu s Malim Isusom kojeg je nosila Antonela Barun PMI-a počašćena za angažiranost u humanitarno-volonterskom radu kao dar za svoj 18. rođendan. Pratila su je djeca u bjelini s Mejaša i Triljske mažoretkinje, don Ante Mateljen predslavitelj Euharistijskog slavlja sa pristiglim svećenicima i župnikom.

Liturgijsko pjevanje predvodili su zborovi, a većina članovi PMI-a iz Vrgorca, Dugopolja, Trilja i Mejaša. Izuzetno stručno dirigirala je s. Eudoksija Franić, povezujući i sve sudionike. Na orguljama je bio naš Mali Mozart - Mladen. Posebno je bio zanosni pjev zbora prigodnih skladbi *Darovi vjere* i *Majko vjere* od autora dr. Ante Mateljana i mo. don Šime Marović. Don Ante u propovijedi na sebi svojstven način istaknuo je smisao i bit PRIJATELJA, odnosno Isusa Prijatelja, te naš odnos prema Njemu, te kako ga prepoznati u potrebnima. Znakovita i bremenita bila je poruka iz propovijedi i sigurno se svima usjekla u srce. Misna čitanja čitali su PMI-a, a psalam pjevao duboko proživljeno prof. Ivan Bošnjak.

Molitvu vjernika predvodila je s. Rebeka Batarelo i s. Terezija Pervan, a sudjelovale su sve župe koje su bile sudionice ovog skupa. Poslije popričesne molitve prof. Ivan Bošnjak i Stjepan Mihanović otpjevali su geslo Sluge Božjeg Josipa Stadlera: *Imaj srce*, a uglazbila je s. Dolores Brkić. Nakon ove predivne stručne duhovno-glazbene interpretacije slijedila je dodjela iskaznica vrhovne pročelnice Društva PMI-a s. Ane Marije Kesten, animatorima PMI-a za njihove članove u zajednicama. Animatori su bili iz: Trilja, Košuta, Ciste Velike, Katuna-Kreševo i Šestanovca, Vrgorca, Dugopolja, Mejaša Split, Metkovića; Sv. Nikola i Sv. Ilija i Pučišća. Potom je mlada pjesnikinja Branka Mlinar vrlo aktivna PMI-a iz Omiša u ime svih uručila župniku don Anđelku jedan ciborij kao uspomenu na ovaj naš susret. Slijedio je dirljivi trenutak, Neno Tomić PMI-a iz Krilo Jesenica uručio je

novčani prilog-dar od srca malom Luki Matiću za pomoć kroz liječenje. Luka je djetinjim iskrenim srcem zahvalio svima, te plemenitim srcima izmamio suze. Stadler je rekao, a sestra Dolores je to stavila i na pozivnice programa: „Dijelimo sa svojom braćom u nevolji svoje siromaštvo da im bude naš darak blagoslov, a nama prava sjetva vječnih dobara“.

Budući da je nadbiskup Marin Barišić istog dana imao podjelu sv. Krizme te nije mogao biti s nama, uputio je svoje Pastirsko pismo potpore, pohvale i poticaja, a pročitala ga je s. Dolores.

Nakon blagoslova i primljenih milosti raspjevani pjesmom Krist na žalu sudionicima je organizirano osvježanje uz kolače, voće i sokove, a sve su pripremili župljani sv. Spasa i PMI-a. Svećenike i uzvanike ugoštio je župnik don Anđelko.

Dok je Hrvatsko nadzemlje pripremalo daljni program, šalili smo se kako će Nadzemlje u kripti crkve (u „Podzemlju“) izvesti svoj specifični program.

Kad su svi pristigli sa okrepe i druženja program je započeo pjesmom benda domaćina. Zatim je Branka Mlinar interpretirala svoju poeziju malom Isusu. Sestra Dolores je najavila s. Anu-Mariju Kesten ravnateljicu DPMI-a, koja nam je uputila pozdrav u ime vrhovne glavarice Družbe sestara Služavki Maloga

Isusa i pokroviteljice Društva PMI-a s. M. Radoslave Radek i u ime vrhovnoga vijeća Društva PMI-a. U svom sadržajnom govoru obogatila nas je na jedan topao i ponizan način, poticajima od srca srcima, prenijevši nama PMI-a četiri važne poruke Pape Franje.

Slijedio je dugo iščekivani nastup Hrvatskog nadzemlja koji su nas Evanđeoski utemeljeno suvremenim jezikom i aktualizacijom kroz male vlastito snimljene filmove, pjesme, te kroz dramski izričaj osvijestili za kršćansko djelovanje i kao PMI-a. Voditelj i animator ovog dijela bio je prof. Marin Periš rođeni glumac i interpretator. Znalački je uključivao sve gledateljstvo.

Naš susret u *Godini vjere* ciljano smo planirali završiti na Manastirinama u Solinu, počecima pokrštenja Hrvata, ali dogovorno don Ante, s. Sandra i s. Dolores su odlučili zbog vlažnosti terena nakon obilnih kiša predviđeni program izvesti u skraćenom obliku ovdje u kripti. Zamišljali smo je kao katakombe povezujući s aktualnom situacijom u društvu.

Mi, hrabro opredjeljujući se za Isusa Prijatelja, nastavljamo ustrajan hod autentično je naglasio don Ante u ovom dijelu ispovijesti vjere i vjernosti Isusu te svih na koncu blagoslovio.

Sestra Dolores je zahvalila SVIMA, najprije Bogu po zagovoru sluge Božjeg Josipa Stadlera, dr. don Anti Mateljanu, svim sudionicima programa, župniku i župljanima, PMI-a zajedno sa sestrama i jasno Hrvatskom nadzemlju.

Obogaćeni i zadovoljni u srcu PMI-a razilazili su se svojim kućama, a nekoliko PMI-a sa Mejaša otišli su najprije pohoditi bolesnike u svojoj župi.

Antonela Barun PMI, Vesna Mamić PMI

POKOJNE SESTRE

S. M. Hozana Matić

(4. srpnja 1929. - 15. ožujka 2013.)

Sestra Hozana Matić, članica splitske Provincije sv. Josipa Družbe Služavki Malog Isusa, dana 15. ožujka 2013., u 84. godini života i 58. godini redovništva, okrijepljena otajstvima svete vjere po rukama kapelana župe sv. Ilije fra Lukice Vojkovića, u samostanu u Metkoviću preselila se u Dom Očev.

Sjedinjena s mukom Gospodina našega Isusa Krista u korizmeni petak prešla je u rajsku slavu, kojom ju je, duboko vjerujemo, okrunio Uskršli Gospodin.

Pokopana je 18. ožujka na gradskom groblju Sv. Ivana u Metkoviću. Sprovodne obrede predvodio je župnik župe sv. Ilije u Metkoviću fra Petar Gulić. Uz njega su bila još trojica svećenika: don Milidrag Janjić i don Filip Janjić, svećenici kotorske biskupije i župnik župe sv. Nikole biskupa u Metkoviću, don Senko Antunović. Prisutne su bile brojne naše sestre, sestre sarajevske provincije iz Neuma, rodbina i vjernici. Pjevanje su predvodili pučki pjevači župe sv. Ilije. Prije pokopa od pokojnice se u ime Provincije oprostila s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica.

Nakon sprovoda sv. Misu zadušnicu u samostanskoj kapeli ispunjenoj rodbinom, sestrama i vjernicima, predvodio je župnik fra Petar Gulić u koncelebraciji s don Milidragom Janjićem i don Filipom Janjićem. Pjevale su naše sestre pod vodstvom s. Vedrane Krstičević.

Na dan pogreba u prijepodnevnim satima, u samostanu „Sv. Obitelji“ u Metkoviću došao je mons. Ilija Janjić, kotorski biskup, koji je slaveći sv. Misom u zajedništvu sa sestrama zahvalio Bogu za život s. Hozane i njenih 42 godine služnja u kotorskoj biskupiji.

Zorka s. Hozana Matić, rođena je 4. srpnja 1929. u pitomjoj neretvanskoj dolini, u Vidonjama, u obitelji Joze i Matije rođene Mioč. Rasla je i odgajala se u zdravom obiteljskom i katoličkom odgoju, u obiteljskom domu i u župskoj zajednici župe Presvetog Srca Isusova i Marijina.

Slijedeći nutarnji poticaj milosnog poziva na redovnički život, kao i primjer drugih djevojaka iz svog sela koje su ranije pošle u samostan, 10. prosinca 1953. godine, kao zrela djevojka, u 24 godini života, dolazi u samostan "Antunovac" Družbe sestara Služavki Malog Isusa u Zagrebu. U samostan ju je primila vrhovna glavarica s. Flavija Tomšić. Novicijat je započela 14. kolovoza 1954. u samostanu u Samoboru, u kojem dublje spoznaje duhovni i redovnički život, pod vodstvom magistre s. Genoveve Sobota. Onaj dan kad je započela novicijat njezina dvije godine starija sestra s. Magdalena položila je doživotne zavjete. Bila je to prava duhovna radost za njih dvije i njihovu obitelj. Privremene redovničke zavjete položila je 15. kolovoza 1955., a doživotne redovničke zavjete 15. kolovoza 1961. godine.

Nakon novicijata dolazi u samostan u Omiš, u kojem dvije godine radi kao kuharica. Iz Omiša dolazi u samostan "Primorski Betlehem" u Dobroti, u Boki Kotorskoj. Naime 17. studenoga 1957. godine sestre su od strane vlast dobile dozvolu da se mogu useliti u svoj samostan u Dobroti, koji je već 1917., godine kupio utemeljitelj sluga Božji nadbiskup Stadler. Kuća je zauzimanjem administratora kotorske biskupije mons. Gracije Ivanovića i poglavara popravljena za stanovanje, u čemu su puno truda uložile prva predstojnica samostana s. Valerija i tada mlada sestra s. Hozana. Kuća je 31. svibnja 1958. blagoslovljena po rukama mons. Gracije Ivanovića. U Dobroti je s. Hozana neumorno radila četiri godine. Poslije doživotnih zavjeta 1961. godine odlazi u Bosanski Bord, gdje pet godina požrtvovno radi na župi vodeći domaćinstvo. Od 1966. do 1971. godine kao vrsna kuharica radi u samostanu "Antunovac" u Zagrebu. Tu je ostala u najljepšoj uspomeni sestrama, osobito kandidaticama, kojih je tada bio veliki broj, do pedeset. Učile su i od s. Hozane usvajale kuharske vještine, ali i upijale njezin žar vjere, tihog predanja, čitale jasnu prozračnost njezine duše i nutarnju radost potpunog predanja u službi Malom Isusu. Godine 1971. iz Zagreba odlazi u Boku kotorsku, u samostan u Budvi, koji je stavljen pod zaštitu blažene Ozane.

U Budvi su sestre radile s djecom, čuvale i vodile brigu o malim bebama, kao i djeci vrtičke dobi, i to cijeli dan, jer su roditelji radili dvokratno. Većina djece bila je pravoslavne vjere. Sestra Hosana je vršila službu odgovorne sestre i kuharice, te rado pomagala i kod djece i u drugim kućnim poslovima. Sestre su imale na brigu i župnu crkvu sv. Ivana Krstitelja, bile na usluzi župnicima: don Niki Preli, don Mili Galiću, don Iliji Janjiću, današnjem kotorskom biskupu, i drugima koji su došli poslije njih, a bile su otvorene i za pomoć i okolnim župnicima. U tome je s. Hozana prednjačila svojom gostoljubivošću i brižnošću. Posebno je sestrama na duši bila briga pomoć siromašnim i nezbrinutim starcima i staricama, među kojima su mnogi bili i pravoslavci. Znale su ih lijepom riječju, pažnjom i susretom ohrabriti, potaknuti na život u vjeri, pripremiti na primanje svetih sakramenata i susret s Gospodinom. U slučaju spriječenosti pravoslav-

nog svećenika pozvale bi u hitnim slučajevima bolesnicima za svete sakramente župnika Budve, te su u slučaju i smrti pravoslavaca često predmolile njihove molitve za pokojne i tako dostojanstveno ispratile pokojnika ili pokojnicu na pravoslavnom groblju. Sestra Hozana, kao i druge sestre, živjela je duh ekumenizma, po uzoru na svog utemeljitelja nadbiskupa Stadlera, i svoju zaštitnicu blaženu Ozanu, koju je istinski štivala. U Budvi je doživjela i potres, koji je zadesio Boku na Uskrs 15. travnja 1979. godine. U tom potresu kuća sestara, koju su trudom i zalaganjem obnavljale i uzdržavale, doživjela je sudbinu ostalih kuća u jezgri starog grada. Teško je nastradala, srušena i neupotrebljiva za stanovanje, a sav inventar, odjeća i namještaj su propali. Kuća je poslije u potpunosti obnovljena uz pomoć Caritasa iz Njemačke. Sestre su dijelile sudbinu naroda, živjele s drugima pod šatorima izvan grada, bile na usluzi ranjenicima, bolesnicima i starijem nemoćnom svijetu. Pružale su im utjehu vjere, lijepu riječ, ulijevale nadu i mir. Kratko nakon toga s. Hozana privremeno odlazi u samostan u Dobroti, zatim od 17. kolovoza 1981., sa s. Batildom kratko živi u dvosobnom stanu u novogradnji u Budvi, dodijeljenom sestrama od strane Općine, dok kuća sestara bude obnovljena. Ovaj stan nije bio prikladan za život i djelovanje sestara, pa su sestre napustile Budvu.

Od 1981. do 1988. godine s. Hozana živi i radi u samostanu u Prčanju, u kojem vrši službu predstojnice i kuharice, a zatim dolazi u samostan u Donjoj Lastvi, gdje također vrši službu odgovorne sestre, te kuha sestrama i župniku. Godine 1991. ponovno dolazi u samostan "Primorski Betlehem" u Dobroti, u kojem vrši službu odgovorne sestre i požrtvovno kuha za naše sestre, preč. Gracija Brajkovića i nekoliko starica smještenih u samostanu. Iz samostana u Dobroti, najprije sa s. Žarkom, a zatim sa s. Veronikom, povremeno vodi brigu i o kući u Donjoj Lastvi, dok kuća nije bila prodana 2008. godine.

Teško ju je pogodila iznenadna i prerana smrt s. Žarke, 6. prosinca 2002. godine. Zadnjih godina zdravlje s. Hozane bilo je sve slabije, a bolest iscrpljivala njezin organizam. Kao starija i bolesna sestra, 13. studenog 2009. dolazi iz Boke u samostan u Metkoviću. U samostanu u Metkoviću vrši apostolat molitve, tiho i strpljivo nosi križ bolesti i nemoći, te pomaže koliko može u kućnim poslovima. Cijeli život bila je duša molitve. Skromna i tiha, radina i vrijedna, otmjena, osjetljiva za potrebe sestara i ljudi među kojima su djelovale, savjesna i odgovorna u povjerenim dužnostima. Draga s. Hozana, hvala ti za primjer uzorne i Bogu predane redovnice.

Sestra Hozana je kroz 42 godine redovničkog života predano i s radošću služila Malom Isusu u Boki kotorskoj. Voljela je Boku, taj zaljev svetaca, njezina visoka brda i more koje oplakuje i spaja mjesta u kojima je ona tiho živjela i evanđeoski služila. Poštivala je duboko cijenila pastire ove crkve, svećenike, ljude ovog kraja bez obzira na vjeru i uvjerenja. Bila je osobito pobožna Majci Božjoj, i s dubokom radošću u duši često i zanosno pjevala hvalospjev Gospi od Škrpjela:

“Zdravo Kraljice Bokeškog mora. /Rujna si zora, naše vjere štit. /... O majčice naša, moli Sinka svoga,/ da vjera nam u Boga, /ko alem bista, sja./ ... Zagovorom svojim/ vodi nas i brani,/ a dušu nam sahrani/ u lijepi neba raj./ Zdravo kraljice.../Bokeškog mora./ Rujna si zora, /naše vjere štit.

Svjesno se pripremala za susret s Gospodinom u vječnosti.

Draga s. Hozana moli Gospodina da nam udijeli nova i sveta zvanja. Počivala u miru Božjem!

Počivala u miru Božjem!

s. Maneta Mijoč

s. M. Otilija Lovrić

(15. studenoga 1924. - 22. svibnja 2013.)

Posljednji ispraćaj naše drage i Bogu vjerne s. Otilije Lovrić (15. 11. 1924. - 22. 5. 2013.), bio je u četvrtak, 23. svibnja na splitskom groblju Lovrinac. Misu zadušnicu uz lijes pokojnice predvodio je otac Branko Zebić, karmelićanin, župnik župe Kamen, koji stanuje u našem samostanu na Šinama, u koncelebraciji s provincijalom otaca franjevacca Provincije Presvetog otkupitelja u Splitu fra Joškom Kodžomanom i desetak drugih svećenika, petorica rodnom iz Hrvaca.

Na misi i pogrebnim obredima uz rodbinu, te brojne sestre Služavke Malog Isusa pristiglih iz svih samostana Provincije, bilo je i više sestara drugih redovničkih zajednica u Splitu i lijepi broj ljudi iz Hrvaca, Šina, Strožanca i Splita. U homiliji je otac Branko istaknuo zahvalnost Gospodinu da je mogao izbliza upoznati s. Otiliju. On joj udijelio svete sakramente i s njom molio dan prije smrti. Istaknuo je njezinu duhovnu veličinu u jednostavnosti života potpunog predanog Gospodinu. Prije ispraćaja riječ oproštaja u ime sestara Splitske Provincije sv. Josipa uputila je provincijalka s. Sandra Midenjak, a u ime rodbine rođak fra Bože Lovrić, koji je rekao:

Braćo i sestre!

Želio bih reći nekoliko riječi kao rođak.

Kad su se roditelji pok. s. Otilije vjenčali, živjeli su u velikoj obitelji koja je brojila oko 20 članova. Tri brata sa svojim obiteljima živjeli su zajedno. Ta tri brata

imali su svoju djecu i svoju unučad. Jedan brat od te trojice braće je djed pok. s. Otilije, drugi brat je djed s. Alis, treći brat, od te trojice braće, je moj djed. Dakle, ova braća bili su naši djedovi. Makar ovi podaci nekoga malko i zamarali, ja sam to ipak odredio reći. To je onda i danas Pejakovo pleme u Lovrića.

Zemlje i blaga u onom vremenu oko završetka 1. svjetskog rata bilo je obilato, ali stambenog prostora nije bilo tako. Ipak, Andrija i Božica, roditelji pok. s. Otilije, odlučili su se uzeti i, dakako, vjenčati. Bio je to sretan brak, plodan i rodan. Rodili su sedmero djece. S. Otilija, kojoj je krsno ime Jela, bila je prva. Dragi Bog je nadario obilato i srcem i umom. Kao takva odlučila je svoj život posvetiti Bogu u posvećenom životu, redovničkom životu sestara Služavki malog Isusa. Nije se pokajala. Svoj je život časno i pošteno živjela. Na njezin duhovni profil najsnažniji je utjecaj imao sluga Božji Stadler utemeljitelj ove redovničke družbe, a jednim dijelom i sluga Božji o. Antić.

Voljela je, istinski je voljela molitvu, rad i red. U tom stilu života bila je toliko radikalna da bi drugim sestrama bilo teško slijediti je, bila im je ponekad i teška.

Kao osoba jakog karaktera imala je jak i pozitivan utjecaj na svoju braću i svoje sestre. Prema onoj poznatoj izreci: riječi potiču, primjeri privlače, tako reći, povukla je za sobom dvije sestre: s. Lauru i s. Marcelinu i nećakinju s. Mericu, pa i još tri djevojke iz susjedstva.

Uza sve ljudske slabosti i nesavršenosti, njezin život je bio na slavu Božju, na dobro zajednice u kojoj je živjela, na ponos njezinu rodu.

Pri kraju svog života, kada više nije mogla raditi, pojačala je molitvu. Sa svojim sestrama, staricama i bolesnicama, krunčala je, nizala kronicu na kronicu, te tako neprestano posvećivala i sebe i svoju Zajednicu, cijelu Crkvu, svoj rod i svoj hrvatski narod.

U svojoj bolesti bila je strpljiva, nije bila velikih zahtjeva, sestre su je njegovale sa svom evanđeoskom pažnjom i ljubavlju. Ona je to vidjela i cijenila. I ja sam to vidio i cijenim.

Kada je papa Ivan Pavao II. umirao govorio je: idem k Ocu. Ovako ili ovom slično je govorila i molila naša s. Otilija. Mi joj s kršćanskom vjerom i nadom reci-mo: putuj kršćanska dušo, u raj povelj te i odveli anđeli ... Pokoj vječni ...

*U svom oproštaju s. Sandra je prikazala životni put s. Otilije, zahvalila joj za njezino uzorno i nesebično redovničko svjedočenje, te izrazila sućut njezinim sestrama s. Marcelini, s. Lauri, sestri Ljubi i njezinoj obitelji, sestri Kati i njezinoj kćerki Almi s obitelji, bratu Mati i njegovoj obitelji, obitelji pok. brata Joze i svoj ostaloj rodbini. Nakon mise lijes s posmrtnim ostacima s. Otilije položen je u grobnicu sestara Služavki Malog Isusa, s pjesmom *Salve Regina*.*

Nakon sprovoda s. Otilije većina sestara ostala je odmah i na sprovodu fra Špira Marasovića, dobrog redovnika konventualca, istaknutog profesora, omiljenog propovjednika, koji je uvelike cijenio redovnice, te u više navrata i našim sestrama vodio duhovne obnove i duhovne vježbe. U molitvi vjernika molitvene zazive čitala je i naša s. Jelena Marević.

Jela s. Otilija Lovrić, rođena je 15. studenoga 1924. u pitomoj cetinskoj dolini, u plemenitoj lozi Lovrića u Hrvacama, koja je dala više svećeničkih i redovničkih zvanja, u obitelji Andrije i Božene rođ. Alebić. Rasla je i odgajala se u zdravom obiteljskom i vjerskom odgoju, u obiteljskom domu i u župskoj zajednici župe Svih Svetih. Od malena upija i njeguje pobožnost Majci Božjoj Gospi Sinjskoj i Gospi Žalosnoj, koja se posebno štuje u Hrvacama.

Godine 1940. dolazi u bogoslovno sjemenište u Splitu, gdje pomaže u domaćinskim poslovima, koje vode sestre Služavke Malog Isusa. Promatrajući požrtvovni rad sestara i njihovo radosno predanje u služenju, te potaknuta milošću Božjom, i sama odlučuje postati redovnica. Ona i s. Elekta Žolo, koja je s njom bila u bogoslovnom sjemeništu, koncem kolovoza 1942., išle su se pozdraviti sa svojima prije odlaska u samostan u Sarajevo. Nije to bilo bez teškoće. To je teško ratno vrijeme. Za doći do Sinja potrebna je propusnica, jer talijanska vlast je na Klisu. Posredovanjem Otilijina strica Šimuna uspjele su nekim vozilom, uz veliki rizik, doći do Sinja. Posredovanjem strica fra Jerke s. Otilija dobiva propusnicu za povratak iz Hrvaca do Splita, a s. Elekta je morala iz Košuta doći do Omiša. U Omišu nalazi s. Otiliju, koja je parobrodom došla iz Splita. Parobrodom nastavljaju prema Metkoviću. U Metkoviću su odsjele u našem samostanu, a onda rano ujutro vlakom prema Sarajevu. Već na drugoj stanici počele su za njih nove nevolje. U vlak su ušli partizani i počeli s premetačinom. Osobito su neugodni prema njima dvjema, jer su ih prepoznali kao buduće redovnice, pa ih žene zaštićuju. Uvjerene su da ih prati zagovor Majke Božje. Znale su da njihovi kod kuće mole, da tog jutra majka s. Elekte iz Košuta hodočasti Gospi u Sinj, i moli se da sretno stignu u Sarajevo. Tako su 3. rujna 1942. sretno stigle i primljene u kandidaturu u samostanu "Betlehem" u Sarajevu. Nakon godinu dana, 14. kolovoza 1943., ulaze u novicijat. Privremene redovničke zavjete s. Otilija polaže 15. kolovoza 1944. u Sarajevu, a doživotne zavjete 1950. godine. Redovnički poziv s. Otilije slijede i njezine dvije rođene sestre, s. Marcelina i s. Laura, bratova kćer s. Merica, te nekoliko drugih sestara iz Hrvaca.

Nakon položenih privremenih zavjeta, u kolovozu 1944., dolazi na Mladice, gdje radi na ekonomiji, na kojoj sestre radom svojih ruku i znojem svoga lica prehranjuju brojnu siromašnu i nezbrinutu djecu u nadbiskupskim ubožnicama u Sarajevu. Godine 1946., odlukom vlasti Bosne i Hercegovine, sestre su morale napustiti Mladice, i sve predati u ruke vlasti. Tada s. Otilija dolazi u Mandaljenu kod Dubrovnika, gdje kroz sedam godina požrtvovno radi u vrtu i štali.

Sestrama je i ovdje zabranjen rad u školi i poukama, pa rade u kućnoj radinosti, pomažu starijim osamljenim osobama u mjestu. Povrće iz svog vrta sestre jutrom rano na magaretu gone u Dubrovnik na tržnicu. Novcem dobivenim od prodanog kupe što im treba za svakodnevni život, i vraćaju se istim putem pješice u Mandaljenu. Najčešće to čini s. Otilija, uz nemali napor i žrtvu. U poniznosti i poslušnosti prihvaća da ide i u prošnju po okolnim selima, u Postranje, Brgat, sve do Konavala, za potrebe zajednice i potrebe siromašnih. S molitvom u srcu, s krunicom u ruci, ljubazno susreće ljude, moli i zahvaljuje za udijeljenu pomoć. Pronalazi tako bolesne i napuštene, te u ime zajednice i njima pomaže. Rasla je tako u duhu evanđeoskih blaženstava. Svakodnevno je pretakala evanđelje kroz životnu zbilju. Snagom euharistijskog kruha lomila se i davala za dobro drugih i dobro svoje zajednice.

Iz Mandaljene, 1954. godine, odlazi u Zagreb, u kuću maticu "Antunovac", te u samostan otaca trećoredaca na Ksaveru, u kojem radi u kuhinji. Svojom požrtvovnošću ostala je u dubokom pamćenju i sjećanju otaca trećoredaca, njihovih bogoslova i sjemeništara, a često se iz tog razdoblja sa zahvalnošću spominjala fra Danijela Mihatova. Za vrijeme života u Zagrebu svoj duhovni život sve više izgrađuje i njeguje pod brižnim duhovnim vodstvom sluga Božjeg fra Ante Antića. On joj je vjerni ispovjednik i duhovni vođa. Zahvalna je Bogu i njemu za to vodstvo. S ocem Antićem duhovno je povezana do njegove smrti. Nakon smrti utjecala mu se kako svom zagovorniku kod Oca nebeskoga. Uvijek se vodila mišlju što bi joj u određenom trenutku savjetovao otac Antić, i molila se za rasvjetljenje po njegovu zagovoru.

Iz Zagreba, 1958., ponovno dolazi u Mandaljenu, gdje tri godine vrši službu predstojnice. Vršiti je savjesno, s puno ljubavi, i prema sestrama i prema ljudima u mjestu. Osobito brine za siromašne i nezbrinute u mjestu.

Godine 1961. dolazi za službu predstojnice u zajednici sestara u samostanu otaca kapucina u Dubrovniku, gdje sestre vode domaćinstvo i gospodarske poslove, čišćenje svetišta, uređenje crkvenog rublja i sviranje u crkvi Gospe od Milosrđa, i bave se kućnom radinošću. I ovdje s. Otilija pokazuje majčinsku toplinu i skrb za siromašne i nezbrinute, kako starije i nezbrinute osobe, tako i za djecu. Iako u skućenom prostoru i za same sestre, uvijek u sestarski dio uzme po neku potrebnu staricu, a 1965. godine sestre imaju šestero djece na dnevnom čuvanju. Jedna nezbrinuta djevojčica dobrotom s. Otilije dvije godine bila je u zajednici sa sestrama, i tako joj spasila život. Broj sestara i kandidatice se povećavao. Prostor za život i rad sestara bio je nedovoljan. Često se znalo dogoditi da predstojnica s. Otilija svoj krevet za spavanje dadne nekoj sestri koja je na prolazu ili na liječenju, a ona bi ležala na klupi u blagovaonici. Zbog skućenosti prostora s. Otilija sa sestrama razmišlja o gradnji samostana. Obraća se za savjet i pita pristanak za gradnju, i Vrhovnoj upravi Družbe, Dubrovačkoj biskupiji, Kapucinskom provincijalatu i Gradu. Daju potrebne dozvole i daruju

zemljište za gradnju, ali nisu mogli obećati financijsku pomoć. Osjećala je trajnu zahvalnost prema ocima kapucinima, osobito prema fra gvardijanu fra Vendelinu i provincijalu fra Alojziju Novaku.

Koncem 1967., počelo se s pripremama za gradnju samostana, u neposrednoj blizini kapucinskog samostana. Vjerom u Božju Providnost, s. Otilija, sestre i kandidatice, krče šumu, vade i drobilicom drobe kamenje. Danju požrtvovno i neumorno rade na gradilištu, a često puta duboko u noć nastavljaju s radom u kućnoj radinosti za potrebe građana, čupaju vunu, pletu, šivaju, kako bi od toga kupile osnovne živežne namirnice. Puno truda, žrtve, siromaštva i puno duhovne radosti. Znale su da rade za Božju stvar, pa je i trud bio sladak. Na početku gradnje u kućnom ekonomatu s. Otilija ima samo 500 dinara. Ljudski gledajući skoro je nemoguće početi nešto graditi. Ali ima čvrstu vjeru u Boga, veliku ljubav prema sestrama i čovjeku u potrebi, poniznu i zahvalnu dušu. Prava slika i prilika svog utemeljitelja, koji joj je uvijek bio nadahnuće. U stvaranju nacрта i plana gradnje samostana s. Otiliji svojim očinskim zagovorom pomogao je otac Ante Antić, kojemu se molila u toj velikoj potrebi. Trebala je, kako svjedoči, prema dogovoru sutradan inženjeru Zlatku Jeriću dati napisano kakav bi trebao izgledati budući samostan, koje prostrije se predviđaju, koja im je namjena, a on će to uklopiti u idejni i izvedbeni plan. Po noći s. Otilija jasno osjeti glas iznutra, kojeg prepoznaje kao glas oca Antića, koji govori: "Ćerco uzmi olovku i piši". Ustala je, uzela olovku i počela crtati skicu budućeg samostana. Crta, pravi raspored od prostorije do prostorije, od podruma do potkrovlja. Jasno, uvjerljivo, bez ponavljanja i dvoumljenja. Kad je završila još jednom baci pogled na skicu i zahvalno reče: Hvala Ti Bože! Hvala oče Ante! Hvala sv. Josipe! Pošla je natrag spavati. Sutra ujutro dolazi gosp. inženjer Zlatko i traži da mu preda papir na koji je stavila želje i planove. Kad mu je predala papir ostao je iznenađen, nad onim što vidi na papiru i što mu uvjerljivo i znalački poput kakvog arhitekta izlaže s. Otilija. Idejni nacrt i plan samostana, koji je on imao u zamisli, s. Otilija je u potpunosti ispunila i prenijela na ovaj papir. Ispričavši mu je što joj se noćas dogodilo. Uzeo je papir i rekao da je na njemu stavljeno sve potrebno, da s ovim pristupa izradi konačnog nacрта. Bio je to čudesni znak vjere i Božjeg zagovora nad ovom gradnjom. Sestrama u pripremi terena za gradnju samostana velikodušno pomažu sjemeništari iz dubrovačkog sjemeništa, franjevački i dominikanski klerici iz Grada, pa čak i studenti koji su bili u Dubrovniku na ljetovanju s tim što su im sestre omogućile stan i hranu, zapisujući svjedoči s. Otilija. Mnoge ustanove i privatnici u Dubrovniku pomogli su s. Otiliji u gradnji. I savjetima, i davanjem na upotrebu, nekad besplatno, nekad uz minimalnu naplatu, potrebnih strojeva i alata za upotrebu pri gradnji, jer su svi znali što znači i za sestre i za ljude ovog Grada gradnja novog samostana. Za isplatu radnika i nabavu materijala s. Otilija se vješto i s velikim pouzdanjem u Providnost brinula i snalazila, a nije bilo jednostavno, jer često nije bilo dovoljno fi-

nancijskih sredstava ni za osnovne životne potrebe. Po uzoru na utemeljitelja slugu Božjeg Josipa Stadlera čvrsto je vjerovala u Božju dobrotu i svemoć. Svoje pouzdanje stavljala je u Božje ruke, a u duhu poniznosti znala je na zgodan način moliti i tražiti pomoć ili zajam od uglednih ljudi i poduzetnika, od Konavala, Mokošice, Gruža i Lapada. Često pješice s krunicom u ruci i prijaznim pozdravima poznatim prolaznicima obilazila je poduzetnike i gradilišta u Gradu. Kod jednih je pozajmljivala novac, i njime drugima posuđeni novac uredno vraćala i uljudno zahvalila, a kad je potreba ponovno ih za pomoć zamolila. Kad su radovi gradnje samostana završeni samostan nije imao nikakvih dugova. Nitko u ničem nije bio oštećen. Sve uredno zabilježeno i vođeno. Mnogima je s. Otilija pružila nezaboravni primjer čvrste i osvjedočene vjere, mudrog, razboritog i umješnog vođenja poslova. Uistinu iskazala se svojom prirodnom sposobnošću i bistrinom uma, obdarena darom organiziranja poslova. Bez diplome bila je vrsni arhitekta i inženjer, ekonomista i pravica, liječnica i socijalna radnica, mašinski radnik, i električar, i puno toga što su svakidašnji poslovi gradnje i života donosili. Znala je okupiti ljude od struke i angažirati ih u poslove gradnje, i sama od njih učiti. A ona, sestre, novakinje i kandidatice pomagale su i radile sve što su znale i mogle. Velika i prostrana kuća samostana s kapelom, duga 35 m, široka 12,5 m, s velikim okolišem, i vrtovima, u grubo je završena 1970. godine, a 27. prosinca iste godine blagoslovljena. U kući su tada bile, kako zapisuje Kronika, "24 sestre, 27 novakinja, 33 djece od socijalne ustanove, nekoliko djece na čuvanju, 6 starica, 1 svećenik, 3-4 radnika. Dnevno sve zajedno oko 100 osoba." Na sv. Tri kralja 1971. godine u ovom novom samostanu počela je godina novicijata za sestre novakinje splitske provincije. Odmah na početku useljenja u novi samostan s. Otilija odlučuje sa sestrama u zajednici da u znak zahvalnosti za velika dobročinstva u gradnji ovog samostana prime nezbrinutu djecu. Znala je podmetnuti vlastita leđa, te raspoložiti i oduševiti sestre za ono što je Božje. Centar socijalne zaštite u Dubrovniku, zahvaljujući otvorenosti i spremnosti s. Otilije, u novi samostan smjestio je 35 nezbrinute djece, od rođenja do pete godine života, o kojima kroz nekoliko godina, sestre i novakinje danonoćno vode brigu, bez ikakve naknade. Ovim činom s. Otilija je pokazala, i govori nam i danas, i uvijek će iznova pobuđivati našu savjest i poticati, da je dobro da se brinemo za rubne i nezaštićene u duhu karizme svoje Družbe. Sestra Otilija je po ovom djelu, i sličnima, majka Terezija našeg vremena i podneblja, skromna redovnica, ali žena velikog srca i lavovske volje i hrabrosti, proročkog duha.

Nakon završene gradnje u Dubrovniku s. Otilija je kratko vrijeme bila s postulanticama u Dobroti, a nakon toga dolazi u Opuzen, gdje vrši službu odgovorne sestre, i vodi radove na renoviranju kuće za sestre. Početkom 1974. godine imenovana je predstojnicom novog samostana na Strožancu, sa zadaćom da uz brigu za život sestara u zajednici vodi radove preuređenja i dogradnje ove kuće,

za potrebe provincijalne kuće, te prostora za dječji vrtić, jer je vidjela da ima dosta mladih obitelji koje su zaposlene, a problem im je čuvanje djece dok su na poslu. I ovdje s. Otilija svojom otvorenošću osvaja srca ljudi, ima sluha za njihove potrebe. Naime dok vrtić još i nije bio izgrađen s. Otilija prima u sestarski prostor na čuvanje nekoliko djece iz susjedstva, kojima roditelji rade i nema ih tko čuvati. Otvara vrata samostanske kapele, i svijet dolazi k sestrama na sv. misu i molitvu. Na duhovnu pomoć, molitvu i savjet pri ruci je ženama iz susjedstva. Bila je to prava duhovna terapija.

Godine 1985. provincijalna uprava sa Strožanca odlazi u novu Provincijalnu kuću na Šinama, a za vođenje radova gradnje novog dijela kuće određena je s. Otilija. U ovu zadaću uložila je puno truda i žrtve, ljubavi i umijeća. U samostanu sv. Josipa na Šinama nastavlja svoje životno putovanje. Uz intenzivni molitveni život, pomaže u kućnim poslovima gdje god treba, u kuhinji, i najradije u vrtu. Bistra uma, čelične volje, uvijek spremna na uslugu svakome, a zadnju godinu sve slabije snage. U njezinoj nemoći sestre iz zajednice s ljubavlju joj pomažu. Sestra Otilija, praćena zaštitom sv. Josipa, kojeg je posebno častila, okrjepljena svetim sakramentima po rukama naših otaca karmelićana, u prisutnosti i molitvi svoje s. Marceline i drugih sestara iz zajednice, preselila se u kuću Očevu, 22. svibnja 2013., u 12,45, sati po noći. Još kao dijete znala je, i riječju i životom, odgovoriti na pitanje iz malog katekizma: "Zašto smo na svijetu? Na svijetu smo zato da Boga spoznamo, da ga ljubimo i da k njemu dođemo." Odgovor na to pitanje bilo je okosnica njezine vjere, njezina života. Čvrsto vjerujemo da je sada dobila odgovor u potpunosti i da Boga gleda licem u lice.

Cijeli život s. Otilija je djetinje odano i povjerljivo gledala je u nebo. Bila je duša molitve i zagledanosti u Boga, a istovremeno tako bliza i osjetljiva za čovjeka na zemlji, osobito za onog malog, siromašnog, obespravljenog. Kraj nje nitko nije bio nezapažen. Fizički jaka i tijelom snažna, s plemenitim srcem i majčinskom dobrotom. U njezinim očima i srcu vidjela se ljepota neba, dobrota Boga, nježnost Majke Marije. Njezino životno geslo bilo je živjeti kraljevstvo Božje čineći dobro na zemlji. Nije se vrtjela oko vlastite male svjetlosti već je podizala oči k nebu, u malenosti se klanjala Božjem beskraju, od Boga tražila svjetlost i snagu da upali svjetla u srcima ljudi, da im bude na pomoć, kako bi svi bili u Bogu sretni i radosni. A voljela je ljude, bez ikakve razlike. Svi su joj bili jednako važni. U susretu neposredna, otmjena, puna brižnosti za druge, gostoljubiva i ugodna. Znala je u potrebi pitati i pomoć zahvalno primiti, a, još više i još radosnije, u nevolji i potrebi drugome pomoći. Znala je na pravi način i u pravi trenutak pružiti lijepu riječ, savjet, pokazati zanimanje i pozornost, podržati molitvom, suosjećanjem. Nikad joj nije bilo teško priteći u pomoć ljudima u potrebi. Makar joj nije uvijek bilo ugodno, bila je njihov odvjetnik i zauzimala se za njih i kod liječnika, i kod mjesnih, gradskih, općinskih vlasti, kod poduzetnika, kod znanih i manje joj poznatih. Svih je uključivala u jedan lanac dobrotvornosti, a

sve prožimala svojom dobrotom, jednostavnošću, otvorenošću za Božju stvar i u korist i dobro čovjeka. Nikad u tome nije tražila ni isticala sebe. U poniznosti bila je samo posrednica i most koji povezuje. Uistinu jedna plemenitost i otmjenost duše i srce. Ostavila je u srcima mnogih svijetli trag ljudskosti, kao žena i redovnica, pa su je mnogi zapazili kao Božju ženu, poštivali je i voljeli, uvijek rado susretali i za nju se interesirali.

Za svakog, za sestre i ljude, imala je poticajnu i ohrabrujuću riječ. Znala je drugog čuti i povjerenje čuvati. Za svakog je našla barem trenutak dragocjenog vremena. Za s. Otiliju s pravom se može reći da je voljela Isusa, svoj poziv i svoju redovničku zajednicu. Imala je u sebi jedan neumorni duhovni elan. Revna u molitvi i dnevnom razmatranju, vjerna u vršenju redovničkih zavjeta. Uvijek spremna da se do kraja založi za dobro zajednice. Spretna u svim domaćinskim poslovima. Ništa joj nije bilo teško učiniti za sestre i njih razveseliti. Voljela je i molila za svoju rodbinu, za svoju braću i sestre, i njihovu djecu, za svoje Lovriće i svoje Hrvace. Posebno je bila duhovno povezana sa svoje dvije rođene sestre s. Marcelinom i s. Laurom.

Sa s. Otilijom odlazi jedna od starijih generacija sestara Služavki Malog Isusa, izašlih iz Stadlerove škole, koju resi krepost malenosti i evanđeoskog služenja Isusu u bližnjima. Osiromašene smo njezinim odlaskom, jer nas je bogatila svojom čvrstom vjerom, mudrošću i hrabrošću, gorljivim redovničkim svjedočenjem i ljudskom plemenitošću prema bližnjima, ali ponosne i Bogu zahvalne što je bila među nama, što je ostavila svijetli trag Božje dobrote i milosrđa, i da ćemo u njoj imati jednu vjernu zagovornicu kod Isusa za nova i sveta zvanja.

Hvala Ti draga s. Otilija što si voljela i ljubila, radovala se i patila sa svojom Crkvom i za svoju Crkvu, za svoju Družbu i Provinciju. Hvala, što si nam često bila poziv da se trgnemo iz svakidašnjeg, da se ne vrtimo oko sebe, da se okrenemo potrebnima oko sebe. Oprosti kad Ti nismo bile zahvalne za taj poziv i poticaj. Hvala, što si nas primjerom života učila plemenitosti duše, što si uvijek bila spremna da raspiruješ u nama vatru i pozivaš da činimo dobro.

Draga s. Otilija, dobri Bog neka te raduje svojom dobrotom u rajskoj slavi!

s. Maneta Mijoč

POKOJNA RODBINA

SPLITSKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

- † **Boja Šego,** sestra naših sestara s. Lukrecije i s. Danke Žaper
† **Šimun Lovrić,** brat naše s. Gordijane Lovrić
† **Nediljko Delonga,** otac naše s. Marinele Delonga

ZAHVALE

Od srca zahvaljujem u svoje ime i cijele moje obitelji za prisutnost, molitvu, blizinu i suosjećanje koje ste nam iskazali u smrti našeg oca.

Hvala vam za izraze sućuti na bilo koji način iskazane. Dobri Bog koji mu je darovao život neka mu bude mir i pokoj, a nama zbog brzog i teškog rastanka utjeha i NADA.

s. Marinela

Naša draga sestra, s. Otilija (Jela) okrijepljena svetim sakramentima blaženo je preminula u Gospodinu. Prigodom njezine smrti od srca zahvaljujemo svim sestrama na čelu s provincijalkom s. Sandrom Midenjak molitvama i izrazima sućuti, na sestrijskoj blizini i dostojanstvenom ispraćaju.

Posebnu zahvalu upućujemo s. Lenardi Mateljan kućnoj predstojnici i svim sestrama na Šinamana koje su s posebno sestrijskom ljubavlju i molitvom bile uz s. Otiliju.

Zahvaljujemo se i svim svećenicima koji su bili na ispraćaju naše sestre.

Gospodin u kojega je duboko vjerovala i kojem je predano služila udijelio joj vječni život i rajsku slavu u nebeskom kraljevstvu!

Zahvalne: s. Marcelina i s. Laura

Prigodom smrti mog dragog brata Šimuna Lovrića, od srca zahvaljujem svim sestrama na čelu s provincijalkom s. Sandrom Midenjak, na molitvama, na sestrijskoj blizini, izrazima sućuti, na dostojanstvenom ispraćaju na njegovu sprovodu u Hrvacama. Gospodin mu udijelio vječnu radost u nebeskom kraljevstvu! Zahvalna s. Gordijana

Prigodom smrti naše sestre Boje Šego od srca zahvaljujem svim sestrama na čelu s provincijalkom s. Sandrom Midenjak, na molitvama i izrazima sućuti, na sestrinskoj blizini i dostojanstvenom ispraćaju na groblju Suhač, Sinj. Gospodin u kojega je duboko vjerovala, udijelio joj vječni život u nebeskom kraljevstvu!

Zahvalne: s. Danka i s. Lukrecija Žaper

ZAGREBAČKA PROVINCIJA

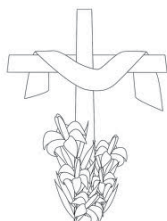
Naši pokojnici:

† Mijo Smolek,	otac s. M. Veronike Smolek
† Barbara Šteko,	sestra s. M. Antonije Bajzek
† Đurđica Far,	nećakinja s. M. Justine Žutić
† Toma Sopta,	otac s. M. Domagoje Sopta

SARAJEVSKA PROVINCIJA

Naši pokojnici:

† Šimo Kvesić,	brat s. M. Vilibalde Kvesić
----------------	-----------------------------

Pokoj vječni daruj im Gospodine!

PRIOPĆENJA IZ VRHOVNE UPRAVE I NAŠIH PROVINCIJALATA

VRHOVNA UPRAVA

Svečarice za Veliku Gospu u 2013. g.

- **80. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Virginia Ninić SA

- **70. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Aleksandra Žolo SP

- **60. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Hijacinta Vidović SP

s. M. Rafaela Ivanković SP

S. M. Florencija Jug ZG

- **50. obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Branislava Matijašević SP

s. M. Estera Goić SP

s. M. Alis Lovrić SP

s. M. Bernardica Čalo SP

s. M. Zdenka Tomas SP

s. M. Agneta Majić SP

s. M. Zorislava Vrnoga SP

s. M. Simforoza Projić SP

s. M. Želimira Penić SP

s. M. Snježana Grgurin SP

s. M. Ernesta Ereš SP

S. M. Dobroslava Torbarac ZG

S. M. Lucija Knežević ZG

S. M. Monika Novak ZG

S. M. Simeona Capan ZG

S. M. Vjera Brunović ZG

s. M. Nevenka Ivančić SA

s. M. Zlata Kobaš SA

- **25. Obljetnica redovničkih zavjeta**

s. M. Terezija Pervan SP

s. M. Kristina Adžamić SA

s. M. Olga Kikić SA

SPLITSKA PROVINCIJA

OBAVIJESTI

- Nakon 44 godine djelovanja naših sestara u „Casa Frisia“ – Merate (Italija), 26. 05. 2013. službeno je zatvorena ova naša zajednica.
- Promjena telefonskog broja u kuće u Grottaferrati:

Kuća svetog Nikole Tavelića

Via Fillippo Corridoni 27
I – 00046 Grottaferrata (RM)
e-mail: smigrotta@gmail.com
+39 – 377 48 41 306 (mobitel)
+39 – 06 94 31 55 60 (centrala)

PREMJETAJI

- ✓ **S. Borgija Vukman** premještena je iz Merata u zajednicu u Grottaferratu.
- ✓ **S. Milivoja Čalo** premještena je iz zajednice u Grottaferrati u zajednicu na Šinama, Split.
- ✓ **S. Zorka Radan** premještena je iz Merata u zajednicu u Solinu.
- ✓ **S. Tadeja Marović** premještena je iz zajednice na Šinama, Split u zajednicu u Dobroti.

IMENOVANJA

s. Mirta Lišnić imenovana je na III. trogodište za predstojnicu zajednice u Kaštel Kambelovcu

POKOJNE SESTRE

- **s. Hozana Matić**
- **s. Otilija Lovrić**

VIJESTI OD BROJA DO BROJA

VRHOVNA UPRAVA I GENERALNA KUĆA

Predstavljanje izložbi, knjiga, filmova i predstava

U franjevačkom samostanu na Ksaveru, u dvorani biskupa Srećka Badurine 1. ožujka 2013., otvorena je izložba slika umjetnika Josipa Botterija Dini *Po mucu i smrti do slave*. Na otvaranju izložbe nazočile su sestre iz naše zajednice.

Dana 20. ožujka 2013. u župnoj crkvi sv. Franje Ksaverskog, u sklopu *Pasijske baštine*, izveden je scenski prikaz *Gospin plač* koji su izveli pjevači iz Zadra. Na ovoj prelijepoj umjetničkoj izvedbi nazočile su časna Majka i s. Ana Marija.

Prigodom obilježavanja dana smrti blaženog pape Ivana Pavla II. 2. travnja 2013., u dvorani Vijenac održan je prigodni program pod naslovom „Karolu s ljubavlju“. Na ovom programu nazočile su sestre iz zajednice zajedno sa časnom Majkom.

U prostorijama Katoličkog sveučilišta, u Zagrebu, 4. travnja 2013., predstavljena je knjiga biskupa Srećka Badurine *Stopama pastira*. Na ovoj promociji nazočila je časna Majka sa s. Marijom Banić.

U samostanu franjevaca Konventualaca na Svetom Duhu u Zagrebu, 15. travnja 2013., izveden je mjuzikl *Život za život o sv. Maksimilijanu Kolbeu*. Ovoj lijepoj izvedbi nazočila je časna Majka sa sestrama savjetnicama.

Dana 20. travnja 2013., u Novigradu na Dobri, u župnoj crkvi Uznesenja BDM predstavljena je monografija *Župa Novigrad na Dobri*. Na ovom predstavljanju knjige nazočila časna Majka.

Molitva za izbor novoga Pape

U našoj kućnoj kapelici 3. ožujka 2013., započele smo Uru klanjanja za sretan izbor novoga Pape. To smo nastavile svaki dan činiti do dana samog izbora Svetog Oca.

Duhovne obnove, duhovne vježbe, seminari, sastanci

Sestra Alojzina Mijatović, 4. ožujka 2013., sudjelovala je na korizmenoj duhovnoj obnovi u Novoj Vesi, koju je predvodila s. Marina Piljić.

5. Ožujka 2013. s. Vesna Mateljan, zamjenica časne Majke, otputovala je na seminar za odgovorne sestre u redovničkim zajednicama, koji je organizirala

HKVRPP u Buškom Blatu, kod otaca Karmelićana. Tema seminara bila je: *Identitet redovnice danas*.

U Bazilici Srca Isusova kod otaca Isusovaca, 17. ožujka 2013., održana je korizmena duhovna obnova za redovnice grada Zagreba koju je vodila s. Nela Gašpar. Na ovoj duhovnoj obnovi nazočile su sestre iz zajednice.

Od 1. do 7. travnja 2013. s. Vesna Mateljan sudjelovala je na euharistijskim duhovnim vježbama koje su održane u *Kući Djeteta Isusa* u Livnu.

8. Travnja 2013., u Sarajevu, s. Vesna Mateljan nazočila je sjednici uredničkog vijeća lista *Stadler* koju je predsjedao don Pavo Jurišić glavni urednik lista i posulaturator sluga Božjega Josipa Stadlera. Nakon sastanka nazočila je sv. misi u katedrali koju je predvodio kardinal Vinko Puljić za blagdan Blagovijesti. To je ujedno bio i Stadlerov dan. U propovijedi se Kardinal nekoliko puta osvrnuo na slugu Božjega Josipa Stadlera i postavio ga kao primjer vjere budućim svećenicima. Nakon sv. mise svi su prisutni na čelu sa Kardinalom pošli na Stadlerov grob gdje su izmolili molitvu za proglašenje blaženim. Nakon sv. Mise zajedno s drugim sestrama, s. Vesna je nazočila prigodnoj akademiji u Vrhbosanskoj bogosloviji. To je bio blagdan Navještenja, patron Bogoslovije u Sarajevu. U poslijepodnevnim satima zajedno sa sestrama iz samostana Egipat, nazočila je slavljju blagdana Blagovijesti kod sestara u *Kući Navještenja* na Gromiljaku.

U *Marijinom Domu* u Lužnici, 16. i 17. travnja 2013., održan je seminar za sestre odgojiteljice koji je organizirala HVRPP. Na ovom seminaru nazočila je s. Marija Banić, savjetnica i pročelnica vijeća za odgoj u Družbi.

18. travnja 2013., u generalnoj kući u Zagrebu, održan je sastanak svih sestara odgojiteljica iz cijele Družbe. Ovom sastanku predsjedala je časna Majka a nazočila je i s. Marijom Banić pročelnica vijeća za odgoj u Družbi.

Dana 21. travnja 2013., u općoj Crkvi je obilježena nedjelja Dobrog Pastira. To je dan molitve za duhovna zvanja. Tim povodom u zagrebačkoj katedrali upriličeno je klanjanje pred Presvetim. Ovoj molitvi za duhovna zvanja pridružile su se sestre iz zajednice sa časnom Majkom.

U samostanu Antunovac, Nova ves 55., održana je 30. travnja 2013. duhovna obnova za sestre. Na ovoj duhovnoj obnovi sudjelovala je i s. Alojzina.

Na Zidinama – u Buškom Blatu od 2. do 5. svibnja 2013. održan je seminar za sestre, na kojem su nazočile iz naše zajednice s. Marija i s. Jadranka.

U samostanu Antunovac u Zagrebu, 4. svibnja 2013., S. Vesna Mateljan, zamjenica časne Majke, održala je za animatore PMI-a zagrebačke provincije predavanje na temu: *Vjera je dragocjeno blago (J. Stadler)*

Od 8. do 14. Svibnja 2013., s. Jadranka Lacić, savjetnica i ekonoma Družbe, sudjelovala je na duhovnim vježbama u Gromiljaku u *Kući Navještenja*.

U Lužnici – *Marijinom Domu*, 10. svibnja 2013., održan je sastanak za sestre juniorke koji je organizirala HKVRPP. Na ovom sastanku s našim sestrama juniorkama nazočila je s. Marija Banić.

U generalnoj kući u Zagrebu, 12. svibnja 2013., održan je sastanak sestra juniorki iz naše Družbe. Tom sastanku predsjedala je časna Majka zajedno sa s. Marijom Banić, pročelnicom za odgoj u Družbi. Sestrama juniorkama održala je predavanje s. Vesna Mateljan, pročelnica vijeća za promicanje baštine našeg oca Utemeljitelja na temu: *Vjera je dragocijeno blago*.

Dana 15. svibnja 2013., u Gromiljaku, časna Majka s. M. Radoslava Radek, nazočila je na sastanku sestara predstojnica Sarajevske provincije.

Stadlerovi dani

Svaki 8. u mjesecu je dan kada molimo za proglašenje blaženim našeg oca Utemeljitelja. U našoj tradiciji zovemo ga „Stadlerov dan“.

U kapelici generalne kuće na taj dan 8. ožujka 2013., slavio je svetu misu za proglašenje blaženim našeg oca Utemeljitelja, novi provincijal otaca Franjevac trećoredaca – glagoljaša, fra Nikola Barun.

Dana 8. travnja 2013., molile smo za proglašenje blaženim našeg Utemeljitelja. Taj dan u Crkvi se slavio blagdan Blagovijesti, - zaštitnik DPMI-a, te smo posebno molile za sve članove DPMI-a. U našoj kapelici na te nakane slavio je euharistijsko slavlje vojni Ordinarij mons. Juraj Jezerinac. Ovom Euharistijskom slavlju nazočile su i sestre iz Vojnog Ordinarijata: s. Gordana i s. Marina.

8. Svibnja 2013., don Ivan Bodrožić u našoj kapelici slavio je svetu misu za proglašenje blaženim sluge Božjega Josipa Stadlera.

Korizma 2013.

Tijekom korizmenih nedjelja na Ksaverskoj Kalvariji u poslijepodnevnim satima slavljena je pobožnost križnog puta. Ovu pobožnost su predvodili uzoriti kardinal Mons. Josip Bozanić, vojni biskup Mons. Juraj Jezerinac, redovnici i redovnice grada Zagreba, mladi zagrebačkog dekanata i djeca. I ako je vrijeme bilo loše, a u ožujku je još sve odisalo zimskom snježnom idilom, ovoj pobožnosti su nazočili mnogi vjernici iz grada. Sestre iz naše zajednice bile su redovite sudionice križnoga puta na Ksaverskoj Kalvariji.

Korizma je vrijeme kada s posebnom pažnjom činimo djela ljubavi i milosrđa. U tom duhu, tijekom vremena korizme sestre iz zajednice obišle su više bolesnika u bolnicama i domovima, te iskazale kršćansku ljubav mnogim osobama koje svakodnevno dolaze na naša vrata i traže komad kruha.

Na veliki četvrtak, 28. ožujka 2013. sestre iz zajednice sudjelovale su na zajedničkoj svečanoj jutarnjoj molitvi u župnoj crkvi kod Franjevac trećoredaca glagoljaša na Ksaveru. Prema svom običaju, oci Franjevci pozvali su sestre na zajutrak u svoj samostan. Poslije podne u našoj kapelici imale smo klanjanje pred Presvetim, te sudjelovale na obredima Velikog četvrtka u župi.

29. Ožujka 2013., veliki petak. Dan Kristove muke. Nakon zajedničke jutarnje molitve *Časoslova* u župnoj crkvi sv. Franje Ksaverskog, sudjelovale smo na križnom putu na Kalvariji koju su predvodili mladi iz *Frame* koji djeluju u našoj župi. A u predvečerje sudjelovale smo u župi i na obredima velikog petka.

Na veliku subotu 30. ožujka 2013., sudjelovale smo na svečanoj jutarnjoj molitvi u župnoj crkvi, a navečer u 20 sati sudjelovale na uskrsnom bdijenju.

Isti dan dobile smo Uskrсну čestitku od Apostolskog nuncija u RH, Mons. Alesandra D'Errico koju nam je u Njegovo ime uručila sestra koja djeluje u Apostolskoj nuncijaturi.

Objetnice

10. ožujka 2013. u *Domu Svetog Josipa*, u Vitezu, naša sestra Virgina Ninić proslavila je svoj 100. rođendan. Ovom slavju života jedne sestre Služavke Maloga Isusa koje je Družba doživjela prvi put u svojoj povijesti, nazočila je časna Majka s. M. Radoslava Radek sa savjetnicama s. Jadrankom Lacić i s. Anom Marijom Kesten.

U Zagrebačkoj katedrali 11. ožujka 2013., svečanim euharistijskim slavljem obilježena je jedanaesta obljetnica smrti sluge Božjega kardinala Franje Kuharića. Na ovoj svečanosti misnog slavlja sudjelovale su sestre iz zajednice na čelu s časnom Majkom.

Konklave u Vatikanu i izbor novog Pape

U Vatikanu, 12. ožujka 2013., započele su Konklave – izbor novoga poglavara Katoličke crkve. Izbor novoga Pape. Hrvatska televizija je prenosila ulazak Kardinala u Sikstinsku kapelu, svečanu zakletvu i zatvaranje vrata. Među Kardinalima izbornicima bio je Zagrebački kardinal Josip Bozanić i Sarajevski kardinal Vinko Puljić. Sestre naše zajednice uključile su se u akciju: *Usvoji kardinala* i molile na tu važnu nakanu u Crkvi.

13. ožujka 2013., iz dimnjaka Sikstinske kapele pojavio se bijeli dim u 19,07 minuta, što je značilo izbor novoga Pape u osobi kardinala Jorge Maria Borgoglio, nadbiskupa Buenos Airesa u Argentini. Novi Papa je pripadao redovničkoj zajednici otaca Isusovaca. Uzeo je ime Franjo. Na prepunom Trgu sv. Petra bilo je veliko oduševljenje. Novi Papa je sve pozdravio i izmolio: Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu za papu u miru Benedikta XVI., a zatim pozvao sve prisutne

da se u tišini pomole za njega, a zatim im udijelio svoj blagoslov. Na odlasku ponovo je zamolio sve da za njega mole i zaželio laku noć.

19. Ožujka 2013., na blagdan sv. Josipa, papa Franjo je predvodio misu ustoličenja na Trgu sv. Petra. S novim Papom slavili su svi kardinali, uključujući zagrebačkog nadbiskupa Josipa Bozanića i vrhbosanskog nadbiskupa Vinka Puljić. Prvi put na misi ustoličenja jednog Pape sudjelovao je ekumenski carigradski patrijarh Bartolomej I. Bilo je to veličanstveno slavlje na kojem je nazočilo stotine tisuća vjernika iz cijeloga svijeta i predstavnici državnih vlasti.

Na ovaj povijesni dan u svetoj Crkvi 19. ožujka 2013., kada je 266. Petrov nasljednik preuzeo kormilo Crkve, časna Majka s. M. Radoslava Radek uputila je preko Apostolske nuncijature u RH, u ime Družbe sestara Služavki Maloga Isusa i Društva Prijatelja Maloga Isusa, čestitku novoizabranom Papi Franji.

Proslava svetog Josipa zaštitnika Družbe

Dana 19. ožujka 2013., na blagdan *svetog Josipa*, zaštitnika Crkve, Hrvatske, Družbe i naše generalne kuće, slavlje svete mise za našu Družbu u kapelici samostana *Svetoga Josipa* slavili su svećenici mons. Dragutin Komorčec i Prečasni Mirko Totović. Na ovo euharistijsko slavlje došle su naše sestre iz Nove vesi, Vojnog Ordinarijata i sa Remeta.

Isti dan časna Majka sa savjetnicama sestrom Vesnom Mateljan i s. Marijom Banić, otputovala je u Split gdje je u samostanu sv. Ane, u večernjim satima proslavljen je patron Splitske provincije. Sv. misu u kućnoj kapelici predslavio je Mons. Marin Barišić, splitski nadbiskup, zajedno s kućnim kapelanom don Vjekom.

Prigodom tog posjeta sestrama časna Majka sa svojim savjetnicama, posjetila je starije i bolesne sestre u samostanu na Šinama i u Solinu, te na povratku za Zagreb, na groblju Lovrinac pomolila se na grobu naših pokojnih sestara.

Sjednice Vrhovne uprave

U generalnoj kući 22. ožujka 2013., održana je proširena sjednica. Uz članice Vrhovnog vijeća sjednici su nazočile sestre Provincijalke iz tri Provincije te s. Krucifixa Ivelić, prov. zamjenica iz Splitske provincije i s. Jelena Burić, provincijska zamjenica iz Zagrebačke provincije. Nakon sjednice u našoj kapelici slavio je svetu misu na nakane Družbe vlč. Antun Štefan.

Dana 10. travnja 2013., održana je izvanredna sjednica Vrhovnoga vijeća Družbe.

10. svibnja 2013. Održana je izvanredna sjednica Vrhovnoga vijeća Družbe.

Relikvije Don Ivana Boska

Na Knežiji, u župi *Marije Pomoćnice*, 23. ožujka 2013., časna Majka s. Radoslava, i savjetnice s. Marija i s. Ana Marija, nazočile su na euharistijskom slavlju koje je predvodio uzoriti kardinal Josip Bozanić. Bio je to ujedno i ispraćaj relikvija sv. Ivana Boska, utemeljitelja Družbe Salezijanaca, koje su bile u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini na salezijanskim župama povodom 100. te obljetnice dolaska Salezijanaca u Hrvatsku.

Poruke Vrhovne glavarice sestrama u Družbi

Vrhovna glavarica Družbe, s. M. Radoslava Radek, uputila je za blagdan Uskrsa svim sestrama uskrсну poruku i čestitku.

Na *Nedjelju Dobrog Pastira*, 21. travnja 2013., časna Majka uputila je svim sestrama poruku i poziv na molitvu za duhovna zvanja u Družbi.

Uskrs 2013.

Uskrsne blagdane proslavile smo u radosnom ozračju. Časna Majka sa sestrama savjetnicama, čestitala je Uskrs sestrama u zajednicama u Zagrebu i okolici.

Vazmena osmina

Tijekom vazmene osmine u našoj kapelici slavio je svete mise za potrebe Družbe o. Milan Šokčević, iz reda Franjevac glagoljaša sa Ksavera, koji je tijekom njihovog održavanja Provincijskog kapitula odsjeo u našem samostanu.

Važni susreti

Dana 10. travnja 2013., Časna majka s. M. Radoslava Radek u pratnji tajnice s. Ane Marije Kesten susrela se u Apostolskoj nuncijaturi sa Apostolskim nuncijem u RH, nadbiskupom Alessandrom D'Errico, te je tom prigodom čestitala i uskrsne blagdane.

16. svibnja 2013., u Sarajevu, u Apostolskoj nuncijaturi, časna Majka s. M. Radoslava Radek, u pratnji tajnice s. Ane Marije Kesten, susrela se s novim Apostolskim nuncijem u BiH, nadbiskupom Luigiem Pezzuto, te sa sestrama koje djeluju u Apostolskoj nuncijaturi, u vrhbosanskoj nadbiskupiji i u samostanu Egipat. Tom prigodom časna Majka pohodila je grob našeg oca Utemeljitelja u Sarajevskoj katedrali, gdje je se posebno pomolila za Družbu.

Godišnji susreti Prijatelja Maloga Isusa

Dana 20. travnja 2013., u Slavonskom Brodu, u crkvi *Gospe Brze Pomoći*, održan je XVIII. Godišnji susret PMI-a zagrebačke provincije. Na ovom susretu u ime Vrhovne uprave nazočile su s. Imakulata Lukač, s. Marija Banić i s. Ana Marija Kesten.

U Travniku, u vrhbosanskom sjemeništu, 27. travnja 2013. održan je XVI. godišnji susret PMI–a sarajevske provincije, na kojem su nazočile u ime Vrhovne uprave s. Jadranka Lacić i s. Ana Marija Kesten.

25. svibnja 2013. održan je u Splitu – Mejaši, XVI. godišnji susret PMI-a splitske provincije. Na ovom susretu nazočile su u ime Vrhovne uprave s. Vesna Mateljan, zamjenica časne Majke i s. Ana Marija Kesten.

Slavlja

Dana 1. svibnja 2013., na blagdan sv. Josipa radnika, na Remetama, naše sestre iz sarajevske provincije proslavile su 20. godina od osnutka tog samostana. Svečanosti misnog slavlja i kod obiteljskog stola nazočila je časna majka Radoslava sa sestrama savjetnicama.

Na Blajburgu, 11. svibnja 2013., obilježeno je sjećanje na tragediju iz 1945.g. U znaku siječanja na nevine žrtve koje su stradale, mons. Marin Barišić, splitski – makarski nadbiskup predslavio je euharistijsko slavlje. Na slavlju sv. Mise i na komemoraciji među mnogim vjernicima koji su došli iz Domovine i iz drugih zemlja, nazočile su iz naše zajednice s. Vesna Mateljan zamjenica časne majke i s. Alojzina Mijatović.

Sahrana

Na splitskom groblju *Lovrinac*, 23. svibnja 2013., sahranjena je s. Otilija Lovrić. U ime Vrhovne uprave ispraćaju na vječni počinak naše sestre, nazočila je s. Vesna Mateljan, zamjenica časne majke.

Kanonska vizitacija

Dana 29. svibnja 2013., Vrhovna glavarica Družbe s. M. Radoslava Radek, obavila je kanonsku vizitaciju u Družbinom novicijatu u samostanu *Betlehem* na Kraljevcu.

PROVINCIJA SV. JOSIPA, SPLIT

Proslava sv. Josipa, zaštitnika Provincije

15., 16 i 18. 03. 2013. u našoj provincijalnoj kući, samosatnu sv. Ane, imali smo trodnevnicu sv. Josipu koju je predvodio don Stanko Vrnoga u koncelebraciji s don Vjekoslavom Pavlinovićom, našim samostanskim kapelanom.

Na sam blagdan, jutro smo započele svečanom jutarnjom. U popodnevnom satima stigla nam je vrhovna glavarica s. Radoslava Radek, s. Vesna Mateljan, zamjenica vrhovne glavarice i s. Marija Banić savjetnica u vrhovnoj upravi.

U 18 sati slavili smo Euharistijsko slavlje koje je predvodio splistko – makarski nadbiskup mons. Marin Barišić u koncelebraciji sa don Vjekoslavom Pavlinovićem našim samostanskim kapelanom i đakon don Franjom Frankopanom Velićem, nadbiskupovim tajnikom. Na Euharistijskom slavlju su bile prisutne i sestre iz okolnih zajednica, a svojim glasovima Euharistijsko slavlje uzveličao je sestarski zbor pod vodstvom s. Dulceline Plavše.

Euharistijska klanjanja

Kao i svake zadnje subote u mjesecu, 23. 03. 2013. u našem samostanu sv. Ane imali smo cjelodnevno Euharistijsko klanjanje, kojem je prethodilo Euharistijsko slavlje koje je uz duhovni nagovor predvodio don Ante Mateljan uz koncelebraciju don Vjekoslava Pavlinovića.

Dana 20. 04. 2014. uoči nedjelje Dobrog Pastira, u splitskoj prvostolnici Sv. Dujma upriličeno je molitveno bdijenje za svećenička i redovnička zvanja. Molitvu pred Presvetim Oltarskim Sakramentom predvodio je mons. Marin Barišić, splitsko-makarski nadbiskup. Nadbiskup Marin Barišić uveo je sve prisutne u ovaj susret s Gospodinom i pozvao na molitvu za nova svećenička i redovnička zvanja. U molitvenom bdijenju bilo je osobne i zajedničke molitve, šutnje i pjesme.

Na samu nedjelju Dobrog Pastira, u katedrali sv. Duje od podne do večernje svete Mise bilo je Euharistijsko klanjanje za nova duhovna zvanja. Uz vjernike, svećenike i redovnice raznih redova koje djeluju u Splitu i okolici, bile su prisutne i naše sestre s ovog područja.

Dana 27. 04. 2013. u našem samostanu sv. Ane imali smo cjelodnevno Euharistijsko klanjanje, kojem je prethodilo Euharistijsko slavlje koje je uz duhovni nagovor predvodio don Ante Mateljan uz koncelebraciju don Vjekoslava Pavlinovića.

Na svetkovinu Tijelova, 30. 05. 2013. u našoj samostanskoj kapeli imali smo Euharistijsko klanjanje, a u večernjim satima sa župljanima Velog Varoša slavile smo Euharistijsko slavlje i sudjelovale u Tijelovskoj procesiji.

Duhovne vježbe

U našem Duhovnom centru „Kući Djeteta Isusa“ od 01. do 07. 04. 2013. održane su Euharistijske duhovne vježbe. Posebnost ovih duhovnih vježbi je cjelodnevno klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom i šutnja. Na ovim duhovnim vježbama, uz sestre koje su ih obavljale, bila je i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Od 12. do 18. 05. 2013. u našem Duhovnom centru „Kući Djeteta Isusa“ održane su duhovne vježbe koje je vodio dominikanac p. Iko Mateljan.

Duhovne obnove

U organizaciji vijeća za permanentni odgoj, 11., 14., i 16. 03. 2013. u Solinu u samostanu sv. Rafaela održane su tri jednodnevne duhovne obnove za sestre naše Provincije. Predavanje na temu „Vjera na putu kroz pustinju“ imao je doc. dr. fra Domagoj Runje, prof. biblijskih zanosti na KBF-u u Splitu. Duhovnim obnavama prisustvovala su sestre naše Provincije, koje su bile u mogućnosti doći.

U franjevačkom samostanu u crkvi Gospe od Zdravlja, 17. 03. 2013. održana je korizmena duhovna obnova za redovnice grada Splita i bila je mogućnost za sakrament pomirenja. Duhovnu obnovu je organizirao fra Petar Lubina, delegat za redovnice naše biskupije, a predavanje na temu „Godina vjere – izazov redovnicama“ održao je o. Stipo Balotinač, isusovac.

Duhovni seminari

U organizaciji HKVRPP u Duhovnom centru „Marijin dvor“ u Lužnici od 16. do 18. 04. 2013. održano je 42. vijećanje redovničkih odgojitelja i odgojiteljica. Tema ovogodišnjeg susreta je „Zavjet čistoće i tjelesnost – življene u današnjem vremenu“, a 18. 04. Su naše sestre odgojiteljice imale susret s časnom Majkom s. Radoslavom Radek u našoj Generalnoj kući. Ovim susretima je prisustvovala i s. Marcela Žolo, magistra juniorki i prefekta kandidatice naše Provincije.

Od 02. do 05. 05. 2013. u Duhovnom centru otaca karmelićana „Sv. Ilija u zidinama“ na Buškom jezeru, u organizaciji HKVRPP, održao se seminar za redovnice. Seminar koji je imao temu: „Identitet redovništva danas, održao je o. Jakov Mamić. Seminaru je prisustvovalo trinaest sestara naše Provincije.

U organizaciji HKVRPP od 10. do 12. 05. 2013. u Duhovnom centru Marijin dvor u Lužnici, organiziran je susret sestara juniorki. Voditelj susreta bio je dr. don Ivan Bodrožić, a tema je bila „Vjera i svjedočanstvo života u današnjem svijetu“. Nakon dvodnevnog susreta u Lužnici, naše sestre juniorke su se u Generalnoj kući susrele sa s. Radoslavom Radek, vrhovnom glavaricom. Na ovom susretu je bila i s. Matea Krstičević, juniorka naše Provincije.

Uskrsno čestitanje i pohodi sestrama

Na Veliku subotu 30. 03. 2013. s. Sandra Midenjak je bila na čestitanju Uskrsa o. nadbiskupu mons. Marinu Barišiću koje je bilo organizirano za redovnice. U ime sestara čestitku je izgovorila i simboličan dar uručila sestra Kćeri Božje Ljubavi.

U popodnevnim satima s. Sandra Midenjak, provincijalka, s. Marcela Žolo i kandidatice: Renata, Ivana i Marija posjetile su naše sestre u Solinu, te njima i štičenicima čestitale Uskrs.

Sjednica Provincijalne uprave

Dana 04. 05. 2013. u našem samostanu sv. Ane održana je sjednica Provincijalne uprave.

Proširena sjednica u Generalnoj kući

22. 03. 2013. na proširenoj sjednici u Generalnoj kući na poziv vrhovne glavari-ce s. Radoslave Radek bile su, uz ostale provincijalke i njihove zamjenice, s. Sandra Midenjak, provincijalka i s. Krucifiksa Ivelić, provincijalna zamjenica.

Pohodi sestrama i vizitacije

Od 04. do 12. 03. 2013. s. Sandra Midenjak, provincijalka i s. Krucifiksa Ivelić, provincijalna zamjenica imale su službenu vizitaciju u našim zajednicama u Grottaferrati – Italija i Essenu – Njemačka, te se susrele sa sestrama i svećeni-cima s kojima sestre žive i surađuju.

Provincijalka s. Sandra Midenjak i s. Krucifiksa Ivelić 26. 04. 2013. posjetile su zadarskog nadb. Mons. Želimira Puljića. Nakon susreta s njim, posjetile su naše sestre i župnika u župi sv. Josipa, Plovanija.

Dana 06. 05. 2013. provincijalka s. Sandra Midenjak, posjetila je naše sestre u Kaštel Kambelovcu.

S. Sandra Midenjak, provincijalka, 10. 05. 2013. posjetila je naše sestre u Kaštel Kambelovcu i imenovala s. Mirtu Lišnić na III. trogodište za predstojnicu zajed-nice.

Dana 24. 05. 2013. u našu zajednicu sv. Ane došla je s. Ana Marija Kesten, sav-jetnica i tajnica u vrhovnoj upravi i ravnateljica Društva PMI-a.

Na svetkovinu Presvetog Trojstva 26. 05. 2013., s. Ana Marija Kesten, vrhovna savjetnica i tajnica i s. Krucifiksa Ivelić posjetile su naše sestre u Solinu i na Ši-nama.

Od 29. 05. do 01. 06. s. Sandra Midenjak, provincijalka, posjetila je sestre u Dobroti (Crna Gora) i Dubrovniku:

29. 05. s. Sandra Midenjak posjetila je sestre u Dobroti – Crna Gora.

31. 05. i 01.06 posjetila je sestre u Dubrovniku, a na povratku sestre u Metko-viću.

Zatvorena zajednica u Meratama (Italija)

Na svetkovinu Presvetog Trojstva, 26. 05. 2013., naše sestre u Meratama (Itali-ja), svečanim euharistijskim slavljem oprostile su se sa šticićenicima i djelatnici-ma u „Casa Frisia“, kao i mnogim prijateljima i svećenicima, te se vratile u Do-movinu.

Susret katehistica i pročelnica PMI, te animatora PMI

Dana 02. 03. 2013. vjeroučitelji splitsko-makarske nadbiskupije, u organizaciji Katehetskog ureda i predstojnika mr. Josipa Periša, imali su stručni skup u splitskom nadbiskupijskom sjemeništu, koji je održan 2. ožujka 2013. Tema skupa je pod nazivom: *Lica i naličja vjere*.

Drugi dio dana vjeroučiteljice naše Provincije koje rade s PMI nastavile su rad u samostanu sv. Ane. Radni dio sastanka organizirala je s. Dolores Brkić-pročelnica za PMI-a zajedno sa s. Sandrom Midenjak, provincijalkom. Ovom susretu nazočila je i gđa Anita Dukić, predstavница laika pri Generalnoj upravi PMI.

Dana 09. 04. 2013. s. Sandra Midenjak, provincijalka i s. Dolores Brkić, pročelnica PMI-a, susreli su se sa don Anđelkom Dukićem - župnikom na Mejašima, don Antom Mateljanom – duhovnikom PMI u župi Mejaše, te s. Loretom Leventić, kako bi se dogovorili o pojedinostima za godišnji susret PMI koji će biti 25. 05. na Mejašima.

U organizaciji s. Dolores Brkić, pročelnice za PMI, 01. 05. 2013., u Nadbiskupskom sjemeništu u Splitu organiziran je susret sestara katehistica i animatora PMI- a. Susret se sastojao od predavanja, druženja i dogovora za godišnji susret PMI. Predavanje je održao dr. don Mario Buljević, vicerektor na KBF u Splitu. Tema je bila: "Humor – ozbiljna stvarnost duhovnog života". Cilj je bio animirati animatore i sestre u vidu jedne reanimacije.

Godišnji susret PMI

U župi sv. Spasa na Mejašima u Splitu, 25. 05. 2013. održan je 16. godišnji susret PMI splitske provincije sv. Josipa. Geslo susreta u Godini vjere bila je Staderova misao: "Vjera je dragocjeno blago." Na susretu su bili PMI-a sa sestrama iz: Metkovića; sv. Ilija i sv. Nikola, Vrgorca, Ciste Velike, Šestanovca, Katuna-Kreševo, Trilja, Košuta, Dugopolja, Solina, Omiša, Krila-Jesenica, Pučišća-otok Brač, Splita: sv. Križ ,Gospa od Pojišana, Druge gimnazije-Split, sv.Spasa-Split (domaćini), Vranjica, Livna-BiH, te dragi Prijatelji iz Podgorice - Crna Gora.

Glavna organizatorica susreta bila je s. Dolores Brkić, pročelnica PMI-a.

Euharistijsko slavlje predvodio je don Ante Mateljen u koncelebraciji s nekoliko svećenika PMI-a i župnikom don Anđelkom Dukićem.

Provincijalka s. Sandra Midenjak je pozdravila sve nazočne. Posebni pozdrav izrazila je s. Ani Mariji Kesten, ravnateljici Društva PMI-a i s. Vesni Mateljan, zamjenici ravnateljice. Također je uputila riječ zahvale don Anđelku Dukiću i s. Loreti Leventić, kao domaćinima ovog slavlja. Za ovaj susret stigle su nam i posebne gošće iz Podgorice gđa Svetlana, mama našeg dragog Jovana i njena

prijateljica Duška. Nakon Euharistijskoga slavlja i okrijepe tijela, uslijedio je duhovno - rekreativni program.

Slavlje imendana

10. 03. 2013. u samostanu sv. Ane u našem sestarskom zajedništvu, proslavili smo imendan s. Emile Marinović

Na Cvjetnicu 24. 03. 2013, u samostanu sv. Ane proslavili smo imendan s. Humilitas Midenjak.

U samostanu sv. Rafaela 25. 03. 2013. proslavljen je imendan s. Amabils Vukman, predstojnice zajednice. S. Sandra Midenjak i s. Krucifiksa Ivelić čestitale su imendan s. Amabilis, posjetili sestre i šticienike u zajednici

07. 05. 2013. na dan zaštitnika grada Splita, sv. Dujma, s. Sandra Midenjka, provincijalka i s. Krucifiksa Ivelić, provincijalna zamjenica, posjetile su našu zajednicu u Omišu i čestitale imendan s. Dujmi Ćubelić, kućnoj predstojnici.

Dana 09. 05. 2013., na Uzašašće, s. Sandra Midenjak, provincijalka i s. Krucifiksa Ivelić, provincijalna zamjenica, posjetile su našu zajednicu u Livnu i čestitale imendan s. Salutariji Đula, kućnoj predstojnici i provincijalnoj ekonomu.

Uspjesi i proslave zajednica i sestara

06. 04. 2013. u Dubrovniku je na državnoj vjeronaučnoj olimpijadi pobijedila ekipa klasične nadbiskupijske gimnazije „Don Frane Bulić“, koju je predvodila i pripremala naša s. Petra Šakić. U ekipi je bila i naša kandidatice Marija Žegarec.

Dana 28. 04. 2013. u našem Duhovnom centru „Kući Djeteta Isusa“, bio je svečani blagoslov postaja Krunice Djeteta Isusa. Sv. Misu je predvodio franjevački magistar fra Marko Ešegović, a pjevali su uz pratnju tamburica, franjevački novaci s Gorice. Uz sestre iz zajednice, dobročinitelje i volontere iz Italije, ovom događaju je prisustvovala i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Na Cvjetnicu 24. 03. 2013., kao i svake godine, već zadnjih 20, učenici Druge jezične gimnazije na Trgu svetog Petra u Vatikanu pozdravljaju papu mašući hrvatskim zastavama i grančicama masline. Pozdravljali su tako, uvijek iz prvih redova, Ivana Pavla II., Benedikta XVI., a ove godine i novog papu Franju. Veliki hodočasnički jubilej rezultat je truda i upornosti vjeroučiteljice i voditeljice hodočašća s. Dolores Brkić.

Premiune sestre, rodbina sestara i svećenici

Dana 04. 03. 2013., na pravoslavnom groblju u Suhaču kod Sinja pokopana je Boja Šego, sestra naših sestara s. Danke i s. Lukrecije Žaper. Pogrebu, koji je vodio fra Luka Banić, prisustvovao je i veći broj naših sestara.

Na groblju u Hrvacama 13. 03. 2013. pokopan je Šimun Lovrić, brat naše s. Gordijane. Na pogrebu je uz dvadesetak sestara bila i s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica.

Dana 15. 03. 2013. s. Hozana Matić u 84. godini života i 58. godini redovništva, okrijepljena otajstvima svete vjere po rukama kapelana župe sv. Ilije fra Lukice Vojkovića, u samostanu u Metkoviću preselila se u Dom Očev.

Pokopana je 18. 03. 2013. na gradskom groblju Sv. Ivana u Metkoviću. Sprovođne obrede predvodio je župnik župe sv. Ilije u Metkoviću fra Petar Gulić. Uz njega su bila još trojica svećenika: don Milidrag Janjić i don Filip Janjić, svećenici kotorske biskupije i župnik župe sv. Nikole biskupa u Metkoviću, don Senko Antunović. Prisutne su bile brojne naše sestre, sestre sarajevske provincije iz Neuma, rodbina i vjernici. Pjevanje su predvodili pučki pjevači župe sv. Ilije. Prije pokopa od pokojnice se u ime Provincije oprostila s. Sandra Midenjak, provincijalna glavarica.

Nakon sprovoda sv. Misu zadušnicu u samostanskoj kapeli ispunjenoj rodbinom, sestrama i vjernicima, predvodio je župnik fra Petar Gulić u koncelebraciji s don Milidragom Janjićem i don Filipom Janjićem. Pjevale su naše sestre pod vodstvom s. Vedrane Krstičević.

Na dan pogreba u prijepodnevnim satima, u samostanu „Sv. Obitelji“ u Metkoviću došao je mons. Ilija Janjić, kotorski biskup, koji je slaveći sv. Misom u zajedništvu sa sestrama zahvalio Bogu za život s. Hozane i njenih 42 godine služnja u kotorskoj biskupiji.

Na Veliku srijedu, 27.03. 2013. u Trilju je pokopan Nediljko Delonga, otac naše s. Marinele. Pogrebu je uz veliki broj župljana, župnih zborova iz Trilja i Opuzena, nekoliko svećenika i tridesetak sestara, prisustvovala i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Dana 09. 04. 2013. na gradskom groblju Lovrinac u Splitu pokopan je fra Ivon Menđušić, franjevac provincije Presvetog Otkupitelja. Fra Ivon je za svoga djelovanja u Njemačkoj pastvi bio povezan s našim sestrama i posebno je bio na raspolaganju za sakrament pomirenja. Na pogrebu je uz mnoge vjernike, svećenike, sestre i braću franjevce bilo i nekoliko naših sestara.

20. 05. 2013. u splitskoj bolnici preminuo fra Špiro Marasović, koji je bio povezan s našom zajednicom i cijelom Provincijom. Zahvaljujem Bogu na ovom dragocjenom zajedništvu i svemu onom što smo od fra Špira čule i iz njegovom svjedočkog života naučile i molimo da ga Gospodin primi u svoje Kraljevstvo.

Dana 22. 05. 2013. s. Otilija Lovrić, praćena zaštitom sv. Josipa, kojeg je posebno častila, okrijepljena svetim sakramentima po rukama naših otaca karmelića-

na, u prisutnosti i molitvi svoje s. Marceline i drugih sestara iz zajednice, preselila se u kuću Očevu, 22. svibnja 2013., u 24,45, sati.

Posljednji ispraćaj naše s. Otilije Lovrić bio je u četvrtak 23. 05. 2013., na splitskom groblju Lovrinac. Misu zadušnicu uz lijes pokojnice predvodio je otac Branko Zebić, karmelićanin, župnik župe Kamen, koji stanuje u našem samostanu na Šinama. U koncelebraciji s provincijalom otaca franjevac Provincije Presvetog otkupitelja u Splitu fra Joškom Kodžomanom i petnaestak drugih svećenika, petorica rodom iz Hrvaca. Na misi i pogrebnim obredima uz rodbinu, te brojne sestre Služavke Malog Isusa pristiglih iz svih samostana Provincije, bilo je i više sestara drugih redovničkih zajednica u Splitu i lijepi broj ljudi iz Hrvaca, Šina, Strožanca i Splita. Prigodnim riječima od s. Otilije su se oprostili fra Božo Lovrić, rođak s. Otilije i s. Sandra Midenjak, provincijalka. Na pogrebu je bila i s. Vesna Mateljan, zamjenica vrhovne glavarice.

Nakon sprovoda s. Otilije većina sestara ostala je odmah i na sprovodu fra Špira Marasovića, redovnika konventualca, istaknutog profesora, omiljenog propovjednika, koji je uvelike cijenio redovnice, te u više navrata i našim sestrama vodio duhovne obnove i duhovne vježbe.

Kulturna događanja

Od 16. do 25. 03. 2013. u Splitu su bili dani kršćanske kulture, u sklopu kojih je prikazan dokumentarni film o Sl. Božjem Josipu Stadleru.

Povodom Dana svjedoka vjere 21. 03. 2013., u samostanu sestara Službenica milosrđa predstavljena je knjiga s naslovom Službenica milosrđa sestra Lukrecija što ju je priredio don Ivan Štironja. O knjizi ili spomen spisu na ubijenu č. s. Lukreciju Mamić govorili su don Dario Čorić, don Ilija Drmić, č. s. Mariangela Galić i sam priređivač. Za vrijeme predstavljanja pjevala je klapa Žrnovnica, a program je vodila č. s. Mara Božić.

Ovom događaju prisustvovala su s. Mariangela Majić i s. Maneta Mijoč.

Dana 23. 03. 2013., u sklopu programa Dana kršćanske kulture, u Kinoteci „Zlatna vrata“ održana je projekcija filma Stjepana Šarića "Sluga Božji dr. Josip Stadler. Život i djelo prvog nadbiskupa vrhbosanskog". Dokumentarna filmska priča o životu i djelu sluge Božjega dr. Josipa Stadlera. U životu i djelu prvog vrhbosanskog nadbiskupa, utemeljitelja Družbe Služavki malog Isusa, i današnji čovjek može pronaći nadahnuće i poticaj za svoje djelovanje, osobito u osjetljivosti za socijalnu dimenziju. Projekciji filma nazočile su uz s. Sandru Midenjak, provincijalku i sestre iz Splita i Solina.

S. Sandra Midenjak i s. Maneta Mijoč bile su 16. 04. 2013. na predstavljanju knjige o samostanu sv. Frane na obali, koju je napisao fra Nikola Mate Roščić

Događanja u općoj i mjesnoj Crkvi

Dana 02. 03. 2013. u župnoj crkvi Sv. Jeronima u Pučišćima na otoku Braču dubrovački biskup Mate Uzinić, ovlašten od biskupa Slobodana Štambuka koji se zdravstveno oporavlja, zaredio je za đakona Hvarsko-bračko-viške biskupije Juru Martinića iz Pučišća. Ovom đakonskom ređenju u Pučišćima prisustvovala su s. Krusifiksa Ivelić i s. Mariangela Majić.

Dana 12.03. 2013. u Rimu su započele Konklave u kojima sudjeluje 115 kardinala, od kojih su dvojica Hrvata. U našim zajednicama je od trenutka odreknuća pape Benedikta XVI. započela molitva za izbor novog pape, koja je ovih dana postala još intenzivnija, 13. 03. 2013. Izabran je novi Papa - isusovac Jorge Mario Bergoglio (76) koji je izabrao ime Franjo. Na blagdan sv. Josipa, 19. 03. 2013., u Vatikanu je svečanim misnim slavljem uz kardinalski zbor, veliki broj biskupa, svećenika, vjernika i državnih predstavnika, započeo je službeni pontifikat pape Franje.

Na Cvjetnicu 24. 03. 2013., kao u svim crkvama diljem svijeta, tako je i u našoj velovaroškoj crkvi sv. Križa proslavljena Cvjetnica i započeo Veliki Tjedan. Veli Varoš je poseban po tome što se Muka pjeva na starosplitskom dijalektu i pjevaju je pučki pjevači. Prije samog Euharistijskog slavlja bila je procesija s maslinovim granama kroz varoške uličice, a u popodnevnim satima pjevao se Gospin plač.

U katedrali sv. Dujma je započelo četrdeset satno klanjanje pred Presvetim oltarskim sakramentom. Klanjanje je završeno Euharistijskim slavljem na Veliku srijedu u podne.

Na svim ovim događanjima sudjelovala je s. Sandra Midenjak i sestre iz samostana sv. Ane, naših zajednica iz Splita i okolice.

08. 04. 2013. u Nadbiskupijskom sjemeništu proslavljen je blagdan Blagovijesti. Nakon svečanog Euharistijskog slavlja, sjemeništarci su sa svojim prefektom don Tomislavom Bašićem pripremili scenski prikaz „Thomas More – čovjek savjesti i vjere“. Ovom slavlju u sjemeništu prisustvovalo je i nekoliko naših sestara, kao i naše kandidatice koje pohađaju nadbiskupijsku klasičnu gimnaziju „Don Frane Bulića“.

Dana 07. 05. 2013. svečanim euharistijskim slavljem koje je na splitskoj rivi, uz sudjelovanje brojnih vjernika, predvodio dubrovački biskup Mate Uzinić, Splitsko-makarska nadbiskupija i grad Split proslavili su svetkovinu svoga nebeskog zaštitnika sv. Dujma, biskupa i mučenika prvih kršćanskih stoljeća. Na ovom euharistijskom slavlju i svečanoj procesiji koja mu je prethodila, bile su i naše sestre, kandidatice i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Splitu 16. 05. 2013. svečano je proslavio svoj dan i četrnaestu godinu pripadanja splitskoj sveučilišnoj zajednici. Tom je prigodom Fakultet dodijelio svjedodžbe, diplome, dodatne isprave, licencijate i nagrade studentima te povelje zahvalnosti umirovljenom nastavniku i istaknutim djelatnicima Fakulteta. Svečanost je započela euharistijskim slavljem, koje je u kapeli Nadbiskupskoga sjemeništa u Splitu predvodio splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić, u koncelebraciji s dubrovačkim biskupom Matom Uzinićem, provincijalom Franjevačke provincije Presvetoga Otkupitelja fra Joškom Kodžomanom, dekanom KBF-a prof. Antom Vučkovićem, profesorima i odgojiteljima.

Ovom svečanom slavlju, uz s. Manetu Mijoč i s. Mariangelu Majić, koje rade na KBF-u, bila je i s. Sandra Midenjak, provincijalka.

U dvorani franjevačkog klerikata na Trsteniku u Splitu, na svetkovinu Presvetog Trojstva 26. 05. 2013. Djelo Marijino – pokret Fokolara imali su susret na kojem su bili njihovi savjetnici za Istočnu Europu – izaslanici predsjednice Marije Voce i dopredsjednika Giancarla Falettij, a tema susreta je bila: Djelo danas, dijalog i svjedočanstvo. Ovom susretu su prisustvovala s. Sandra Midenjak, provincijalka i s. Maneta Mijoč, provincijalna savjetnica.

PROVINCIA PRESVETOG SRCA ISUSOVA I MARIJINA, ZAGREB

Susret djevojaka u samostanu "Antunovac"

Održan je *Susret djevojaka u samostanu "Antunovac"*, 2. 3. 2013. god. na temu VJERA JE DRAGOCJENO BLAGO. Sudjelovale su 32 djevojke iz Popovače i Gornje Jelenske, a susret su animirale s. M. Viktorija Predragović i s. M. Jelena Burić.

Duhovne obnove

Korizmene

U samostanu "Antunovac" održana su dva turnusa duhovnih obnova 4. i 9. 3. 2013. godine, na temu POSVEĆENI ŽIVOT U SVJETLU OBNOVLJENIH KONSTITUCIJA – referati s XVIII. Redovitog generalnog kapitula 2012. godine.

Prvi turnus obnove vodila je s. M. Marina Piljić, učiteljica sestara novakinja, a drugi s. M. Irena Olujević, tajnica HKVRPP.

Na planu Unije, u bazilici Srca Isusova u Palmotićevoj, 17. 3. 2013. god. održana je korizmena duhovna obnova za redovnice grada Zagreba, a voditeljica je bila sestra profesor dr. sc. Nela Gašpar, FDC. Prisustvovala su sestre iz Nove vesi, Kraljevca i župa na području grada Zagreba.

U samostanu "Antunovac" održane se mjesečne duhovne obnove koje predvodi o. Antonio Čirko, karmelićanin, a svakog četvrtka u tjednu u samostanima i na filijalama sestre klanjaju pred Presvetim s nakanom za nova duhovna zvanja u provinciji.

U vidu duhovne obnove 1. svibnja 2013. god. magistra ss juniorki s. Marija Kiš s juniorkama s. M. Martinom Vugrinec i s. M. Martom Vunak hodočastile su u trsatsko svetišće.

Posjete zajednicama i slavljenje imendana

S. provincijalka s. M. Katarina Penić-Sirak 6. 3. 2013. god. posjetila je sa s. M. Jelenom Burić i s. Čedomilom Čajko sestre na Kraljevcu i tom prigodom čestitala imendan s. M. Fridolini Županac.

Dana 16. 3. 2013. god. s. Provincijalka posjetila je sestre u Varaždinu.

Na Veliku subotu 30. 3. 2013. god. s. provincijalka sa s. M. Jelenom Burić posjetile i čestitale Uskrs sestrama na Kraljevcu, Naumovcu, Samoboru, Stenjevcu, i Brestju te posjetile vlč. župnika Dragutina Kučan u Vinogradskoj bolnici.

U travnju mjesecu s. provincijalka s. M. Katarina Penić-Sirak posjetila je starije sestre na Kraljevcu i čestitala imendan s. M. Rihardi Posavec i s. M. Mehtildi Bartošek.

Dana 18. 4. 2013. god. s. provincijalka posjetila je sestre u Slavonskom Kobašu.

Dana 22. 4. 2013. god. s. provincijalka sa s. M. Jelenom Burić, posjetile su sestre kod otaca kapucina u Varaždinu i čestitale imendan s. M. Leonidi Koch.

U svibnju mjesecu s. Provincijalka i s. M. Jelena Burić 12. 5. 2013. god. posjetile su sestre u Stenjevcu i čestitale imendan s. M. Leopoldi Božičević.

Posjetile su i groblje naših pokojnih sestara na Mirogoju i zapalile svijeću u znak sjećanja na s. M. Leopoldinu Ivasić.

s. Provincijalka 23. 5. 2013. god. posjetila je sestre u Vinkovcima.

Kanonske vizitacije

U mjesecu ožujku provincijalna glavarica s. Katarina Penić-Sirak, susrela se sa sestrama u zajednicama Provincije. 8. 3. 2013. god. na Kraljevcu; 12. i 13. 3. 2013. god. u Kloštru Podravskom i Pitomači; 14. 3. 2013. god. u Samoboru i 23. 3. 2013. god. u Vojnom ordinarijatu.

Dana 26. i 27. 4. 2013. god. Susrela se sa sestrama na Rijeci i u Delnicama.

U svibnju mjesecu 15. 4. 2013. god. s. provincijalka posjetila je kuću novicijata na Kraljevcu i razgovarala sa s. novakinjom s. Kristinom Maslač i s. Margaret Ružman.

Sjednice

Provincijalne uprave

U ožujku mjesecu održana je 21. 3. 2013. god.

U travnju mjesecu održana 22. 4. 2013. god. i tom prilikom otvorene su liste za izaslanice za XIV. Redoviti provincijski kapitul, a otvaranju lista prisustvovala su s. M. Beatis Čajko i s. M. Irma Soldo.

U svibnju mjesecu održana je 6. 5. 2013. god.

Generalne uprave

U Generalnoj kući na Naumovcu, u Zagrebu, dana 22. ožujka 2013. god., održana je proširena sjednica na kojoj su prisustvovala provincijska glavarica s. M. Katarina Penić-Sirak i zamjenica provincijske glavarice s. M. Jelena Burić.

Dani i spomendani preminulih

Sestre iz Nove vesi i župe Retkovec 8. 3. 2013. god., sudjelovale su na sprovodnim obredima + Miji Smoleku, ocu naše s. M. Veronike Smolek u Pitomači.

U Zagrebačkoj katedrali 11. 3. 2013. god., prigodom proslave godišnjice smrti sluga Božjega kardinala Franje Kuharića na euharistijskom slavlju sudjelovale su sestre iz Nove vesi, Kraljevca i okolice.

Na Miroševačkom groblju 15. 3. 2013. god. sprovodnim obredima +Barbari Šteko, sestri naše s. M. Antonije Bajzek, sudjelovala je s. provincijalka s. M. Katarina Penić-Sirak.

U Jakšiću, 25. 3. 2013. god. na sprovodnim obredima + Đurđice Far, nećakinje naše s. M. Justine Žutić, sudjelovala je s. Provincijalka sa sestrama iz Samobora.

U Dužicama, BiH, na sprovodnim obredima + Tomi Sopta, ocu naše s. Domagoje Sopta, sudjelovale su s. provincijalka s. M. Katarina Penić-Sirak, s. M. Jelena Burić, s. M. Nada Juratovac i s. M. Irma Soldo 5. svibnja 2013. god.

Dana 8. svibnja 2013. god. u Krašiću, na spomendanu rođenja kardinala Alojzija Stepinca, na procesiji od rodne kuće do crkve i na euharistijskom slavlju, koje je predslavio varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak, sudjelovale su s. provincijalka s. M. Katarina Penić-Sirak, s. M. Leopolda Božičević i s. M. Veronika Smolek.

Sastanci – seminari

Na dvorani Vijenac održana je tribina na temu DOGMA PROTIV VJERE, 20. 3. 2013. god. Tribinu su vodili s. Marija Pehar i dr. Ivica Raguž na kojoj su prisustvovala s. provincijalka s. M. Katarina Penić-Sirak, s. M. Marta Vunak i s. M. Martina Vugrinec.

Dana 16. i 17. travnja 2013. god. u duhovnom centru "Marijin dvor" Lužnica, održan je seminar redovničkih odgojiteljica na temu ZAVJET ČISTOĆE I TJELESNOST-ŽIVLJENJE U DANAŠNJEM VREMENU. Sudjelovala je s. Marija Kiš, magistra sestara juniorki.

Dana 18. travnja 2013. god. u Generalnoj kući održan je sastanak sestara odgojiteljica naše Družbe.

U Lužnici 10. i 11. svibnja 2013. god. u duhovnom centru "Marijin dvor" održan je seminar za s. juniorke na temu VJERA I SVJEDOČANSTVO ŽIVOTA U DANAŠNJEM SVIJETU - voditelj dr. Ivan Bodrožić na kojem su prisustvovala s. M. Martina Vugrinec i s. M. Marta Vunak sa s. magistrinom s. Marijom Kiš.

Na Naumovcu, u Generalnoj kući, 12. svibnja 2013. god. održan je susret sestara juniorki na planu Družbe.

Dana 17. i 18. svibnja 2013. god. u novicijatu na Kraljevcu gđa Ana Haramija održala je seminar na temu TEOLOGIJA TIJELA I DOSTOJANSTVO ŽENE, kojemu su se priključile i ss. juniorke s. M. Martina Vugrinec, s. M. Marta Vunak i postulantica Monika Maslač iz Nove vesi.

Na planu Unije 16. svibnja 2013. god. organiziran je izlet za najmlađe članice naših redovničkih zajednica u Nin i Zadar na kojemu su sudjelovale i naše sestre novakinje.

Vjera je dragocjeno blago

U Godini vjere i u godini 170.-te obljetnice Stadlerova rođenja, 20. 4. 2013. god. u Slavonskom Brodu bili su članovi Društva PMI iz Zagreba, Krašića, Podravskih Sesveta, Kloštra Podravskog, Pitomače, Vinkovaca, te okolice iz Slavonskog Kobaša i Brodskog Vinogorja sa sestrama. U gradu rođenja sluga Božjega Josipa Stadlera, proslavili su godišnji 18 susret Društva PMI koji je imao molitveno-slavljeničko obilježje pod geslom VJERA JE DRAGOCJENO BLAGO. Svečanu misu predslavio je domaći župnik i dekan preč. Ivan Lenić uz koncelebraciju svećenika pristiglih sa svojim skupinama PMI. Sudjelovale su sestre iz Vrhovne uprave na čelu s vrhovnom ravnateljicom Društva PMI s. Anom Marijom Kesten, sestre iz Sarajevske provincije i drugih redovničkih zajednica.

Molitva za nova duhovna zvanja

Od 15. – 21. travnja 2013. god. slavio se tjedan molitve za duhovna zvanja u crkvi. U našim samostanima i po župnim zajednicama upriličeno je euharistijsko klanjanje s posebnom nakanom za duhovna zvanja.

U župi sv. Pavla u Retkovcu 16. travnja 2013. god. u zajedništvu sa svećenicima i sestrama koje djeluju u župnom apostolatu, molitveno su sudjelovale i sestre

iz samostana "Antunovac" u euharistijskom klanjanju pod geslom DUHOVNO ZVANJE – PROROŠTVO NADE!

U zagrebačkoj katedrali, dana 18. travnja 2013. god., u zajedništvu s redovnicima i redovnicama grada Zagreba, sestre iz samostana "Antunovac" i obližnjih zajednica, sudjelovale su u nadbiskupijskom obilježavanju svjetskog dana molitve za nova duhovna zvanja pod geslom ZVANJE - ZNAK NADE UTEMELJENE NA VJERI. Poslije euharistijskog slavlja, u dvorani Vijenac, sestre su prisustvovala promociji filma, pod nazivom SUSRET – DARIVANJE BOGA ČOVJEKU.

U nedjelju 21. travnja 2013. god. na svjetski dan molitve za nova duhovna zvanja, sestre su u zagrebačkoj Katedrali predvodile jednosatno euharistijsko klanjanje.

Susret animatora PMI

U samostanu Antunovac 4. svibnja 2013. god. održan je susret animatora DPMI, kojeg je predvodila pročelnica Vijeća s. M. Emanuela Pečnik i s. M. Jele na Burić. Na susretu je sudjelovala zamjenica č. Majke s. M. Vesna Mateljan koja je u svom izlaganju posebnu pozornost usmjerila na *Godinu vjere* u današnjoj velikoj krizi vjere. Ujedno je iznijela nove smjernice za put vjere za sav život.

PROVINCIA

BEZGRJEŠNOG ZAČEĆA BLAŽENE DJEVICE MARIJE, SARAJEVO

Cjelodnevno klanjanje u sarajevskoj prvostolnici

Svakoga prvoga petka u mjesecu sestre sarajevske provincije koje djeluju u glavnome gradu države BiH, bdiju pred izloženim Presvetim Oltarskim Sakramentom u sarajevskoj prvostolnici. Tako je bilo i za prvi petak mjeseca ožujka, travnja i svibnja 2013. godine. U klanjanju pred izloženim Sveto – otajstvom sestrama se pridružuju Prijatelji Maloga Isusa iz Sarajeva. Sestrama je stoga prvi petak u mjesecu dan kada se izlažu pogledu Isusa i našega oca Utemeljitelja. Dolazeći na klanjanje u sarajevsku prvostolnicu sestre ispred sebe imaju Isusa u Presvetomu Oltarskome Sakramentu, a iza sebe grob oca Utemeljitelja. Stoga nam je prvi petak dan susreta s dvije najvažnije osobe.

Svakodnevno hodočašće na Stadlerov grob

Ne znam jeste li kad pomislili da bi bilo lijepo kada biste imali mogućnost svakodnevno posjetiti grob oca Utemeljitelja. Naše najmlađe, predvođene prefektom – s. M. Lucijom Blažević, svakodnevno hodočaste na Utemeljiteljev grob.

Sreća da nisu jedine! Ima još znanih i neznanih svakodnevnih posjetitelja groba oca Utemeljitelja. Jedna od onih koje svakodnevno hodočaste na Utemeljiteljev grob, donoseći mu po jedan cvjetić, svakako je i gospođa Ljilja Obradović. U razgovoru s njom doznali smo da ona, ako je katedrala zaključana, barem proviri kroz staklo, pomoli se Stadleru i kroz malu rupicu ubaci svoj cvjetić. Po povratku iz Katedrale obvezatno nazove samostan *Egipat*, kako bi kazala sestrama da se upravo vratila sa svoga dnevnoga zadatka. Bogu hvala da s njome, kao i s mnogim drugim Sarajlijama, možemo podijeliti ne samo komad kruha, već i ovo sveto nam tlo.

U sarajevskoj katedrali obilježeni Stadlerovi dani

Svakog osmoga u mjesecu Vrhbosanska nadbiskupija obilježava Stadlerov dan. Dan je to u kojemu se oko Utemeljiteljeva groba okupe vjernici grada Sarajeva, bogoslovi i časne sestre, među kojima su najbrojnije naše sestre iz sarajevskih zajednica. Za Stadlerov dan ožujka 2013. godine misno slavlje je predslavio vlč. Drago Župarić, uz suslavlje osmorice svećenika. Tom misnom slavlju nazočile su naše sestre koje započinju duhovne vježbe u *Kući Navještenja* na Gromiljaku. Za Stadlerov dan mjeseca travnja u Katedrali je slavljeno svečano euharistijsko slavlje u povodu obilježavanja liturgijskoga spomena Blagovijesti – patrona Vrhbosanskoga bogoslovnoga sjemeništa u Sarajevu i Stadlerova dana. Svečano misno slavlje predslavio je nadbiskup metropolit vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić – uz suslavlje 26 svećenika. Na početku misnoga slavlja Kardinal se osvrnuo na ljepotu povezanosti slavlja VBS-a i Stadlerova dana, te dodao: „Želimo ga moliti u ovoj Godini vjere, da i mi rastemo u vjeri, nadahnuti njegovim životom.“ U svojoj propovijedi Kardinal se osvrnuo i na nadbiskupa Stadlera stavljajući ga svima, a posebno bogoslovima, za primjer. Istaknuo je kako se kao Stadlerov nasljednik na vrhbosanskoj nadbiskupskoj stolici i sam nadahnjuje Stadlerovom hrabrošću, ustrajnošću, vjernošću i blagošću. Zaželio je da svi imamo onakvu pobožnost prema Mariji kakvu je imao sluga Božji nadbiskup Stadler. Pozvao je sve da, poput sluge Božjega Stadlera, dozvole Bogu da se proslavi u njihovim i po njihovim životima. Zaželio je da se, nasljedujući Stadlerov primjer, svi možemo utkati u taj divni trag što ga je ostavio nadbiskup Stadler. Na koncu misnog slavlja Kardinal je pozvao sve, a posebno bogoslove, da pođu na Stadlerov grob i da tu dadnu zavjet da ga žele slijediti u ljubavi prema mjesnoj Crkvi. Stadlerov dan u svibnju 2013. bio je na poseban način obilježen, jer je na njemu sudjelovalo 28 naših sestara koje su došle na duhovne vježbe u Gromiljak. Večernje misno slavlje u sarajevskoj prvostolnici predslavio je mons. dr. Pavo Jurišić – postulator kauze za proglašenje blaženim sluge Božjega nadbiskupa Stadlera, uz koncelebraciju petorice svećenika i đakona vlč. Marina Marića.

PMI iz Neuma i Mostara hodočastili na Stadlerov grob

U subotu 9. ožujka 2013. godine hodočastili su na grob našega oca Utemeljitelja Prijatelji Maloga Isusa iz Neuma i Mostara. Hodočašće su predvodile naše sestre: s. M. Tereza Dokić, s. M. Krunoslava Adžamić i s. M. Olga Kikić. Misno slavlje u sarajevskoj prvostolnici predslavio je mons. Ante Meštrović – kanonik Vrhbosanskogakaptola. U svojoj propovijedi mons. Meštrović se osvrnuo na Stadlerovu vjeru i potrebe Crkve danas. Misnom slavlju su nazočile i sestre iz samostana *Egipat*.

Doček don Boscovih relikvija u Žepču

Rano ujutro 18. ožujka 2013. godine krenuli su iz samostana *Egipat* prema Žepču s. M. Anđa Vranješ, s. M. Ana Uložnik, s. M. Stana Matić i troje djece iz SDDE-a. S njima su pošle s. M. Liberija Filipović i s. M. Monika Mrkonjić, koje djeluju u Gromiljaku. Svi su se tako pridružili dočeku don Boscovih relikvija u Žepču. U Žepču im se pridružila i provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić. Po povratku su nam prenijeli pojedinosti dočeka don Boscovih relikvija i slavlja priređena tim povodom.

Novi Apostolski nuncij posjetio samostan Egipat

U prijepodnevnim satima Velike subote 30. ožujka 2013., samostan *Egipat* posjetio je Apostolski nuncij u BiH – nadbiskup Luigi Pezzuto – u pratnji svoga savjetnika – mons. Josepha Arshada – i s. M. Kate Zadro. Nuncij se najprije zadržao u samostanskoj kapelici gdje je uputio sestrama prigodnu riječ. Nuncij je podsjetio na ljepotu dara vjere i zvanja što smo ga primile. Ujedno je podsjetio na važnost razvijanja svijesti da smo obdareni. Nakon blagoslova uputili smo se u samostansku blagovaonicu, gdje smo imali mogućnost poblize upoznati Apostolskog nuncija i s njim porazgovarati.

Uskrs u Sarajevu

Slavlje Uskrsnuća Gospodinova započelo je sudjelovanjem sestara na misama Bdijenja u sarajevskim župama. Na sam dan Uskrsa 31. ožujka 2013. većina sestara sarajevskih zajednica sudjelovala je na svečanome misnom slavlju u sarajevskoj prvostolnici. Euharistijsko slavlje je predslavio nadbiskup metropolit vrhbosanski – kardinal Vinko Puljić – u zajedništvu s pomoćnim biskupom vrhbosanskim – mons. dr. Perom Sudarom – i uz suslavlje provincijala Franjevačke provincije *Bosne Srebrene* – fra Lovre Gavrana – i još 13 svećenika te uz asistenciju đakona i sudjelovanje vjernika. Nakon misnoga slavlja uslijedilo je slavlje kod obiteljskog stola u samostanu *Egipat*. Kao i kod svakoga slavlja zajedno sa sestrama su objedovala djeca SDDE-a. Blagovaonica je bila puna djece, sestara, pjesme i smijeha. U popodnevnim satima samostan *Egipat* je posjetio kardinal Vinko Puljić u pratnji svoga tajnika – vlč. Davora Topića – i naših sestara s. Blaženke Lešić i s. Petre Andreić. Nakon pjesme i blagoslova kojega nam je

Kardinal podijelio u samostanskoj kapelici, pošli smo svi zajedno u samostanku blagovaonicu, gdje je uslijedilo zajedničko druženje. Posebna radost bila je tucanje obojenim uskrsnim jajima što ih je donio kardinal Puljić. Svako dijete željelo je u tomu „natjecati“ se s Kardinalom. Zahvalne smo Bogu za ovu radost koju je zajednici i djeci pružio kardinal Puljić.

Adelio Bergamaschi posjetio sestre u Bosni

Tijekom Velikoga tjedna i Uskrsa, od 25. ožujka do 1. travnja 2013. godine, u samostanu *Egipat* boravio je veliki dobročinitelj naše Provincije – gospodin Adelio Bergamaschi – kojega je dopratio njegov unuk – Francesco Bergamaschi. Tijekom svoga boravka u Bosni gospodin Adelio je posjetio naše zajednice po Bosni, naglasivši kako se u svojim molitvama svakodnevno sjedinjuje s molitvama naše redovničke obitelji.

Krštena najmlađa članica SDDE-a – Matea Nedić

Od jutarnjih sati 4. travnja 2013. godine u SDDE-u i samostanu *Egipat* bilo je užurbano radi priprema za krštenje najmlađe članice Stadlerova dječjega doma *Egipat* – male Matee Nedić. Svečano misno slavlje započelo je u 11 sati u samostanskoj kapelici, a predslavio ga je katedralni kapelan – vlč. David Lenin Trujilo Regalado – koji je krstio Mateu. Tijekom misnoga slavlja pjevale su sestre i djeca SDDE-a. Sve je odisalo vedrinom i radošću. Sestre su uredile djecu, stavivši muškarcima leptir kravate a curicama spletavši pletenice. I mala Matea je imala lijepu bijelu haljinicu. Kako je pod misom bila dosta živahna, djeca su često dodavala dudu. Nakon misnoga slavlja uslijedilo je fotografiranje s Mateom, a nakon toga svečani zajednički objed u samostanskoj blagovaonici.

Posjeta provincijalne glavarice sestara Službenica milosrđa

U utorak 9. travnja 2013. godine samostan *Egipat* je posjetila provincijalna glavarica sestara Službenica milosrđa (Anćela) – s. Mariangela Galić u pratnji tajnice – s. Mare Božić. One su došle zahvaliti za organizaciju misijske prodajne izložbe koja se održala u *Kući Navještenja* na Gromiljaku od 15 do 22. prosinca 2012. Sva sredstva prikupljena na prodajnoj izložbi darovana su za nastavak misijskoga djela njihove susestre – pokojne Lukrecije Mamić – *Pomoć izgladnjeloj djecu u misiji Butare – Ruanda*. U zajedničkom razgovoru s. Genoveva Rajić im je predstavila zamisao i tijek izložbe, a one su nama progovorile o ubojstvu s. Lukrecije.

Hodočasnici iz Švicarske posjetili djecu SDDE-a

U četvrtak 11. travnja 2013. godine samostan *Egipat* posjetili su hodočasnici iz Švicarske koji su ovih dana na proputovanju Bosnom i Hercegovinom. Organizator posjeta bila je naša nekadašnja kandidatice i sestra vlč. Jakova Pavlovića – gospođa Nedjeljka. Oko šezdesetak ljudi sudjelovalo je na misnome slavlju što

ga je predvodio njihov svećenik. Nakon misnoga slavlja uslijedilo je zajedničko druženje s djecom SDDE-a. Djeca su tom prigodom počastila goste izazvavši u njima istinsko divljenje.

Prva Pričest u SDDE-u

U nedjelju 5. svibnja 2013. godine primile su Prvu Svetu pričest tri djevojčice iz Stadlerova dječjega doma *Egipat*, i to: Ana Maličević, Lucija Maličević i Ana Popić. S njima je Prvu Pričest primila Marija Lučić – nećakinja naše provincijske glavarice s. Admirate Lučić. Isusov dolazak u srca naših najmanjih slavili smo u Katedrali s ostalom djecom iz katedralne župe. Nakon misnoga slavlja nastavljeno je slavlje kod obiteljskoga stola u našem samostanu *Egipat*. Bilo je uistinu lijepo u Isusovom Duhu i duhu njegovih služavki.

Sastanak sestara predstojnica s vrhovnom i provincijskom glavaricom

Jutarnjim misnim slavljem u kapelici *Kuće Navještenja* na Gromiljaku započeo je u srijedu 15. svibnja 2013. sastanak sestara predstojnica Sarajevske provincije. Misno slavlje predslavio je p. Luka Lučić, koji se u propovijedi usmjerio na misna čitanja i na njihovu poruku nama danas. Nakon zajedničkog objeda uslijedio je sastanak sestara predstojnica, kojega je vodila provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić. Sastanku su nazočile vrhovna glavarica Družbe – s. M. Radoslava Radek, provincijska glavarica – s. M. Admirata Lučić, savjetnice – s. Anđa Vranješ, s. Ljilja Marinčić i s. M. Rudolfa Paradžik, te četrnaest predstojnica. Nakon pozdrava dobrodošlice, kojega je uputila provincijska glavarica, svoju pozdravnu riječ uputila je vrhovna glavarica – s. Radoslava.. Uslijedilo je predavanje provincijske glavarice na temu *Utemeljiteljeve misli u ponašanju sestre Služavke Maloga Isusa*. Nakon predavanja odvijao se rad u skupinama. U popodnevnom satima razmijenile smo iskustva o životu naših zajednica. Okrijepljene Utemeljiteljevom riječju i našim zajedništvom pošle smo svaka u svoju zajednicu.

Majčin dan u Dječjem vrtiću Srce

U srijedu, 22. svibnja 2013. godine, bilo je posebno svečano u samostanu *Egipat*, budući da je u popodnevnom satima toga dana vrtić *Srce* slavio Majčin dan i oproštaj od predškolaraca. Cijelo ozračje je bilo slavljeničko. Roditelje je u dvorani dočekao plakat sa srcima i cvijećem, a na plakatu je pisalo *Mama je ljubav, nada*. Sestre su s djecom Dječjega vrtića *Srce* pripremile prigodni program, tako da su roditeljima izmamili osmjeh i suze radosnice. Pri kraju programa podijeljene su diplome za djecu koja će od jeseni krenuti u školu. Djeca su na kraju podijelila darove svojim mama. Nakon programa uslijedilo je zajedničko druženje i čašćenje.

SADRŽAJ

▪ Riječ uredništva	2
▪ Iz života Crkve	3
▪ Čestitka papi Franji	5
▪ Utemeljiteljeve stranice	7
▪ Na izvoru duhovnosti	9
▪ Iz duhovne riznice sestara SMI	11
▪ Duhovna obnova u Družbi	16
▪ Sestrinsko zajedništvo	24
▪ Karizmatско djelovanje sestara SMI	64
▪ Svjedočanstvo života u <i>Godini vjere</i>	72
▪ Odjeci duše	75
▪ Prijatelji Maloga Isusa	80
▪ Pokojne sestre	92
▪ Pokojna rodbina	103
▪ Priopćenja iz Vrhovne uprave i Provincijalata	105
▪ Vijesti od broja do broja	107
▪ Sadržaj	131